

บทนำ

เสียงลมหายใจของคนสองคนดังชัดขึ้นเมื่อเครื่องยนต์ดับลง ผู้โดยสารบนรถได้สติกลับคืนสู่ตัวหลังจากใจลอยคิดเรื่อยเปื่อยมาตลอดทาง

รัญธิดาเอียงคอมองบ้านสองชั้นขนาดกลางผ่านกระจกรถ ความมืดโรยตัวทั่วบริเวณ ดวงไฟจากท้องถนนสาดแสงรำไรช่วยเสริมทัศนวิสัยไม่ได้มากนัก บ้านทั้งหลังปิดไฟมืด แสดงว่าคนข้างในคงเข้านอนกันหมดแล้ว

รัญธิดาไล่นิวนางข้างซ้ายของตัวเองเบาๆ นิวของเธอเคยโล่ง แต่เมื่อไม่กี่ชั่วโมงที่ผ่านมานี่เองที่คนข้างๆ เพิ่งจะสวมวงแหวนขนาดพอดีรัดรีงเหมาะเจาะเข้าที่นิ้วเรียวยของเธอ หญิงสาวหันไปยิ้มหวานให้ชายหนุ่มที่นั่งหลังพวงมาลัย ดวงตาคมพรางพราวราวมีดาวระยับนับแสนล้านจับจ้องเธออยู่ก่อนแล้วเช่นกัน เขาเป็นคู่หมั้นสุดๆ ร้อนๆ ของเธอ

“ซั้บรถกลับดี๊ๆ นะคะ”

“ครับ ถึงแล้วผมจะโทร. บอก” กระแสเสียงหัวเราะอ่อนโยนตอบว่า

อย่างนั้น

รัญจิตารู้สึกขัดเขินอย่างไรชอบกล จริงอยู่ที่เธอคบหาดูใจกับ พิรภพ ภัทรวรเดช ผู้มีฐานะเป็นนายจ้างของเธอมาหลายเดือน แต่วันนี้ความสัมพันธ์พัฒนาก้าวไปไกลกว่าที่เธอคาด นึกดูแล้ว รัญจิตายังใจหาย เธอมีคู่หมั้นแล้วโดยที่ยังไม่ทันตั้งตัวด้วยซ้ำ

“วันนี้บ้านฉันมีอะไรพิเศษหรือเปล่า” พิรภพเพ่งมองสนามหญ้ารอบตัวบ้านของคู่หมั้นสาวด้วยความสนใจ แม้แสงไฟจะน้อยนิด แต่เขาพอสังเกตเห็นได้ว่า บริเวณสนามเล็กๆ มีโต๊ะวางระเกะระกะอยู่ และยังมีลูกโป่งหลากสีมัดติดเก้าอี้ไว้อีกด้วย

“อ้อ วันนีวันเกิดอะตอมนะค่ะ”

“อ้าว ทำไมฉันไม่บอกผมล่ะ ไม่ได้ชื่อของขวัญมาให้เลย” ชายหนุ่มทำลุ่มเสียดใจ

เขาทราบว่าจะตอม หรือเด็กชายธนัท ธนะเศรษฐี เป็นหลานชายที่คู่หมั้นของเขารักใคร่เอ็นดูอยู่มาก เด็กชายคนนี้น่ารัก ช่างพูดช่างเจรจา เขาเคยได้พูดคุยด้วยหลายหน แม่ของอะตอม ซึ่งก็คือน้ำสาวของรัญจิตานั่น เลี้ยงลูกมาได้ดีทีเดียว ทั้งที่เลี้ยงมาตัวคนเดียวแท้ๆ

เขาไม่ทราบว่าพ่อของอะตอมคือใคร รัญจิตาเคยบอกว่าเป็นน้ำธรมาย สามีตายไปหลายปีแล้ว พิรภพได้ยินดั่งนั้นก็ยิ่งนับถือในความเข้มแข็งของผู้หญิงตัวเล็กๆ อย่างธรรณีย์ เธอสามารถประทับประคองเลี้ยงดูลูกชายมาจนโตได้ขนาดนี้ ไหนจะต้องดูแลรัญจิตาด้วยอีกคน จะเรียกว่ายอดหญิงก็คงไม่ผิดนัก

“เด็กหกขวบ ชื่ออะไรมาให้เล่นแป็บเดียวก็พังแล้วค่ะ คุณพิทอย่าลำบากดีกว่า”

“หกขวบแล้วหรือ” คิ้วหนามุ่นเข้าหากัน

“ค่ะ”

“คุณธรรณีย์ดูสาวอายุเลย”

“ค่ะ น้ำธรมีลูกเร็ว”

ชายหนุ่มนึกถึงดวงหน้ารูปไข่กับนัยน์ตาเรียวดำขลับแล้วแปลกใจ เขาเคยทราบว่ฉันทรรณอายุยี่สิบเก้า ซึ่งอ่อนกว่าเขาสามปี ยังล้อเลียน รัญธิดาอยู่ว่ เขาแก่กว่าน้ำของเธอเสียอีก ชายหนุ่มคำนวณตัวเลขในใจ จึงสรุปออกมาได้ว่า ฉันทรรณคงจะมีลูกเมื่อราวอายุยี่สิบต้นๆ

“เอ้อ แล้ววันจะบอกเรื่องของเราให้คุณทราบเมื่อไหร่ครับ” ชายหนุ่ม วกกลับเข้ามาเรื่องสำคัญบ้าง

เขารู้ว่รัญธิดากำพร้า มีน้ำสาวปกครองดูแลมาตั้งแต่เด็กๆ หาก เขาคิดจะสู้ขอ คงหนีไม่พ้นต้องเจรจากับฉันทรรณเป็นด้านสำคัญ

“เอ้อ ก็คงรอน้ำธรรณดีๆ นะคะ” คู่หมั้นสาวอุบอิบ

“คุณธรรคงหวงร่นน้ำดู” เขาว่าเสียงหงอยเหมือนกล้ว แต่แววตา เต็มระริก

“ก็ร่นเพ็งเรียนจบนี่คะ ทำงานได้ไม่ทันไรจะแต่งงานแล้ว น้ำธรรคง ไม่ชอบนัก”

คนฟังหัวเราะเบาๆ เซยคางเธ่อขึ้นสบตา “ผมจะพิสูจน์ให้คุณธรร เห็นเองว่ผมจริงใจ ร่นเกริ่นกับคุณธรรไปก่อน แล้วผมจะพาผู้ใหญ่มาคุย ด้วยอีกที”

ดวงหน้าหวานแดงเรื่อ นัยน์ตากลมโตสุกสกาว่าท่ามกลางความมืด หลบลงต่ำ คนมองกระตุกยิ้มอย่างพึงพอใจ เขาขยับตัวนิดเดียว ริมฝีปาก ก็สัมผัสกับหน้าผากของเธอ สัมผัสของเขาเบาราวผีเสื้อร่อนลงเกาะกลีบ ดอกไม้ เขาจนแทบไม่รู้สึก แต่รัญธิดาบิดมือแทบเป็นเกลียวอยู่บนตักเพราะ สัมผัสของเขา

“รู้ใหม่ ผมชอบเวลาร่นเขินแบบนี้ อดใจแทบไม่ไหว”

“คุณพิท”

เขายิ้มล้อเลียน มองผู้หญิงที่เลือกเป็นคู่ชีวิตด้วยความสุขใจ พิภพ พคิดว่าอีกไม่นาน เขากับรัญธิดาคงได้ร่วมเรียงเคียงหมอนกันอย่งที่ตั้งใจ

“อู๊ย ไฟเปิดแล้วคะ ส่งสยน้ำธรรลงมา ร่นรีบเข้าบ้านก่อนดึกว่ พรุ่งนี้ เจอกันนะคะ” รัญธิดากุ๊กกุกจอลงจากรถ เมื่อหางตาเหลือบแลเห็นแสงไฟ

สว่างพื้ขึ้นในบ้าน เธอรีบล้าลาและเดินเข้าบ้าน โดยมีแววตาอ่อนหวาน
ของคนรักมองไปจนลับตา

“นี่มันตีหนึ่งแล้วนะรัน”

ร่างโปร่งบางชะงักที่หน้าประตู เมื่อเสียงทักจากน้ำสาวดังขึ้น

“คะ” รัญธิดาระบายลมหายใจเบาๆ ถอดรองเท้า แล้วก้าวเข้าบ้าน

“เลยวันเกิดอะตอมแล้ว” ฉันทรรณต์เตือนในสิ่งที่รู้ว่า หลานสาวคง
รู้ดีกว่าใคร วันเกิดของอะตอม รัญธิดาไม่มีทางลืม

“คะ” รัญธิดากระแทกเสียงรับเป็นเชิงแสดงว่าไม่ลืมแน่

อีกฝ่ายขมวดคิ้ว มองหลานสาวด้วยแววตาปรามอยู่ในที่

รัญธิดาจึงโผล่ออกมาในที่สุด “รันขอโทษคะน้ำธรร แต่รันปลื้กตัว
ออกมาไม่ได้จริงๆ คุณพีทเขาของที่นั่งในร้านไว้ให้ กว่าจะไปถึงก็สามทุ่มแล้ว
พอรันเอ่ยปากจะกลับ เขาก็ขอรันแต่งงาน คุณกันไปคุยกันมา มันก็เพลิน
กว่าจะขับรถมาถึงมันก็เลยตึกไปหน่อย”

“รันจะบอกน้ำว่าติดพันอยู่กับผู้ชาย เลยกลับมางานวันเกิดของ
อะตอมไม่ทันงั้นหรือ” ฉันทรรณต์ถามด้วยเสียงแหบเคืออ ดวงตาเรียวหรือ่ง
มองหลานสาวด้วยความผิตหวัง แต่รัญธิดายังคงยี้ดอกรับอย่างไม่สะทก
สะท้าน

“คะ”

“รัน!”

“ไหนๆ น้ำธรรก็พูดขึ้นมาแล้ว งั้นรันบอกให้ทราบไว้เลยละกันนะคะ
คุณพีทขอรันแต่งงาน”

“อะไรนะ” ฉันทรรณต์ลุกพรวดจากเก้าอี้ สาวเท้าเข้ามาใกล้หลานสาว

“คุณพีทขอรันแต่งงานคะ”

“เป็นไปได้ยังไง เพิ่งรู้จักกันไม่กี่เดือน”

“ได้ไม่ได้ก็เป็นไปแล้วคะ แหวนหมั้นอยู่บนนิ้วรันแล้ว” คนพุดยกมือ
ข้างซ้ายขึ้น โชว์แหวนเพชรน้ำงามใ้หลานสาวดูด้วยความภูมิใจ

“รัน ทำไมไม่ด่วนตัดสินใจแบบนี้ รันก็รู้ว่าตัวเองมีเรื่องต้องคิดเยอะ ปุบปับจะแต่งงานได้ยังไง แล้วอะตอมล่ะ” ธันยธรณ์ครางอย่างหนักใจ แม้จะพอทราบว่ารัญธิดาคบหาอยู่กับเจ้านาย แต่ไม่คิดว่าความสัมพันธ์จะไปเร็วถึงขั้นนี้

รัญธิดาทั้งสาว ทั้งสวย รูปร่างดีสมส่วน มีชายหนุ่มมากหน้าหลายตาตาหน้าเข้ามาติดพัน ธันยธรณ์ต้องสวมบทเป็นผู้ปกครองจอมโหด คอยคัดกรองคนไม่น่าไว้ใจอยู่หลายครั้ง ประคองกันมาจนรัญธิดาเรียนจบโดยไม่มีเรื่องเสียหาย โชคดีที่รัญธิดาเองก็รักเรียน ไม่ค่อยสนใจเรื่องรักๆ ใครๆ นับแต่ที่ผู้เป็นน้ำเอาตัวมาเลี้ยง จึงไม่มีปัญหาหนัก พิรภพคนนี้ ธันยธรณ์เคยได้ยินหลานพูดถึงอยู่บ้าง แต่ไม่คิดว่าเรื่องจะมาไกลขนาดนี้เลย

“รันแต่งงานเกี่ยวอะไรกับอะตอมล่ะคะ”

“รัน!” ผู้เป็นน้ำคราง แหวตาแสดงความผิดหวังและเจ็บปวดกับคำตำรอนจากปากหลานสาว

รัญธิดาเซิดหน้าขึ้น ทำใจแข็งเอ่ยต่อ “อะตอมมีแต่จะดีใจที่พี่รันได้แต่งงานกับคนดีๆ อย่างคุณพีท อะตอมชอบบรีสอร์ตฟ้าเคียงดินจะตายอีกหน่อยรันจะได้เป็นเจ้าของที่นั่น อะตอมจะไปเที่ยวไปพักผ่อนไรงี้ก็ได้”

“รันกำลังทำผิดข้อตกลงของเรานะ” ธันยธรณ์กดเสียงต่ำ บ่งบอกว่าการกำลังไม่พอใจคำพูดของหลานสาวเป็นอย่างมาก

“ทำไมน้ำธรรต้องคิดมากด้วยล่ะคะ อะตอมรักแม่ธรร ถ้าให้เลือกระหว่างแม่ธรรกับพี่รัน อะตอมก็ต้องเลือกอยู่กับแม่อยู่แล้ว น้ำธรรน่าจะลืมไป ข้อตกลงพวกนั้นไปให้หมด แล้วปล่อยให้รันเริ่มต้นชีวิตใหม่กับคนที่รันรักเถอะค่ะ” รัญธิดาว่ารวนๆ

“รักเธอ”

“ใช่ค่ะ รันรักคุณพีท”

“แล้วเขารักเราแน่เธอ” ธันยธรณ์มองอย่างใคร่รู้

น้ำเสียงที่เปล่งออกมาขัดใจรัญธิดานัก เธอสะดุดหูที่น้ำสาวพูด รู้สึกเหมือนมีแววเหยียดหยันอยู่ในน้ำเสียง คิดว่าผู้ชายไม่ได้รักจริง รัญธิดาจึง

ฐมีก็ขำขึ้นอีกหนอย่างทำท่าย

“แหวนวงนี้คงบอกอะไรบางอย่างได้มังคะ”

ธันยธรณ์กัดปากแน่น เธอเถียงไม่ออก แต่ไม่ยอมรับว่าแหวนวงเดียว จะแสดงความจริงใจของใครได้ ผู้ชายคนนั้นรวย เขาจะซื้อเพชรพลอยหลอก ผู้หญิงก็คนก็ยอมทำได้

“คุณพี่ทบอกว่าเขาจะพิสูจน์ให้น้ำธรรเห็นเอง ว่าเขาจริงใจกับธรร น้ำธรรคอยดูละกันคะ” รัญธิดาประกาศแล้วเดินขึ้นบันได้ไป

ธันยธรณ์ทรุดตัวลงนั่งอย่างเหนื่อยล้า นึกถึงเด็กชายตัวน้อยที่นอน อยู่ชั้นบนด้วยความสงสาร เธอไม่รู้จะโทษใคร รัญธิดา พิรภพ ตัวเธอเอง หรือโชคชะตา ที่บันดาลให้เรื่องทุกอย่างวุ่นวายพันกันเป็นปมแน่นจนแก้ ไม่ได้ คลายไม่ออกอย่างทุกวันนี้

ฉันทรรณต์ เริ่มเข้าตามวิสัยปกติ หญิงสาวจัดแจงเตรียมอาหาร
เข้าสำหรับเด็กชายฉันท พลังสั่งให้ลูกชายรีบกินเพราะรถโรงเรียนใกล้จะ
มาถึงเต็มที

ฉันทรรณต์เข้าอนดึก วันนี้จึงตื่นสายกว่าปกติ ผู้เป็นน้าไม่ได้สนใจขึ้น
ไปปลุก เพราะยังเคื่องๆ จากการปะทะคารมเมื่อคืนที่ผ่านมา

เสียงก๊อกแก๊กดังขึ้นที่หน้าประตู บ้านหลังนี้ค่อนข้างกว้าง แยกออก
เป็นสองส่วน คือที่พักส่วนตัว กับห้องกระจกที่เพิ่งต่อเติมออกจากตัวบ้าน
ภายหลังสำหรับเป็นห้องเรียนภาษา

ฉันทรรณต์มีความสามารถด้านภาษา คล่องแคล่วทั้งอังกฤษและ
ฝรั่งเศส เพราะใช้ชีวิตอยู่เมืองนอกมาตั้งแต่เจ็ดขวบจนถึงยี่สิบสองปี เมื่อ
กลับมาเมืองไทย หลังจากรับเอาหลานสาวมาเลี้ยงแล้ว เธอก็ร่วมหุ้นกับ
เพื่อนที่สนิทกัน เปิดโรงเรียนภาษาเล็กๆ และแบ่งคอร์สกันรับผิดชอบ

ฉันทรรณต์ละมือจากการใช้กระดาษทิชชูเช็ดปากให้ลูกชาย แล้วเดิน

ออกมาดูหน้าบ้าน หญิงสาวตีหน้าเคร่งขรึมทันทีที่พบหน้าแขก ปกติเธอเป็นมิตร เข้ากับคนง่าย อัจฉริยะดี แต่แขกคนนี้เห็นทีจะปั้นหน้ายิ้มแย้มได้ลำบาก เพราะเขาคือสาเหตุหลักที่ทำให้เธอกับรัฐธิดาเปิดศึกทะเลาะกันหลายๆ เมื่อคืนนี้

“สวัสดิ์ครับคุณธรร” พิริภพยิ้มกว้างทักทาย เขาไม่ได้ยกมือไหว้ แม้อีกฝ่ายถือตัวว่าเป็นผู้ปกครองของรัฐธิดาก็ตาม เพราะถึงอย่างไรธันยธรณ์ก็อายุน้อยกว่าเขาอยู่หลายปี

“สวัสดิ์ค่ะ”

เจ้าของรีสอร์ตชื่อดังในละแวกอำเภอปากช่องสะกดหูเล็กน้อยกับคำทักทายแทนๆ และสีหน้ามีนตึงของคนพูด แต่ยังทำใจดีสู้เสือ ฉีกยิ้มหวานต่อไป “ผมมารับรันทครับ”

“รันทยังไม่เสร็จเลยคะ”

“ไม่เป็นไรครับ ผมรอได้”

“เชิญข้างในก่อนสิคะ” ธันยธรณ์ผายมือเชิญตามมารยาท พิริภพก้าวเข้ามาหนึ่ง เมื่อเจ้าบ้านนั่งตาม เขาจึงถือโอกาสเสียบๆ เคียงๆ เรื่องสำคัญ

“ไม่แน่ใจว่ารันทบอกเรื่องของผมกับเขาให้คุณธรรทราบรียัง”

“บอกเมื่อคืนแล้วคะ” ธันยธรณ์ตอบเสียงต่ำ

แย่งที่อีกฝ่ายอายุมากกว่าเธอ มีหน้าซำยังดูคล่องแคล่วและมั่นใจในตัวเองอยู่พอตัว จากที่คิดว่าจะข่มเขา ธันยธรณ์ก็ทำไม่สำเร็จ พิริภพยังมีท่าทีสบายๆ ไม่ได้เกรงกลัวเธอเลยสักนิด

“สัปดาห์หน้าผมจะไปรับน้ำสาวมาเจรจากับคุณธรรให้เป็นเรื่องเป็นราวนะครับ ถ้าคุณธรรไม่ติดธุระอะไร”

“ดิฉันว่า อย่าเพิ่งรบกวนผู้ใหญ่จะดีกว่าคะ”

เขาเลิกคิ้ว ธันยธรณ์จึงขยายความ

“คุณกับยายรันทเพิ่งจะรู้จักกันไม่เท่าไร ดิฉันอยากให้ศึกษาดูใจกันให้นานกว่านี้ ถ้าเข้ากันได้จริง ถึงเวลานั้นค่อยให้ผู้ใหญ่มาคุยแล้วกันนะคะ

แต่ตอนนี้ขอให้ลองศึกษาซึ่งกันและกันไปก่อน ฉันอยากแน่ใจให้มากกว่านี้”

“แต่...”

“ดิฉันมีหลานคนเดียว เลี้ยงมาหลายปี หวังว่าคุณคงจะเข้าใจ”
ธันยธรณ์ดักปิดทางรุกทุกประตู

“ครับ ผมก็พอรู้ตัวว่าใจร้อนไปหน่อย เขาเป็นว่า ผมกับรันจะคบกัน
ไปเรื่อยๆ ภายใต้อายตาของคุณธรร ผมจะพิสูจน์ให้คุณเห็นเองว่าผมจริงใจ
กับรัน” ชายหนุ่มยอมอะลุ่มอล่วยในที่สุด

ที่จริงเขาก็ออกจะเห็นใจธันยธรณ์อยู่เหมือนกัน เพราะเขากับรัญธิดา
รู้จักกันเพียงไม่กี่เดือน ทั้งฝ่ายหญิงอายุเพียงยี่สิบสอง เพิ่งจะเรียนจบมา
แท้ๆ ไม่แปลกที่ผู้เป็นน้ำจะเป็นห่วงเรื่องการตัดสินใจเลือกคู่ครอง

“แม่ค้าบ” เสียงเล็กๆ ดังลึบมาก่อนตัว

ผู้ใหญ่ทั้งสองในห้องรับแขกหยุดการสนทนาตั้งครีดยด์ไว้แต่เพียง
เท่านั้น ธันยธรณ์อ้าแขนรับร่างเล็กไว้ “ว่าไงครับ”

“อะตอมทานข้าวหมดแล้วครับ หมดเกลี้ยงเลย” เด็กชายยิ้มยิงฟันอวด

“เก่งมากลูก” ธันยธรณ์ลูบศีรษะเล็กๆ อย่างเบาเมื่อ พลางนึกได้ว่า
ไม่ได้อยู่กับตามลำพังแม่ลูก

“สวัสดิ์แขกก่อนสิครับ นี่คุณพีท เจ้านายของพี่รัน”

อะตอมหันไปจ้องหน้าแขกตาแป๋ว จำได้ว่าเคยเห็นผู้ชายตัวโตคนนั้น
มากับพี่รัน คุยด้วยอยู่หลายครั้ง แต่หนูน้อยลืมนชื่อไปนานแล้ว เพราะไม่ได้
พบกันบ่อย

“สวัสดิ์คับลุงพีท” อะตอมเรียกชื่อแขกตามที่มารดาบอก

“ไม่ใช่ลุงจ๊ะ ต้องเรียกคุณพีท” ธันยธรณ์แก้

“ไม่เป็นไรครับ คนกันเองแท้ๆ” พิศพบออกอย่างใจดี มองเด็กชาย
ด้วยแววตาเอ็นดู

“เรียกลุงนะถูกแล้วครับอะตอม เพราะลุงอายุมากกว่าคุณแม่ของ
อะตอม”

ธันยธรณ์นิ้วนหน้าเด็กน้อยเมื่อเขาพาดพิงคล้ายกับว่ารู้รายละเอียด

ส่วนตัวของเธอเกินจำเป็น แต่ไม่ได้แสดงอาการไม่พอใจอันใด

“เตรียมกระเป๋าแล้วยังลูก เดี่ยวรถโรงเรียนคงมาแล้ว”

“อะตอมลืมน” นักเรียนคนเก่งตีหน้ายุ่งยกใหญ่ ตั้งท่าจะวิ่งขึ้นบันไดไปเอากระเป๋าบนห้อง แต่ผู้เป็นแม่คว้าเอาไว้ได้ทัน

“ไม่ต้องไปเลยจ๊ะ เดี่ยวเถลไถลอีก อะตอมรอฟังเสียงรถอยู่ข้างล่าง แม่จะรีบขึ้นไปเอาให้”

“คับพ้ม” เจ้าหนูมน้อยตะเบ๊ะเหมือนทหารทำความเคารพผู้บังคับบัญชา

ธันยธรณ์สายหน้า ก่อนขอตัวกับแขกขึ้นไปเอากระเป๋านักเรียนให้ลูกชาย

พิรภพหันมาสำรวจเด็กชายหน้าตาน่ารัก แต่คงจนเอาเรื่องพอดูแล้ว

อมยิ้ม

“เมื่อวานวันเกิดอะตอมเหรอครับ” ชายหนุ่มชวนคุย

“ใช่คับลุงพีท” เด็กน้อยพยักหน้าหงึกๆ ติดต่อกันหลายทีเป็นการยืนยัน

“พีร์นบอกลุงว่า อะตอมหกขวบแล้ว”

“คับ”

“ลุงไม่รู้ เลยไม่ได้ซื้อของขวัญมาให้”

“ไม่เป็นไรคับ แม่บอกว่าวันเกิดไม่ต้องมีของขวัญ ไม่ต้องมีอาหารกับขนมอร่อยๆ ก็ได้ แต่เป็นวันที่อะตอมต้องคิดถึงแม่ เพราะวันเกิดของอะตอมแม่เจ็บมาก อะตอมต้องนึกถึงบุญคุณแม่มากกว่าอยากได้ของขวัญ” อะตอมว่าไปเจ๊อยแจ้ว เรียกรอยยิ้มเอ็นดูจากผู้ฟัง

“ดีแล้วครับ แต่ยังไงลุงก็อยากให้ เอาอย่างนี้ไหม วันหยุดไหนที่อะตอมว่าง บอกให้พีร์นพาไปเที่ยววีรสอร์ตลุงสิครับ ไปด้วยน้ำเล่นก็ได้ ที่บ้านลุงมีสระน้ำใหญ่ๆ ด้วยนะ”

“อ้อ ที่ทำงานพีร์นหरोคับ อะตอมเคยไปครั้งนึง กว้างมาก อะตอมเล่นไม่ทั่วเลย แต่ยังไม่เคยว่ายน้ำคับ” อะตอมเล่าเสียงใส

“งั้นวันหลังไปว่ายนํ้าสิครับ ว่ายที่บ้านลุงเลย ไม่ต้องไปแย่งเล่นกับ
แขก” พิภพกำลังจะชวนคุยต่อ เจ้าหนูอะตอมก็เสียสมาธิ เพราะเสียงแตร
รถดังมาจากหน้าบ้านติดต่อกันสามที เด็กน้อยลุกขึ้นกระโดดเหยงๆ ปों
ปากตะโกนบอกคนข้างบนเสียงดังลั่นบ้าน

“รถมาแล้วครับ แม่ครับ เร็วๆ ครับ รถมาแล้ว”

มุมปากหยักของชายหนุ่มเผยรอยยิ้มขณะมองภาพความไกลาหล
ยามเช้าของสองแม่ลูกที่พยายามจับปล้ำกันออกจากบ้านไปขึ้นรถโรงเรียน
ันยธรรณก็มัวแต่สนใจลูก จนลืมไปว่าในบ้านมีแขกของรัญธิดานั่งอยู่ด้วย
อีกคน เธอไม่รู้เลยว่า มีคนจ้องมองทุกอิริยาบถของเธอกับอะตอมและนี่
ชื่นชมความน่ารักของสองแม่ลูกอยู่ในใจเสียด้วย

เมื่อรัญธิดาแต่งตัวลงมาเรียบร้อย พิภพจึงพาคนรักเข้ามาที่
รีสอร์ทฟ้าเคียงดิน เขาเป็นเจ้าของที่นี่ ส่วนรัญธิดาเข้ามาเป็นลูกจ้าง
ตำแหน่งพนักงานบัญชีได้เกือบปีแล้ว พิภพดีใจที่เขาตัดสินใจเปิดรับ
พนักงานเพิ่ม ในขณะที่รัญธิดาเรียนจบพอดีพอดี ไม่เช่นนั้นคงไม่มีโอกาส
ได้พบกัน ชายหนุ่มยิ้มย่อง คิดว่านี่คงเป็นบุพเพสันนิวาสโดยแท้

ทุกคนในรีสอร์ทรับรู้โดยทั่วกันว่าเจ้านายหนุ่มกับพนักงานสาว
คบหาดูใจกันอยู่ ไม่มีใครว่าอะไร เพราะเป็นเรื่องส่วนตัวของเจ้านาย ทั้ง
ตัวรัญธิดาเองก็เป็นที่รักใคร่ของเพื่อนร่วมงาน มีแต่คนคอยลุ้นคอยเชียร์ให้
พิภพจีบรัญธิดา สาวสวยที่สุดในรีสอร์ทเสียด้วยซ้ำ

ปกติพิภพไม่ได้ไปรับไปส่งรัญธิดาทุกวัน เพราะเจ้าหล่อนเกรงใจที่
เขาต้องเที่ยวไปเที่ยวมา มีเพียงบางวันที่เขาเสนอตัวเป็นครั้งคราวเท่านั้น
วันนี้ก็เช่นกัน เขารู้สึกอยากเห็นหน้าและอยากมีเวลาเป็นส่วนตัวกับคู่มั้น
สุดๆ ร้อนๆ ก่อนเข้าทำงานเสียหน่อย รัญธิดาเลยตกลงให้เขาไปรับถึงบ้าน
แต่เช้า

เจ้าของรีสอร์ทฟ้าเคียงดินปล่อยให้คู่มั้นสาวไปทำงานของเธอ
ส่วนเขานั่งทำงานอยู่ในห้องอย่างสบายอารมณ์ ระหว่างนั้นมีเสียงโทรศัพท์

ตั้งขึ้น เขาจึงเอื้อมมือออกไปยกหูโทรศัพท์มารับสาย

“ฮัลโล” พิรภพกรอกเสียงลงไปก่อน

“หวัดดีพี่”

“อ้าว ธาริตเหรอก” พิรภพเดาชื่อคู่สายได้ทันที

“ถ้าเป็นหญิงผมรักตาย จำได้แม้กระทั่งเสียง” เจ้าของชื่อธาริต ซึ่งมีศักดิ์เป็นลูกพี่ลูกน้องของเขาหัวเราะร่วน

“ว่ายังไง หายไปนาน”

“ยุ่งๆ พี่”

“ทักษะเป็นยังไงบ้าง” พิรภพถามถึงน้องสะใภ้ ภรรยาไข้โรคของธาริต

“เพิ่งออกจากโรงพยาบาล”

“อีกแล้วเหรอก”

“เดือนนี้สองรอบแล้วครับ”

“พี่เอาใจช่วยนะ ขอให้แข็งแรงเร็วๆ”

อีกฝ่ายปล่อยเสียงถอนใจกลับมา ก่อนจะเอ่ย “ผมจะปรึกษาพี่เรื่องทักษะนี้แหละ”

“ว่ามาเลย”

“คือหมอบอกว่าอยากให้ผมพาทักษะไปพักผ่อนในที่อากาศดีๆ อยู่กรุงเทพฯ มีแต่มลพิษ ไม่เหมาะกับการพักผ่อน”

“อ้าว แล้วงานเราล่ะ”

“นั่นแหละพี่ ผมก็ห่วงหน้าพะวงหลัง ตอนแรกผมว่าจะพาไปอยู่บ้านพักที่หัวหิน แล้วฝากทักษะไว้กับแม่”

“จะดีเหรอก น้ารวีก็อายุมาก เขาคนป่วยกับคนแก่ไปอยู่ด้วยกันน่าเป็นห่วง” เขาแสดงความเป็นห่วงมารดาของธาริต ผู้มีศักดิ์เป็นน้ำสาวแท้ๆ ของเขา

รุจรวีได้สามีฐานะดี จึงพลอยสุขสบายในช่วงนั้นปลายชีวิต แม้ว่าสามีของหล่อนจะเสียชีวิตไปนานแล้ว แต่ก็มีธาริตสานต่อกิจการส่งออกของครอบครัว ตระกูลนี้มีทุกข้ออยู่อย่างเดียวคือสะใภ้ที่ต้องเข้าออก

โรงพยาบาลเป็นประจำราวกับเป็นบ้านหลังที่สอง

“นั่นแหละพี่ ผมก็เลยคิดถึงพี่ขึ้นมา ผมว่าอยากจะขอบ้านพักที่ซักรหลังให้พักอยู่ ผมจะจ้างพยาบาลพิเศษไว้ ส่วนผมจะไปๆ อยู่ริสอร์ตพี่ ผมยังหายห่วง เพราะยังมีพี่ช่วยดูบ้าง”

“ได้สิ ไม่มีปัญหาเลย จะมาเมื่อไหร่” พิรภพพร้อมให้ความช่วยเหลือโดยไม่เกียจคร้าน

“คงอีกสองสามวัน ยังไม่ได้คุยกับทักษ์เลยครับ ไม่รู้เขาอยากไปไหม”

“บอกทักษ์ว่าพีนิดีต้อนรับนะ มาอยู่ด้วยกันที่นี่ก็ดี อากาศบริสุทธิ์จะได้พักผ่อนเร็วๆ” เจ้าของฟ้าเคียงดินฝากความไปถึงน้องสะใภ้ หวังจะคลายความเกรงใจของอีกฝ่าย

“ครับ ผมขอบคุณมากนะพี่”

চারিত্রวางโทรศัพท์ลงด้วยสีหน้าคลายความกังวล ขณะนั้นทักษ์อรเดินเรื่อยๆ เข้ามาถึงตัวเขาพอดี ชายหนุ่มหันไปยิ้มให้ภรรยา

“คุยกับใครอยู่คะ”

“ทักษ์ ออกมาทำไมครับ” เขาถามเป็นเชิงบ่น ทักษ์อรเพิ่งออกมาจากโรงพยาบาลเมื่อเช้าวาน วันนี้เขาจึงกลางานเพื่อดูแลเธอที่บ้าน

“นอนทั้งวัน เบื่อจะแย่แล้วคะ”

“หมอบอกให้นอนเยอะๆ”

“ขอเดินเล่นสักพักนะคะ”

“ผมพาไป” ชายหนุ่มลุกขึ้น จูงมือภรรยาออกเดินไปรอบๆ สวนหย่อมของบ้านหลังใหญ่ใจกลางกรุง

“เมื่อกี้ผมคุยกับพี่พีท” เขาเริ่มเรื่อง

“พี่พีทเป็นยังไงบ้างคะ ไม่ได้พบนานแล้ว”

“สบายดี พี่พีทชวนทักษ์ไปพักผ่อนที่ริสอร์ต ทักษ์สนใจไหม”

“ดีสิคะ ฟ้าเคียงดินสวย อากาศดี ทักษ์ชอบ แต่คุณมีงาน” สีหน้าสดชื่นตอนต้นหมองลงไปนิด เมื่อนึกถึงงานรัดตัวของสามี

“ผมจะไป มาๆ ปากช่อง กรุงเทพฯ ไม่ไกล วันไหนไม่มีงานด่วน ผมจะอยู่กับทักษ์”

“ทำอย่างนั้นคุณเหนื่อยแน่” หญิงสาวบนแทน “ทักษ์ขอโทษนะคะ ที่ทำให้คุณลำบาก”

“ทำไม่พูดอย่างนั้น ทักษ์ก็รู้ว่าผมเต็มใจดูแลทักษ์” ธาริศโอบภรรยา ไว้หลวมๆ ตัวทักษ์ออบบางมาก เอวของเธอยังไม่เต็มรอบวงแขนเขาด้วยซ้ำ

“เพราะคุณรักทักษ์ใช่ไหมคะ” ร่างบอบบางปล่อยตัวเอนซบอกเขา พร้อมพิมพ์ถามเบาๆ

“ใช่สิ ทักษ์เป็นเมียผม ผมก็ต้องรักทักษ์อยู่แล้ว” เขาก็มองมอง ดวงหน้าซีดเซียวของคนในอ้อมกอด แล้วถอนใจเบาๆ เวลาไม่สบาย ทักษ์ชอบถามอะไรเทือกนั้นอยู่เรื่อย ทั้งที่รู้ว่าเขากับเธอรู้สึกต่อกันอย่างไร

“ลมแรง เข้าบ้านดีกว่านะ”

ทักษ์อรวาง่าย เดินตามแรงจูงของสามีกลับบ้าน เธอไม่ต้องการ ให้อาการกำเริบจนธาริศและนางรุจรวีต้องเดือดร้อนนุ่นวายเพราะตัวเองอีก

ช่วงนี้คู้หมั้นหมาดๆ อย่างพิรภพและรัญธิดาแทบจะตัวติดกัน ตลอด ชายหนุ่มอาสาไปรับไปส่งเธอทั้งเข้าเย็น วันนั้นก็เช่นกัน ถึงเวลาเลิกงาน พิรภพก็เดินยิ้มเข้ามาหาคู้หมั้นสาวถึงโต๊ะทำงาน ท่ามกลางรอยยิ้มล้อเลียน จากพนักงานคนอื่นๆ เขาเอ่ยชวนเธอออกไปกินข้าว และจะพาไปส่งถึงบ้าน หลังกินข้าวด้วยกันเสร็จ พิรภพพารัญธิดามาส่งตอนทุ่มกว่า เขาบอกแฟนสาวก่อนลงจากรถว่า

“พวู่งนี้รันแต่งตัวสวยๆ นะ ผมจะมารับตอนเย็นๆ”

รัญธิดาเลิกคิ้ว เมื่อพิรภพทำท่าจะจองวันหยุดวันเดียวของเธอใน รอบสัปดาห์ โชคดีที่เธอไม่ได้ทำงานเกี่ยวข้องกับแผนกต้อนรับ จึงได้รับ อนุญาตให้หยุดวันอาทิตย์ได้หนึ่งวัน ส่วนวันเสาร์จะมีแขกมากต่อเนื่อง มาจากเย็นวันศุกร์ ทั้งยังมีงานเลี้ยงที่ห้องอาหารเป็นพิเศษ พนักงานทุกคน จึงถูกขอรับรองให้มาช่วยกันดูแลแขก เพราะกิจการของพิรภพขยายใหญ่ขึ้น

อย่างรวดเร็ว ทำให้จำนวนพนักงานที่มีไม่เพียงพอ

“มีอะไรพิเศษหรือคะ”

“มีงานเลี้ยงเล็กๆ ที่บ้านผม ลูกพี่ลูกน้องคนหนึ่งเขาจะพาเมียมา พักพื้นที่นี้ เมียเขาไม่ค่อยสบาย อยากให้อยู่ในที่อากาศดีๆ จะเลี้ยงต้อนรับ เขาเสียหน่อย”

“งานในครอบครัว รันทดตัวดีกว่าคะ”

“โอ้ อีกหน่อยเราก็จะเป็นครอบครัวเดียวกันแล้ว ผมอยากให้รับรู้จักญาติๆ ผมไว้ รายนี้สนิทกันพอสมควร นิสัยดี รันทดต้องกลัวจะอึดอัดหรือ”

“ก็ได้คะ” หญิงสาวตอบรับคำเชิญชวนในที่สุด

พิรภพยิ้มพอใจ พลางชะเง้อผ่านกระจกรถมองข้ามรั้วเข้าไปในบ้าน
“เอ๊ะ นั่นคุณธรรไมใช่หรือ”

รัญธิดาตามองตาม เห็นเงาตะคุ่มๆ ของธรรมาภรรยาที่กำลังเดินตรงมา
เกือบถึงประตูรั้ว

“สงสัยออกมาตามรั้วคะ”

“คุณธรรมาหวงรั้วเหลือเกิน ผมคงหนีขึ้นคอ”

หญิงสาวเลิกคิ้วสงสัย เขาจึงขยายความที่มาที่ไปของคำกล่าวหา

“ผมคุยกับคุณธรรมาเรื่องของเราเมื่อวันก่อนแล้ว”

“จริงหรือคะ น้าธรรมาไงคะ” รัญธิดากระตือรือร้นถาม

“เขาขอให้เราศึกษากันให้มากกว่านี้อีกหน่อย แล้วค่อยคุยเรื่อง
แต่งงาน ผมก็โอเคนะ ตามใจผู้ใหญ่ฝ่ายหญิง”

คนฟังยิ้มปาก คิ้วขมวดมุ่น รัญธิดาผินหน้าหันไปมองน้ำสาวที่กำลังเดินปรีเข้ามาใกล้รถของพิรภพเรื่อยๆ ด้วยสายตาขุ่นเขียว

“รั้วเข้าบ้านเถอะครับ เดี่ยวคุณธรรมาจะหาว่าผมทำรุ่มร่ามกับรั้วในรถ”
พิรภพรีบบอก ล้อลាក់อย่างรวดเร็ว แล้วเขาจึงขับรถกลับรีดรีด

ร่างไปรุ่งบางยี่เนียงอยู่หน้าประตูรั้ว ขณะรอน้ำสาวคลาญกลอนให้
ใจรัญธิดาก็ร้อนรุ่มเป็นไฟ จนแทบจะเผาธรรมาภรรยาให้เป็นจุด

ผู้เป็นน้ำเงยหน้าขึ้น สบตาหลานสาวแล้วก็ใจหาย รัญธิดามองเธอ เหมือนโกรธเกลียดกันมาแต่ชาติปางไหน

“น้ำธรมีสิทธิ์อะไร”

“พูดอะไรกัน”

“ทำไมรันกับคุณพี่ต้องทำตามคำสั่งน้ำธรร ในเมื่อเราสองคนรักกัน เราพร้อมจะแต่งงานกัน ทำไมน้ำธรรต้องขวาง”

ธันยธรณ์ถึงบางอ้อ คิดว่าผู้ชายคนนั้นคงฟ้องหลานสาวของเธอเรื่อง ที่คุยกันเมื่อวันก่อนเรียบร้อยแล้ว หญิงสาวสูดหายใจเข้าแรงๆ อย่างต้องการ ระวังอารมณ์

“เพราะน้ำไม่คิดว่าเรากับเขาจะรักกันจริงนะสิ แค่ความหลงมากกว่า”

“น้ำธรร!” รัญธิดากระแทบเท้า โวยดังลั่น ความเย็บส่งด้ายมวิกาล ทำให้เสียงของเธอดังเกินจำเป็น

“ถ้ารักกันจริง ทำไมรันไม่กล้าบอกเขาเรื่องอะตอม” ธันยธรณ์นิ้วหน้า ไม่ชอบใจ

รัญธิดาเจี๊ยบ แต่แวต่ายังแสดงชัดว่าขวางคนพูดเต็มกำลัง หญิงสาว สบัตตัวเข้าบ้านคล้ายไม่ต้องการเสวนากับผู้เป็นน้ำด้วยเรื่องนี้อีก

ธันยธรณ์เป็นคนรูปร่างเล็กบาง ขณะที่รัญธิดาสูงยาวเข้าดีเหมือน นางแบบ ผู้เป็นน้ำจึงต้องเร่งฝีเท้าก้าวเร็วๆ ตามไปติดๆ

“รันไม่บอกเขาเรื่องอะตอม เพราะรันเองก็รู้ใช่ไหมว่าเขาจะรับไม่ได้ นี่หรือคนที่รักกัน ถ้ารักจริง ต้องยอมรับตัวตนของคนที่เรารักได้สิ” เธอพูด สิ่งที่เกิด และเชื่อว่าคงแทงใจคนฟังซะจัด

รัญธิดาตาลูกกวาว หยุดยี่นที่ห้องรับแขกของบ้าน แล้วหันขวับกลับมาหาน้ำสาว

“ไม่จริง ที่รันไม่บอก เพราะรันเห็นว่า อะตอมมีน้ำธรรเป็นแม่ ทุกอย่างก็ลงตัวอยู่แล้ว ทำไมต้องเปลี่ยนแปลงให้เด็กมันสับสน รันก็ได้ทิ้งไปไหน อีกหนอยรันสบายแล้ว รันจะช่วยเรื่องค่าเลี้ยงดู น้ำธรรไม่ต้องห่วง” รัญธิดากระซอกเสียงแก่ความเข้าใจ แต่คนฟังได้ยินแล้วแทบเข้าทรวด

“รัน...”

“รันไม่ต้องการให้นำธรรเข้ามาวุ่นวายเรื่องของรันกับคุณพีท หวังว่า
นำธรรจะเข้าใจ”

“น่าจะทำได้หรอก นำต้องรักษาสีทริให้อะตอม ถ้ารันจะแต่งงาน
กับผู้ชายคนนั้น รันก็ต้องบอกความจริงทั้งหมดกับเขา ถ้าเขารับอะตอม
เป็นลูกได้ นำจะยอมให้แต่ง”

“นำธรร!” รัญธิดาเดินเร็วๆ ความโกรธแล่นจุกอก ความเสียใจที่ถูก
ขัดขวางความรักทำให้เธอตวาดออกไปอย่างลึมตัว

“หึ! นำธรรู้ว่ารันไม่มีทางบอกเขา แต่ก็ยังตั้งข้อต่อรองแบบนี้ เพราะ
นำธรรไม่อยากจะรันสมหวัง ไม่อยากจะรันมีความสุขใช่ไหมคะ”

“รันพูดอะไร”

“นำธรรไม่อยากจะรันแต่งงาน ไม่อยากจะรันได้สามีดีๆ สุานะรำรวย
เพราะนำธรรไม่มีใคร ต้องทนเป็นแม่ม่ายแก่ๆ เหี่ยวเฉาอยู่คนเดียว ไม่มี
ผู้ชายคนไหนเหลียวแล อ้อ มีอยู่คนหนึ่ง แต่ก็ไม่ได้ทำอะไร แค่เจ้าของร้าน
ขายต้นไม้หน้าปากซอย นำธรรอิจจาร์นใช่ไหม”

ฉันทรรณส์่ายหน้าอย่างไม่อยากจะเชื่อหูตัวเอง เธอรับหน้าที่ประจักษ์
เป็นแม่คนที่สองของรัญธิดามาตั้งเจ็ดปี เท่าที่เลี้ยงกันมาไม่เคยมีปากเสียง
รุนแรงถึงขั้นนี้มาก่อน แต่พอผู้ชายคนนี้เข้ามา รัญธิดาก็หุดตาพรั่มัว ลืม
ความถูกต้องเหมาะสมไปเสียหมด

ลืมนึกถึงข้อตกลงสำคัญที่ทำไว้กับนำคนนี่!

“เลอะเทอะใหญ่แล้วนะรัน”

“รันพูดแทงใจนำธรรมากกว่า นำธรรจะสามสิบอยู่แล้ว ยังลงจากคาน
ไม่ได้ ก็เลยไม่อยากจะให้หลานลงด้วย” รัญธิดาเริ่มพาลเมื่อไม่ได้ตั้งใจ

“ไปกันใหญ่แล้ว รันก็แค่อียี่สิบสอง จะรีบไปทำไม ผู้ดูผู้ชายให้แน่ใจ
ว่าเขาจะรับเรื่องอะตอมได้ไม่ดีกว่าหรือ นำไม่อยากจะให้เกิดปัญหาพ่อเลี้ยง
ลูกเลี้ยง สามีของเราจะต้องรักอะตอมได้เหมือนลูกในไส้ ไม่งั้นก็ไม่ต้อง
มาพูดกัน”

“ก็รับบอกแล้วว่าให้อะตอมเป็นลูกน้ำครต่อไปนะดิแล้ว วันไม่ต้องกร”

“วัน!” ธันยธรณ์เริ่มหมดความอดทน เมื่อหลานสาวตั้งท่าจะปิดความลับผิดชอบและเบี่ยงสัญญาอย่างไรเหตุผล

“แม่ค้าบ อะตอมทำการบ้านเสร็จแล้ว แม่ไปตรวจหน่อย วันนี้อะตอมขอห้าดาวนะคับ”

ผู้ใหญ่ทั้งสองคลายอาการเกร็งกล้ามเนื้อลงมากเมื่อเสียงเจ็ยแจ้วของเด็กน้อยคนเดียวในบ้านดังขึ้นละม้ายเป็นระฆังพักยก ก่อนที่จะมีคนถูกนี่ออกเอาต์

ธันยธรณ์ถอนใจ มองร่างเล็กที่วิ่งต่อเข้ามาหา

“กลับมาเหนื่อยๆ ไปอาบน้ำไปรีน แล้วลงมาทานข้าว” ธันยธรณ์สงบอารมณ์หันไปพูดกับหลานสาวด้วยน้ำเสียงที่อ่อนลง

“วันไม่ทานค่ะ อิ่มแล้ว ขอตัวนอนเลย” รัญธิดาสะบัดตัวขึ้นชั้นบน กิริยาแสดงชัดว่าอารมณ์ยังไม่ปกติ เจ้าตัวป่วนประจำบ้านแห่งนี้ขึ้นมองตามร่างระหง แล้วหันมาถามผู้เป็นแม่

“พี่รีนเป็นอะไรคับ”

“สงสัยทำงานมาเหนื่อยๆ จะ ว่าแต่ทำไมทำการบ้านเสร็จเร็วจัง” หญิงสาวสงสัย เพราะการบ้านที่วันน่าจะมีกำหนดส่งในวันจันทร์ และนี่ก็เพิ่งวันเสาร์แท้ๆ

“พรู้งนี้อะตอมจะเรียนภาษาอังกฤษกับแม่ ก็ต้องรีบทำของคุณครูให้เสร็จก่อนสิคับ” อะตอมยื่นปากบอก

“เก่งมากจ๊ะ อะตอมขยันแบบนี้ อีกหน่อยต้องพูดกับฝรั่งได้ปร้อ”

“จริงหรอคับ” ดวงตากลมโตขยายกว้างอย่างตื่นเต้น

“จริงจ๊ะ”

“อะตอมชอบฝรั่ง”

“ทำไมชอบ”

“น่ารักคับ”

“รู้ได้ยังไงว่าน่ารัก” ธันยธรณ์เลิกคิ้ว ลูกชายหัวแก้วหัวแหวนทำท่า

เอียงคอคิดอย่างมีเลศนัย ละม้ายกำลังซึ่งใจว่าจะบอกผู้เป็นแม่ดีหรือไม่

“ก็...อะตอมเจอคนหนึ่งโรงเรียน” เด็กแก่แดดว่า นัยน์ตากรุ้มกริ่ม เหมือนเด็กหนุ่มริอ่านมองสาวสวย

ธันยธรณ์หัวเราะร่วน อุ้มลูกชายขึ้นนั่งบนตัก ดำเนินการชักประวัติ ว่าที่ลูกสะใภ้เป็นการใหญ่ “จริงหรือ น่ารักแค่ไหน เล่าให้แม่ฟังซิ”

อะตอมฉีกยิ้มกว้างเกือบถึงใบหู แล้วเริ่มบรรยายความน่ารักของ เพื่อนนักเรียนคนใหม่ที่เพิ่งเข้ามาเรียนกลางเทอม ชื่อลิลลี่ เด็กหญิงเป็น เด็กลูกครึ่ง พุดไทยไม่ค่อยคล่อง เพิ่งสมัครเข้าเรียนโปรแกรมนานาชาติที่ โรงเรียนเดียวกับอะตอม แต่อะตอมนั้นเรียนอยู่ภาคปกติ จึงไม่ได้อยู่ร่วม ห้องเดียวกับเธอ

ธันยธรณ์หัวเราะท้องคัดท้องแข็งเมื่อลูกชายจอมเขี้ยวเล่าถึงวีรกรรมที่ แอบไปปิ่นรั้วสระว่ายน้ำของโรงเรียน ดูเด็กใหม่เรียนนิชาพลศึกษา หญิงสาว ยีหัวเด็กชายด้วยความมั่นใจเขี้ยวแกมเอ็นดู พลังคิดถึงหลานสาวที่วิ่งตุบตุบ ตูบองขึ้นขึ้นบนไปเมื่อครู่ ธันยธรณ์ไม่เข้าใจ อะตอมน่ารักออกอย่างนี้ ทำไม แม่แท้จริงถึงอยากผลักไล่ไล่ส่งให้เป็นลูกคนอื่นสัก

บ่ายสี่โมงวันอาทิตย์ ธันยธรณ์กำลังปวดหัวกับลูกศิษย์จอมซน ทั้งหลายได้ที่ เมื่อเด็กๆ เริ่มจะวิ่งเล่นไปรอบห้องกระจกที่ใช้เป็นห้องสอน ภาษา คุณครูสายหน้าอย่างระอา เด็กๆ สอนยากกว่าผู้ใหญ่ เพราะสมาธิ สั้น บ่อนความรู้ทางวิชาการให้ได้ไม่กี่นาทีก็ร้องจะเล่นเกมอีกแล้ว เธอจึง ต้องหาเกมสนุกๆ ซึ่งแฝงไปด้วยความรู้ภาษาอังกฤษมาให้เด็กๆ เล่นอยู่ เสมอ

ตอนนี้น้อยทั้งหลายกำลังวิ่งข้ามห้องไปดูสมุดการบ้านของเพื่อน เพราะธันยธรณ์เพิ่งแจกภาพกับคำศัพท์ให้เด็กๆ เล่นเกมจับคู่ ใครทำได้ถูกต้องที่สุดก็จะได้แต้มสะสมเพิ่มขึ้น จบคอร์สเมื่อไหร่ คุณครูจะหาของขวัญ เล็กๆ น้อยๆ มาเป็นรางวัลสำหรับความตั้งใจของลูกศิษย์ตัวน้อยเสมอ

ขณะที่ธันยธรณ์หันไปเขียนกระดานไวต์บอร์ด เธอได้ยินเสียงน้อง

ครีมี เด็กหญิงวัยเดียวกันกับอะตอมร้องถามประโยคภาษาอังกฤษขึ้นมา

“คุณธรรมา ฮูอิสแดตแมน (Who is that man?)” เด็กหญิงหน้าตาน่ารัก น่าหยิกขึ้นนิ้วไปทางสนามหญ้าที่มีชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่กำลังชะเง้อมอง มาทางห้องกระจกแห่งนี้พอดี

ธันยธรณียิ้มภูมิใจที่ลูกศิษย์หัดแต่งประโยคง่าย ๆ ได้ เธอจึงตอบ กลับไปเป็นภาษาเดียวกัน

“ฮูอิสมายเกสต์ (He is my guest)” คุณครูจัดระดับให้ผู้ชายคนนั้น เป็นเพียงแค่แขกคนหนึ่ง ไม่ได้ลงรายละเอียดว่าเป็นแขกคนสำคัญ ถึงขั้น อาจเข้ามาเป็นเชยบ้านนี้ในอีกไม่ช้า

เด็กชายธันท์ที่รู้เรื่องดีกว่าใคร รีบส่ายหน้ายื่นปากเถียง “โนว ฮูอิส ฟิรันบอยเฟรนด์”

อะตอมเถียงผู้เป็นแม่ว่าคนที่กำลังเดินตรงมาไม่ใช่แขกธรรมดา แต่ เป็นถึงแฟนหนุ่มของเจ้าของบ้านเชียวนะ

ธันยธรณียิ่งต้องปรามเสียงเขี้ยวให้ลูกชายหยุดพูด เพราะพิรภพ เดินมาถึงพอดี

“สวัสดิ์ครับคุณธรร” ชายหนุ่มค้อมศีรษะลงเล็กน้อย ก่อนไปรียิ้ม หวานให้เด็ก ๆ ทั้งห้อง เจ้าตัวป่วนทั้งหลายหยุดการเคลื่อนไหวจ้องมอง ผู้มาใหม่ตาใสแจ๋วอย่างสนใจ

“สวัสดิ์ค่ะ” ธันยธรณียักท่ายเรียบ ๆ

“ผมมารับรันครับ วันนี้ที่บ้านมีงานเลี้ยง”

“สงสัยแต่งตัวอยู่ข้างบนค่ะ ฉันให้อะตอมไปตามใหม่ค่ะ”

“ไม่เป็นไรครับ ผมรอได้ ปล่อยให้เขาแต่งตัวตามสบายเถอะ” พิรภพ ถือวิสาสะนั่งรออยู่ในห้องสอนของธันยธรณีย์ เขากวาดตามองสภาพและทะเลาะของห้องที่คงเป็นเพราะความซุกซนของเด็ก ๆ แล้วหันมาถามคุณครูยิ้ม ๆ

“สอนภาษาเด็ก ๆ อยู่หรือครับ”

“ค่ะ”

“ผมเห็นป้ายว่ามีคอร์สภาษาสำหรับธุรกิจท่องเที่ยวด้วย” ไบหน้า

รีบเข้ามาพยักพยเปิดไปทางประตูรั้วของบ้าน

“คะ คอร์สนั้นเพิ่งเลิกไปตอนบ่ายสอง ส่วนนี้คอร์สเด็กๆ ค่ะ”

“น่าจะจรงครับ รันไม่เห็นเคยบอก ผมกำลังหาโรงเรียนให้พนักงาน
ในรีสอร์ทเรียนภาษาเพิ่มอยู่พอดี บางคนไม่ไหวเลยครับ ไปทำเป็นต่อหน้า
แขกต่างชาติหลายหน”

พอพิรภพแสดงอาการว่าสนใจ ประชาสัมพันธ์ประจำโรงเรียนก็วิ่ง
ปฐูตไปค้นหากระดาษในตะกร้าเอกสารของผู้เป็นแม่ที่โต๊ะทันที ก่อนจะรีบ
สับเท้ากลับมาเยิ่นของให้ชายหนุ่ม

พิรภพรีบไว้อย่างงงๆ เจ้าตัวป่วนเลยอธิบาย

“นี่โบสถ์ครับลุงพีท มากันเยอะๆ นะครับ แม่สอนสนุกมากมาก
รับรองจบแล้วเก่ง” อะตอมยี้ดออคุยโว

“เก่งเหมือนอะตอมมีเปล่าครับ” พิรภพคลี่ยิ้มขันระคนเอ็นดู

“ออฟคอร์ส!” อะตอมบอกเสียงดังฟังชัดว่า ‘แน่นอน’

พิรภพระเบิดหัวเราะ พลงยกเอกสารโบสถ์ขึ้นกวาดตาอ่าน
ผ่านๆ ระหว่างนั้นมีเสียงเล็กๆ ดังขึ้น เรียกความสนใจจากชายหนุ่ม

“ยูอาร์เวิร์แฮนด์ซัม วอตส์ยัวร์เนม”

พิรภพหน้าเหวอ ก้มลงมองเด็กหญิงตัวน้อยหน้าตาบ้องแบ๊วที่เข้ามา
เกาะเข้าเขา ดูเอาเถอะ จ้องเขาตาทวนซ้ำซ้ำยวละ เด็กสมัยนี้เน่ เหลือเกิน
จริงเชียว ชายหนุ่มคิดอย่างขบขันในใจ

“ตายแล้ว น้องครีม” คุณครูอุทานเสียงแหลม แสดงอาการตกใจ
เป็นคนแรก

ธันยธรรณแทบลมจับ เมื่อลูกศิษย์ของเธอเดินเข้าไปเกาะแข่งเกาะขา
ชมผู้ชายตัวโตว่าหล่อแบบนั้น ดูชิ ยังแก็แตกดล้าถามชื่อเสียงเรียงนาม
ของเขาอีก

พิรภพเห็นคุณครูวางหน้าไม่ถูก จึงก้มลงคุยกับลูกศิษย์ด้วยน้ำเสียง
แผ่งแววเอ็นดู

“แต็งกิวฟอร์ยัวร์คอมพลิเมนต์ มายเนมอิสพีท ยูแคนคอลมีอังกิลพีท”

เขาบอกขอบคุณสำหรับคำชมแล้วตอบคำถามเรื่องชื่อ และให้เสียอีกว่าเรียกเขาว่า ลุงพีทก็ได้

น้องครีมตีหน้ายุ่งอยู่พักหนึ่ง แล้วหันไปหาคุณครู “ครูธรรษา ประโยคแรกแปลว่าอะไรคะ”

ธันยธรณ์แหม้มปาก หรือตามองผู้ชายตัวโตกับเด็กหกขวบจับกันด้วยความหมั่นไส้ แต่จิตวิญญาณของความเป็นครูในตัวทำให้เธอจำต้องตอบข้อสงสัยของลูกศิษย์ก่อน

“แต๊งกิวพอร์ยัวร์คอมพลีเมนต์ แปลว่าขอบคุณสำหรับคำชมค่ะ”

น้องครีมพยักหน้าเข้าใจแล้วจิกยิ้มหวาน หันมาคุยกับแขกของคุณครูต่อ “ดูยูแฮฟอะเกิร์ลเฟรนด์”

คราวนี้พิรภพระเบิดหัวเราะสุดเสียง ส่วนธันยธรณ์ถลึงตามองเด็กหญิงตัวน้อยอย่างระอา น้องครีมเข่าขาพ่อรูปหล่อถามซ้ำอีกหลายทีว่าเขามีแฟนรึยัง แต่พิรภพไม่สามารถตอบได้เพราะมัวแต่หัวเราะจนพูดไม่ออก

รัฐธิดาลงมาทันได้ยินคำถามสุดท้ายของน้องครีมพอดี หญิงสาวสายหน้ายิ้มๆ แล้วเดินเข้ามาโอบแขนรอบต้นคอของแฟนหนุ่ม

“เยส ฮีดาส ไอแอมฮีสเกิร์ลเฟรนด์ เพราะฉะนั้นหยุดจิบแฟนพี่ฉันได้แล้วจะหุ้มน้อยทั้งหลาย” รัฐธิดาแสร้งทำตาขวางที่เล่นที่จริง

“ว้า แฟนพี่ฉันหรือคะ” น้องครีมกับเพื่อนผู้หญิงอีกสองสามคนหน้ามู๋ ละม้ายว่าเสียตายเต็มประดา

“แฟนพี่ฉันหล่อจัง” มีเสียงเล็กๆ วิจารณ์ออกมาอีก ทำเอาพิรภพขำจนหน้าแดง

“อ้าว ไหนครีมว่าจะตอมหล่อ” อะตอมท้วง

“แฟนพี่ฉันหล่อกว่า”

“พอแล้วเด็กๆ จับคู่ภาพเมื่อไหร่ก็เสร็จจริงๆ ไม่เสร็จครูไม่ให้กลับบ้านนะคะ” ธันยธรณ์ตัดสินใจเบรกสถานการณ์กระอักกระอ่วนเอง เด็กๆ จึงยอมหยุด วิ่งกลับไปประจำที่อย่างว่องไว

“จันรันไปก่อนนะคะน้ำธรร คงกลับดึก ไม่ต้องรอนะคะ”

“อย่าให้เกินเที่ยงคืนแล้วกัน” ฉันทรรณพยกหน้าเนือยๆ และตั้ง
เคอร์ฟิวบอกผ่านไปยังผู้มีหน้าที่มาส่งด้วย

พิรภพค้อมศีรษะประหนึ่งว่าน้อมรับคำสั่งนั้นแข็งขัน แต่ฉันทรรณพ
มองอย่างไรก็ซัดหูซัดตา เธอรู้สึกว่าเขาทำเหมือนเกรงกลัวเพื่อล่อเลียนเธอ
เท่านั้น

คู่รักเดินเกาะเกี่ยวกันไปตามทางเดินลาดหินกรวดที่ทอดตัวยาว
จากบ้านไม้สักหลังใหญ่ที่ตั้งตระหง่านอยู่บนเนินเขาเตี้ยๆ เพื่อเดินไปขึ้น
รถที่จอดไว้ไม่ไกลนัก

พิรภพโอบเอวคอดกั๊กของหญิงสาวไว้หลวมๆ เดินทอดน่องอย่าง
สบายอารมณ์เพราะนาฬิกาข้อมือของเขาเพิ่งบอกเวลาสองทุ่มเศษเท่านั้น
ยังเหลืออีกหลายชั่วโมงก่อนจะถึงเคอร์ฟิวของฉันทรรณพ เขาจึงมั่นใจว่า
อย่างไรก็กลับไปส่งรัชฎิศาถึงบ้านทันเวลา

“คุณทักษ์น่ารักจังเลยนะคะ” รัชฎิศาเอ่ยขึ้นยิ้มๆ

พิรภพพาเธอมาकिनข้าวเย็นที่บ้านพักส่วนตัวของเธอ ซึ่งตั้งอยู่ภายใน
บริเวณรีสอร์ทฟ้าเคียงดิน แต่ปลูกไว้ในพื้นที่ด้านหลังซึ่งค่อนข้างเป็น
ส่วนตัว แยกต่างหากจากบ้านพักแขก เธอได้พบกับทักษ์อร ญาติของแฟน
หนุ่ม ทักษ์อรอัธยาศัยดี แม่น้ำตาจะดูชุ่มชื้นเหมือนคนไม่ค่อยแข็งแรง
แต่ก็ยิ้มแย้มทักทายกับเธออย่างเป็นมิตร

“ใช่ แล้วก็น่าสงสารมากด้วย”

“เธอเป็นอะไรหรือคะ”

“หลายโรค อ่อนแอมมาตั้งแต่เด็ก”

“เอ่อ...แล้วคนที่คุณพิทักกับคุณทักษ์พูดถึงบ่อยๆ นั้น สามีเธอหรือคะ”
รัชฎิศาถามถึงคนที่ถูกยกขึ้นมาในบทสนทนาบนโต๊ะอาหารอยู่เรื่อยๆ

ยอมรับละ ว่าเธอใจสั้นทุกครั้งที่ได้ยินชื่อนี้ แม้รู้ว่าจะเป็นคนละคน
แต่ชื่อเหมือนกันเท่านั้นก็ตามที

“ใช่ครับ ธาวิศ สามีทักษ์ ความจริงคนที่เป็ญาติของผมนั้นคือธาวริศ

ทักษ์นี่คือน้องสะใภ้”

“อ้าว เหนอคะ รัญจิมคิดว่าคุณทักษ์ก็เป็นลูกพี่ลูกน้องด้วย เห็นสนิทกับคุณพี่ที่ดี”

“ไม่ใช่ครับ ธาริตต่างหาก ว่างเมื่อไหร่ เขาคงแวะมาดูทักษ์ ไว้ผมจะแนะนำให้รู้จัก”

รัญจิมดาพยักหน้ารับ

หญิงสาวนึกเกลียดตัวเองนักเชียว เพียงแค่ได้ยินชื่อธาริต แข่งขากี่พานอ่อนเปลี้ยเพลียแรงไปหมด ทั้งที่สั่งตัวเองให้ปลงล้างชื่อคนคนนั้น ออกจากสารบบความคิดไปแล้ว แต่พอได้ยินคนชื่อเหมือนเขาเท่านั้น ลมหายใจก็พลอยติดขัดไปหมด...รัญจิมดาไม่ชอบใจตัวเองเลย เธอกำลังจะแต่งงานกับพิรภพ สมควรลืมนักชายคนอื่นให้หมด แต่ก็ทำไม่ได้อย่างที่ตั้งใจเสียที

ส์ปดาห์ถัดไป รัญธิดาได้หยุดอยู่บ้านบ้างหลังจากลุยงานหนัก มาตลอดสัปดาห์

ฉันทรรณณ์ออกจากห้องส่วนตัว หลังจากเปลี่ยนเครื่องแต่งกายจาก ชุดอยู่บ้านง่ายๆ มาเป็นเสื้อเชิ้ตสีขาว กระโปรงฉลุลายดอกไม้สีชมพูเข้ม เธอและอะตอมพร้อมสำหรับการเดินทางแล้ว จึงตัดสินใจเดินมาเคาะประตู เรียกหลานสาว

“รัน ตื่นได้แล้ว สายแล้วนะ เดี่ยวหมดเวลาเยี่ยมกันพอดี”

ฉันทรรณณ์ได้ยินเสียงกุกกักอยู่พักใหญ่ ก่อนที่ประตูจะถูกเปิดออก โดยเจ้าของห้อง

“รันไม่ไปคะ ยังนอนไม่อึมเลย น้าธรไปกับอะตอมสองคนเถอะ” รัญธิดาอยู่ในสภาพงัวเงีย ลืมตาแทบไม่ขึ้น

“รัน คราวที่แล้วก็ไม่ไป แม่คิดถึงนะ” ผู้เป็นน้าถอนใจ

รัญธิดาเป็นเสียอย่างนี้ทุกที สัปดาห์ไหนที่เธอออกไปชว่นไปเยี่ยม

ทิพภา รัญธิดามักบ่ายเบี่ยง เบี้ยวนัดอยู่เสมอ เธอไม่เข้าใจ คนเป็นลูกนั้น ไม่อยากจะพบแม่บ้างหรืออย่างไร ตัวเธอเองมีศักดิ์เป็นแค่น้องสาวต่างมารดา ของทิพภา ยังอยากแหวะไปเยี่ยมเยียนและพูดคุยให้หายคิดถึงบ้าง

“บอกแม่ว่าสัปดาห์หน้าฉันจะไปให้ได้ละกัน”

“รัน”

“รันนอนต่อนะคะ” รัญธิดาตัดบทด้วยการปิดประตูกลับไปนอนต่อ ทิ้งให้ผู้เป็นน้ายื่นทอดถอนใจอยู่คนเดียว

ธันยธรณ์ส่งยิ้มให้พี่สาวที่กำลังเดินตรงมาจนเกือบถึงที่นั่ง ทิพภาอยู่ในชุดเครื่องแบบนักโทษสีน้ำตาลเข้ม ท่าทางกระฉับกระเฉง สีหน้าแจ่มใส ทำให้คนมาเยี่ยมสบายใจไปด้วย

ทิพภากับธันยธรณ์หน้าตาคล้ายกัน เพราะรูปหน้าละม้ายมาทาง พ่อ แต่แท้จริงแล้วเกิดจากคนละแม่ ธันยธรณ์อายุห่างจากพี่สาวต่างมารดา ร่วมสิบแปดปี สมัยที่เธออายุประมาณสี่ห้าขวบ ทิพภาก็แต่งงานเป็นฝั่ง เป็นฝาแล้ว

ธันยธรณ์คิดอยู่เสมอว่าตัวเองโชคดี ที่พี่สาวคนนี้รักใคร่เธออย่าง จริงใจ ไม่เคยถือว่าเป็นน้องคนละแม่ ตั้งแต่พ่อแม่เสีย ทิพภาก็รับเอาเธอ มาเลี้ยงตั้งแต่แบเบาะ ธันยธรณ์อยู่ในความอุปการะของพี่เขยและพี่สาว มาจนกระทั่งอายุเจ็ดขวบ คนทั้งคู่ก็มีอันต้องถูกจับด้วยข้อหาเป็นผู้ค้ายา เสพติดยาใหญ่ประเภทร้ายแรง และถูกพิพากษาจำคุกมาตั้งแต่นั้น

แม้เข้าตาจน ทิพภายังอุตสาหะห่วงน้องสาว ฝากฝังธันยธรณ์ให้ ย้ายไปอยู่เมืองนอกกับญาติทางฝั่งสามี เด็กหญิงธันยธรณ์จึงมีอันต้อง ระหกระเหินข้ามน้ำข้ามทะเลห่างจากอกญาติสนิทไปอยู่กับคนแปลกหน้า ธันยธรณ์ลำบากไม่น้อย ใช้ชีวิตโดดเดี่ยวในต่างแดน ญาติของพี่เขยดูแล เธอดีพอสมควร แต่ก็ไม่สุขสบายเหมือนอยู่กับญาติแท้ๆ

แต่ธันยธรณ์รู้ ความลำบากของเธอ เทียบไม่ได้เลยสักนิดกับความ ลำบากของพี่สาว ชีวิตในเรื่องจำตลอดยี่สิบกว่าปีสำหรับคนเคยมีอิสระ

มีฐานะมั่งคั่งอย่างทิพภา คงทรمانเหมือนตคนรทังเป็น ทว่าทิพภา ไม่เคยบ่นให้น้องไม่สบายใจ ได้แต่ก้มหน้ายอมรับชะตากรรมจากการกระทำ ของตนเอง

ยี่สิบสองปีก่อนที่ทิพภาชาติใช้กรรมอยู่ในคุก ไล่เสียดับอายุของ รัญธิดานั่นแหละ เพราะทิพภาารู้ตัวว่าห้องตอนที่ถูกพิพากษาจำคุกพอดี รัญธิดาเกิดในคุก และถูกเลี้ยงอยู่ในคุกเกือบปี จนเมื่อหย่านมแม่ ย่าจึงขอ เอาตัวออกไปเลี้ยงข้างนอก

ทิพภาพูดอยู่เสมอว่าลูกคนนี้เป็นอภิชาติบุตรมาเกิด พอรู้ตัวว่า ตั้งครรภ์ ทนายก็บอกให้มั่นใจได้เลยว่าอย่างไรก็ไม่มีทางรับโทษประหาร แน่ เพราะกฎหมายห้ามประหารหญิงตั้งครรภ์ ซ้ำยังใช้เป็นประเด็นเรียกร้องความเห็นใจจากคณะผู้พิพากษาได้อีก

และก็เป็นจริงดังว่า ทิพภาและสามีถูกตัดสินโทษจำคุกตลอดชีวิต ต่อเมื่อรับสารภาพและให้การเป็นประโยชน์จึงลดลงเหลือจำคุกห้าสิบปี เสียหายที่พ่อของรัญธิดารับสภาพไม่ได้ ตรอมใจตายอยู่ในคุกตั้งแต่กลายเป็นนักโทษใหม่ๆ

ผู้คุมหญิงปล่อยให้นักโทษนั่งประจำที่ เพื่อพูดคุยกับญาติได้ตาม ลำพัง โดยมีลูกกรงเหล็กกั้นกลาง และต้องพูดคุยกันผ่านสายโทรศัพท์ ที่ทางทัณฑสถานจัดเตรียมไว้ให้

“อะตอมกับรินไม่มาเหรอ” ทิพภากวาดตาหาลูกและหลาน แต่ ไม่พบ

“ไม่ได้มาค่ะ ธรรมเนียมจะคุยกับพี่ ก็เลยให้เด็กๆ อยู่บ้าน” ธันยธรณ์ ตอบเสียงๆ

พอรัญธิดาเล่นแง่ไม่ยอมมาเยี่ยมทิพภาด้วยกัน เธอจึงบอกให้ อะตอมอยู่บ้านเป็นเพื่อนรัญธิดาเสีย เพราะตั้งใจจะถือโอกาสนี้ปรึกษา เรื่องสำคัญกับพี่สาว

“วันนี้ดูหน้าเครียดๆ มีปัญหาอะไรไปเล่า”

“เรื่องรินค่ะ”

“รันเป็นอะไร” น้ำเสียงนั้นร้อนรนแสดงความเป็นห่วงผู้เป็นลูก

แม้จะเป็นนักโทษข้อหาหนัก แต่ทิพปภาามีสิ่งหนึ่งที่รันยรรจนชื่นชมเสมอ นั่นคือความรักลูก ไม่ว่ารันยรรจนจะมีปัญหาอะไรก็ตาม ทิพปภาพร้อมที่จะทุ่มสุดตัวเพื่อช่วยเหลือลูกสาวอย่างเต็มที่

รันยรรจนเห็นชัด เมื่อคราวเกิดเรื่องใหญ่เมื่อเจ็ดปีก่อน รันยรรจนท้องไม่มีพ่อตอนอายุสิบห้า ตรงกับช่วงที่เธอกลับมาอยู่เมืองไทยพอดี รันยรรจนอยู่กับย่ามาตั้งแต่เด็ก พอจับได้ว่าหลานตั้งครรภ์ ย่าโกรธมาก แทะจะไล่ออกจากบ้าน โชคดีที่รันยรรจนกลับมาพอดี ทิพปภาจึงขอร้องให้น้องสาวช่วยหลาน

รันยรรจนยินดี เธอตั้งใจจะกลับมารับตัวหลานไปเลี้ยงดูอยู่แล้ว เพราะได้ข่าวว่าหลานอยู่ทางนี้ถูกย่าทารุณสารพัด ผู้เป็นย่าแค้นเคืองที่บุตรชายทำความผิด สร้างความเสียหายให้วงศ์ตระกูล ความเจ็บแค้นจึงถูกนำมาลงที่ชีวิตบริสุทธิ์อย่างรันยรรจนเต็มๆ

รันยรรจนยินดีรับดูแลหลานด้วยความเต็มใจ เพราะสำนึกในพระคุณทวมั่นของพี่สาว อะไรที่พอช่วยได้ เธอยินดี แต่รันยรรจนไม่นึกว่า คำขอร้องของทิพปภาได้มีเพียงแค่เรื่องเลี้ยงดูรันยรรจนเท่านั้น เธอยังถูกขอร้องอ้อนวอนให้รับเป็นแม่ของลูกในท้องรันยรรจนด้วย!

รันยรรจนแข็งแรงปฏิเสธในตอนแรก แต่ไปๆ มาๆ บุญคุณทวมั่นของพี่สาวก็ทำให้เธอใจอ่อน ทั้งยังสงสารหลานที่อาจต้องหมดอนาคตเพราะท้องตั้งแต่ยังเรียนไม่จบ

รันยรรจนจัดการพารันยรรจนกลับไปอยู่ชนบท หาที่คลอดเจียบๆ โชคดีได้หมอต่าแยชวบ้านทำคลอดให้ จากนั้นเธอก็จึงสวมรอยแสดงตนเป็นแม่ของเด็กชายธนต์แต่นั้นมา และเข้ามาตั้งถิ่นฐานถาวร เปิดโรงเรียนสอนภาษาแถวบ้านเดิม

เด็กชายธนต์เติบโตขึ้นมาโดยใช้นามสกุลณะเศรษฐ์ของรันยรรจน หรือก็คือนามสกุลเดิมของทิพปภาก่อนแต่งงาน รันยรรจนกลายเป็นแม่ฝ่ายเรือฟ่งตั้งแต่อายุสี่สิบสองในสายตาของคนแถวบ้าน แต่เธอฝันทำใจ คิดว่า

ยังดีกว่าให้หลานสาววัยสิบห้าถูกประณามว่าท้องไม่มีพ่อตั้งแต่ยังเรียนไม่จบ

“ฉันมีผู้ชายมาติดพัน” ธันยธรณ์เริ่มเรื่อง

ผู้ฟังไม่แปลกใจนัก เพราะรู้ว่าลูกสาวของตนเป็นที่หมายปองของบรรดาหนุ่มๆ มาตั้งแต่สมัยเรียน “เรื่องธรรมดาเนี่ย คราวนี้ทำทางไม่น่าไว้ใจหรอก”

“ไม่ค่ะ คราวนี้ต่างจากทุกครั้ง”

“ยังไง” สีหน้าหนักใจของน้องสาวทำให้ทิพปภาเริ่มร้อนใจตาม

“ผู้ชายคนนี่ไม่ธรรมดาค่ะพี่ทิพ ฐานะดีมาก การศึกษาก็สูง เป็นเจ้าของรีสอร์ทใหญ่ในจังหวัดเรา”

“คงกะหวังพันหลานเราอีกละสิ ไม่ได้เลยนะ ธรต้องขวงไว้ อย่าให้รันพลาดอีก” ทิพปภาคาดเคา

“ตอนแรกธกรก็คิดอย่างนั้นค่ะ แต่ไปๆ มาๆ ดูสองคนนี้จะจริงจังกันมาก ผู้ชายเขาขอรันแต่งงาน ให้แหวนกันเรียบร้อย ออกปากกับธรแล้วด้วยนะค่ะ”

“จริงเหรอ”

“ค่ะ”

ทิพปภาเบิกตาโต เธอดีใจที่สวรรค์เข้าข้าง ดลบันดาลให้ลูกสาวพบกับผู้ชายดีๆ บ้าง อีกไม่นานเธอจะได้หมดห่วงเสียที

“จ้ะก็ดีสิ รันไม่เห็นแะมาบอกพี่บ้าง ชาวดีออกอย่างนี้ ลูกคนนี่นี่ไม่เห็นหัวแม่เลย” ผู้เป็นแม่บ่นไปตามประสา

ทิพปภาเหนื่อยใจจนเลิกเหนื่อยใจไปแล้ว เธอรู้ว่าลูกออกติดกับแม่ชีคุกอย่างไร เธออยู่ไม่น้อย แต่ทิพปภาก็เห็นใจ เพราะตัวเองกับสามีทำให้ลูกลำบาก ปล่อยให้เกิดมาก็ไม่มีโอกาสได้เลี้ยงดู รัญธิดาต้องตระกำลำบากในช่วงวัยเด็กก่อนที่ธันยธรณ์จะกลับมาอยู่เมืองไทยหลายปี เธอไม่แปลกใจที่ลูกจะรังเกียจรังอนแม่ชีคุกอยู่บ้าง

“รันคงยังไม่ได้บอกใครหรอกค่ะ เพราะเธอยังไม่ได้อนุญาตให้แต่ง”

“ทำไมล่ะ ไหนธรรว่าผู้ชายดี”

“ดีค่ะ แต่เขายังไม่รู้เรื่องอะตอม”

“ฉันจะบอกเขาเหอ” ทิพปภาเลิกคิ้วอย่างประหลาดใจ เธอเกรงว่าหากรัฐธิดาเปิดเผยต่อใครว่ามีลูกตั้งแต่อายุสิบห้า จะทำให้เสียโอกาสดี ๆ

“ดูเหมือนไม่อยากจะบอก แต่เธอไม่ยอมนะคะ ฉันจะปิดความลับผิดชอบให้เธอรับเป็นแม่อะตอมตลอดชีวิตไม่ได้ อะตอมมีสิทธิ์ที่จะได้รู้ว่าใครคือแม่ที่แท้จริงของเธอ” ธันยธรณ์อ้างข้อสัญญาที่ทำร่วมกันไว้เมื่อเจ็ดปีก่อน

เธอบอกทิพปภาว่ายินดีจะรับเป็นแม่ให้อะตอมไปก่อน จนกว่ารัฐธิดาจะเรียนจบ และพร้อมเลี้ยงดูอะตอมในฐานะลูก ถึงวันนี้ รัฐธิดาเรียนจบมีการงานมั่นคงแล้ว หลานโตเป็นผู้ใหญ่พอจะรับคำครหาที่อาจตามมาได้แล้ว

ธันยธรณ์คิดว่าถึงเวลาแล้วที่รัฐธิดาต้องกล้าเผชิญกับความจริง และเธอก็พร้อมจะอยู่เคียงข้างหลานเสมอ แต่ยังไม่ทันได้คุยกันเป็นเรื่องเป็นราว พิภพก็เข้ามาแทรก ทำให้แผนการเดิมที่เธอวางไว้ล้มไม่เป็นท่า หลังจากคบหากับพิภพ รัฐธิดาก็ตั้งท่าจะไม่ทำตามข้อสัญญาเดิม

“โอ้ ธรรน่าจะรู้ ถ้าบอกไปผู้ชายดี ๆ คงหลุดมือหมด ไม่สงสารหลานเหอธรร”

“พี่ทิพพูดแบบนี้หมายความว่ายังไงคะ” ธันยธรณ์ชักหัวเสีย เมื่อพี่สาวพูดลະม้ายกับว่าจะเข้าข้างลูกอีกตามเคย

“ไหน ๆ ธรรก็รับแทนหลานมาตั้งหกเจ็ดปีแล้ว พี่รู้ว่าธรรรักอะตอมเหมือนลูก แล้วทำไมไม่ทำให้มันเป็นอย่างนั้นตลอดไปเลยล่ะ”

ธันยธรณ์เม้มปากแน่น เธอนึกอยู่แล้วว่าพี่สาวคงออกปากให้เธอช่วยรัฐธิดาต่อไป

ทิพปภาเห็นสีหน้าเคร่งเครียดของน้องสาวก็เริ่มใจฝ่อ พยายามกล่อมด้วยสีหน้าจิตเจื่อน แม้จะรู้สึกผิดกับธันยธรณ์อยู่เหมือนกันที่ขอร้องน้องให้ทำนู่นทำนี่เหมือนคนเห็นแก่ตัว แต่เป็นเพราะความรักลูก อยากรให้รัฐธิดาได้ดี ทิพปภาจึงจำเป็นต้องทำ

“เธอเองก็ไม่ได้มีใคร เอาอะตอมไว้เป็นเพื่อนไม่ดีกว่าเธออีกหน่อย อะตอมโตก็ดูแลแม่ได้ ปล่อยรันไปมีชีวิตดีๆ เถอะนะ หลานเดินพลาดมา ครั้งหนึ่งแล้ว ถ้าคราวนี้เจอคนดี ธรน่าจะส่งเสริม”

“ส่งเสริมให้รันปิดความรับผิดชอบ ไม่แยแสลูกแท้ๆ ของตัวเอง นะเธอคะ”

คราวนี้ทิพภาเนิ่งอึ้งด้วยความลำบากใจ นี่ก็ลูก นั่นก็หลาน เธอไม่รู้ จะช่วยใครดี เธอรักอะตอม อยากเปิดเผยตัวอยู่เช่นกันว่าป้าทิพคนนี่คือ ยายแท้ๆ ไม่ใช่ป้าอย่างที่เด็กชายเข้าใจ ทิพภาเหมือนคนน้ำท่วมปาก ไม่รู้ จะว่าอย่างไรดี

“อีกอย่าง ถ้าธรรพล่อยให้รันแต่งงานไปโดยไม่บอกความจริงกับผู้ชาย คนนั้น เท่ากับว่าเราส่งเสริมให้รันไปหลอกเขานะคะพี่ทิพ” ธันยธรณ์พูด อย่างเป็นกลาง

เธอรูสึกว่ามันคงไม่ยุติธรรมแน่ หากรัญธิดาจะปิดบังเรื่องในอดีต กับพิรภพ ถ้าจะแต่งงานกันจริง พิรภพย่อมมีสิทธิ์รู้ว่าภรรยาของเขามีอดีต อย่างไรมาบ้าง และถ้าเขารักรัญธิดาจริง เขาจะต้องรับได้ แต่ถ้าไม่ ธันยธรณ์ ก็ไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องไปอนง้อ

“เรื่องมันกินมานานมาแล้ว ถ้าไม่มีใครพูด ผู้ชายคนนั้นเขาก็คงไม่รู้ หรือมั้ง” ทิพภาพูดเบาๆ ด้วยท่าทางกริ่งเกรง ฟังเท่านั้นธันยธรณ์ก็รู้ ว่า ความคิดของเธอกับพี่สาวสวนทางกันไปคนละขั้ว

ธันยธรณ์ถอนใจ คิดไม่ตกว่าจะจัดการกับเรื่องนี้ได้อย่างไร...

เช้าวันทำงานของสัปดาห์ต่อมา รัญธิดาเข้างานตามปกติ วันนี้ พิรภพออกไปติดต่อกับบริษัททัวร์ในตัวจังหวัด ระหว่างนั่งทำงาน ผู้จัดการ รีสอร์ตที่ชื่อคุณแพรวก็เดินเข้ามาปรึกษางานกับรัญธิดา ความจริงรัญธิดา เป็นแคพนักงานฝ่ายบัญชีเท่านั้น ไม่ได้มีส่วนร่วมในเรื่องการจัดการอื่นของ รีสอร์ต แต่พนักงานทั้งหลายล้วนทราบกันดีว่าเธอมีความสัมพันธ์พิเศษ กับพิรภพและอาจได้เลื่อนขึ้นเป็นนายหญิงของฟ้าเคียงดินเร็วๆ นี้

“น้องรัน”

“คะ พี่แพรว”

“มีคนเขามาติดต่อขอใช้สถานที่ถ่ายทำโฆษณาคะ แต่คุณพีทไม่อยู่ จะให้ใครรับเรื่องไว้ดีเนี่ย พี่ก็วุ่นๆ กับแขกอยู่” แพรวทำหน้ายุ่ง สองมือ วุ่นวายค้นเอกสารบนโต๊ะทำงานของตนไปด้วยขณะที่ตะโกนคุยกับรัญธิดา ซึ่งนั่งอยู่ห่างออกไป

“เดี๋ยววันไปคุยให้ก็ได้คะ” รัญธิดาอาสา เพราะเห็นว่าวันนี้ทุกคน วุ่นวายกันเป็นพิเศษกับขบวนกรู๊ปสัมมนาใหญ่จากกรุงเทพฯ

“ฝากด้วยนะ ยังไงอีกหน่อยรันก็จะเป็นนายหญิงที่นี่แล้ว หัดๆ ไว้” แพรวล้อเลียนแล้วรีบกลับไปต้อนรับแขกต่อ

รัญธิดาออกมาพบแขกซึ่งมาติดต่อเรื่องการใช้สถานที่ เธอรับเรื่องไว้ และนำทางเจ้าหน้าที่จากกองถ่ายทำโฆษณาสองสามคนออกไปดูสถานที่จริงด้านนอก เพื่อให้จุดที่ต้องการใช้เป็นโลเกชั่น ทางริสอร์ตจะได้กันที่ไว้ ให้เป็นการส่วนตัว

หญิงสาวรับงานไว้ด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม นึกซนในใจว่าอีกหน่อยได้เป็น นายหญิงของที่นี่จริง เธออาจต้องทำอะไรแบบนี้บ่อยๆ ถ้าธันยธรณ์ได้มา เห็นคงจะประหลาดใจ เธอรู้ว่าตัวเองดูเด็กในสายตาน้ำสาว แต่แท้จริง รัญธิดาคิดว่าตัวเองโตเป็นผู้ใหญ่พอแล้ว พอที่จะเป็นนายหญิงของริสอร์ต ฟ้าเคียงดินด้วยซ้ำ

รัญธิดาส่งแขกขึ้นรถตู้ ก่อนเดินทอดน่องเรื่อยๆ กลับมายังอาคารสำนักงาน ระหว่างทางเธอคิดอะไรเรื่อยเปื่อย ทั้งเรื่องของพิรภพ และเรื่องของอะตอม คิดแล้วเจ้าตัวก็ถอนใจเฮือก มัวแต่ใจลอย รัญธิดาจึงเพิ่งรู้สึก ตัวว่าตนกำลังเดินพ้นจากสนามหญ้าข้ามวิถีทางเดินของรถ เมื่อรัญธิดาได้ สติก็หันไปเห็นรถคันหนึ่งกำลังพุ่งตรงมาด้วยความเร็วพอประมาณ

ช่วยด้วย! เธอกำลังจะถูกรถชน

กรี๊ด!

เอ๊ยด!

ร่างระหังทรุดฮวบลงกับพื้นถนนลูกรัง เจ้าของรถคันทรูซึ่งป้ายทะเบียนบ่งบอกว่ามาจากเมืองหลวงเบิกตาโพล่ง สบตดั่งลันรอก

ชายหนุ่มร่างสูงก้าวพรวดลงมาจากรถ เขาเขาแข็งไปชั่วครู่เมื่อเห็นคนนอนแน่นิ่งอยู่ตรงหน้ารถ เขาใจหายวาบ คิดว่าชนคนเจ็บเข้าให้แล้ว หากสาหัสหนักอาจถึงตาย

ชายหนุ่มตั้งสติ เข้าข้างตัวเองว่าเมื่อครู่เขาขับรถด้วยความเร็วหกสิบกิโลเมตรต่อชั่วโมงเท่านั้น อย่างมากก็เจ็บ คงไม่ถึงตายหรอก เขาก้าวฉับๆ ถลาเข้าไปหาหญิงสาวผู้เคราะห์ร้าย

“คุณ เป็นอะไรรีเปล่าครับ” เขาตะแชนเนียนขาว แต่เธอไม่ขยับตัวเลย ทำเอาเขาชักใจเสียว

“คุณ” เจ้าของรถคันทรูพลิกตัวผู้บาดเจ็บหายขึ้นมาวางพาดคอก เขาไม่รังเกียจว่าเศษดินสกปรกที่เปื้อนตัวเธอจะพลอยเปรอะเลอะเทอะกางเกงราคาแพงหุฉีของเขาด้วย

มือหนาประคองใบหน้าซีดขาวไว้ หญิงสาวทำท่าจะคอพับคออ่อนอยู่เรื่อย จนเขาต้องจับใบหน้าเธอไว้ให้มั่น วินาทีนั้น ทุกโมเลกุลในร่างกายเขาแทบแข็งตัว ธาริศหน้าเผือดสี เบิกตาก้างมองดวงหน้าवलเนียนในอุ้งมือของตนด้วยความตกใจสุดขีด

รัญธิดา! รันจริงๆ!...

คุณแพรวเดินวนในห้องทำงานรวมของพนักงานแผนกต่างๆ ด้วยอย่างกระวนกระวาย บางคราเธอก็โน้มหน้าหันไปมองบนเตียงพับอเนกประสงค์ที่เพิ่งกางออกมาให้คนเจ็บได้นอนพัก บางคราก็ชะเง้อมองออกไปนอกห้อง คอยตรวจดูความเรียบร้อยของงานบริการ เพราะเวลานี้พวกข้าราชการที่มาสมัครมากำลังทยอยเช็กอิน

ชายหนุ่มอีกคนในห้องมองซันๆ อยู่นานแล้ว จึงตัดสินใจเอ่ยขึ้น

“คุณแพรวไปรับแขกเถอะครับ กำลังวุ่นอยู่ไม่ใช่เหรอ”

ผู้จัดการสาวใหญ่ชะงัก ก่อนหันมาทางธาริศ ผู้ซึ่งทราบกันดีว่า

เป็นลูกพี่ลูกน้องคนสนิทของเจ้านาย เมื่อครู่ธาริศจุ่มรัญธิดาเข้ามาในสำนักงานรีสอร์ท เธอตกใจแทบลมจับ ธาริศสรูปเหตุการณ์คร่าวๆ ให้ฟัง ตรวจสอบสภาพร่างกายหญิงสาวแล้ว ไม่เห็นจุดบาดเจ็บ ณ ตำแหน่งใด แพรวจึงค่อยเบาใจ คิดว่ารัญธิดาคงตกใจจนสลบไปเอง

“ค่ะ คุณธาริศ แต่เป็นห่วงรันจ้ง นี่ถ้าคุณพี่ทกลับมา แพรวโดนแน่ๆ แกวของแกจะตายค่ะ”

ธาริศขบกรามจนเป็นสัน...

ก่อนหน้าี่ระหว่างนั่งเฝ้าผู้จัดการสาวจัดการพยาบาลคนเจ็บในเบื้องต้น เขาก็ถือโอกาสถามที่มาที่ไปของผู้หญิงบนเตียงไปด้วย เขาอยากรู้ นักรว่ารัญธิดามาทำอะไรที่นี้ ผู้จัดการฟ้าเคียงดินจึงได้ทำท่าว่ารู้จักและสนิทสนมเป็นอย่างดี

คำตอบที่ได้รับทำให้ธาริศขวาวไปทั้งตัว

รัญธิดา...คือแฟนสาวของพิรภพ ที่สำคัญ แพรวคิดว่าคงใกล้จะแต่งงานกันในเร็ววันนี้!

ชายหนุ่มนี้หัวหน้า พยายามคิดว่าเรื่องทั้งหมดกลายเป็นแบบนี้ไปได้ อย่งไร พิรภพไปรู้จักคบหากับผู้หญิงคนนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่ เขาไม่เคยรู้มาก่อน อยู่ดีๆ เธอก็กลับมา ทำให้เขาตกใจแทบสิ้นสติ แต่ทำไมต้องกลับมาในฐานะที่เจ้าสาวของพี่ชายด้วย!

“เขาคบกันมานานแล้วหรือครับ” เสียงที่ถามนั้นดูหยันๆ

“อืม ก็ไม่นานนะคะ รันเข้ามาทำงานได้เกือบๆ ปี แต่ที่เริ่มคบกันก็ประมาณสี่ห้าเดือนหลังนี่ละค่ะ”

ธาริศพยักหน้ารับแแกนๆ มองเหยียดๆ ไปทางร่างที่สลบไสลคอพับคออ่อนอยู่บนเตียงพับ

“คุณแพรวไปดูแขกต่อเถอะครับ พี่พีทกลับมาผมรับผิดชอบเอง ผมชนเขานี่ครับ”

“จะดีเหวอคะ”

“ไม่ไว้ใจผมเหวอครับ”

“อู๊ย ไม่ใช่ค่ะ คือ กลัวน้องรินฟื้นขึ้นมา แกจะตกใจนะคะ แกยังไม่เคยรู้จักคุณธาริตนะคะ”

“ไม่หรอกครับ ผมจะบอกเขาเองว่าผมเป็นใคร” เขาว่าพลางมองไปทางธาริตตาด้วยแววตาแฝงความนัยบางอย่างที่ผู้จัดการสาวไม่ทันสังเกตเห็น

“จั้นแพรวฝากก่อนนะคะ ถ้ามีอะไรด่วน คุณธาริตจดหมายเลขภายในศูนย์สองนะคะ บอกให้เด็กไปตามแพรวได้” ชายหนุ่มพยักหน้ารับ แพรวจึงเบาใจ ยอมกลับไปทำงานต่อ

ธาริตนั่งสำรวจเรือนร่างระหงบนเตียงพิบอย่างพิจารณา รัญธิตาเปลี่ยนไปมาก แม้เค้าหน้ายังคงเหมือนเดิม แต่สวยผุดผ่องยิ่งกว่าเมื่อก่อน เขาไม่ได้พบเธอมาหลายปีแล้ว เมื่อก่อนธาริตาก็สวยสะดุจดตา เหมือนดอกไม้แรกแย้มเริ่มผลิบานตามฤดูกาล แต่บัดนี้เธอดูเบ่งบานเต็มที่ตามวัย ผุดผาดน่าสัมผัสไปทั่ว

เรือนผมดกดำที่เคยรวบเป็นหางม้าผูกโบถูกตัดเป็นลอนสลวย ปล่อยสยายเคลือบหลัง โครงร่างหุ่นเว้าคอดผายไปตามสรีระสมความเป็นสตรีนำชวนมองกว่าแต่ก่อนมาก บอบบางน่าทะนุถนอม แต่ก็อวบอิมในส่วนที่ควรจะเป็น

โซลี ถ้าไม่สวยสะคราญน่าลุ่มหลงแบบนี้ มีหรือจะตะกายไต่ฟ้าขึ้นมาจับเจ้าของรีสอร์ทใหญ่ได้!

ธาริตเลียริมฝีปากแห่งผากระหว่างคิดว่าุ่นใจ เขาเลิกคิ้วเล็กน้อยเมื่อสังเกตเห็นว่าอีกฝ่ายเริ่มขยับตัวเบาๆ ชายหนุ่มยกมุมปากอย่างเยาะหยัน เอนกายพิงพนักเก้าอี้ด้วยท่าทางสบายๆ จ้องนัยน์ตาแวววาวไปที่ร่างบนเตียง รอคอยซึ่งเวลาที่เธอจะหันมาเห็นเขา

อยากรู้แน่ เห็นแล้วจะทำอย่างไร!

ธาริตคายมือขึ้นกุมศีรษะ เธอค่อยๆ ปรี๊ดตาขึ้นซ้ำๆ เห็นผ้าเปดานสีขาววางๆ จึงหลับตาลงใหม่และค่อยๆ ลืมขึ้นอีกครั้ง คราวนี้หญิงสาวรู้สึกว่าการมีนศีรษะคลายลง พยายามใช้ท่อนแขนทั้งสองช่วยยันกาย

ขึ้นในลักษณะกึ่งนั่งกึ่งนอน เธอเริ่มกวาดตาไปรอบห้อง จำได้แล้วว่านี่คือห้องทำงาน แต่ไม่มีพนักงานอยู่ คงเพราะถึงเวลาพักกินอาหาร

รัญจิตรารำลึกเหตุการณ์ในใจ จำได้ว่าตัวเองกำลังข้ามถนน และมีรถคันหนึ่งแล่นตรงเข้ามา มุ่งจะชนตัวเธอ...ใช่แล้ว เธอถูกรถชน!

รัญจิตรารีบดูบาดแผลของตนเองเป็นการใหญ่เพื่อสำรวจความเสียหายทันได้นั้น เธอได้ยินเสียงหัวเราะเบาๆ ดังมาจากทางมุมห้อง ดวงหน้าซีดเขียวหันไปทันใด

รัญจิตราเบิกตาโพล่ง อ้าปากเตรียมจะร้องแต่กลับไม่มีเสียง...พระเจ้า! เธอถูกรถชนจนกระทั่งบกระเทือน เห็นภาพหลอนไปซะไหม?

“ฟื้นแล้วหรือ น้องรัน” เสียงทุ้มที่ดังขึ้นทำให้รัญจิตราทราบว่าไม่ใช่ภาพหลอน หากแต่เป็นของจริง ตัวจริง และเสียงก็ใช่จริงๆ ด้วย เธอจำได้ไม่มีวันลืม เสียงทุ้มแต่นุ่มหูแบบนี้

“พี่ธาริศ!”

“ดีใจที่น้องรันไม่ลืมพี่” เจ้าของชื่อยกมุมปากนิดๆ รวากับลูกใจนักหนา

“เข้ามาได้ยังไง ออกไปนะ” รัญจิตราส่ายหน้าอย่างไม่อยากเชื่อ พลังดินหนีไปอยู่มุมห้องอีกด้านด้วยอาการตื่นตระหนกสุดขีด

“ตกใจมากเลยหรือจ๊ะ” ธาริศไม่มีท่าว่าจะสะทกสะท้าน เขานั่งกอดอกนิ่งๆ มองร่างบางสั้นเยือกไปทั้งตัว

“คุณมาที่นี่ได้อย่างไร คุณกลับมาทำไม” รัญจิตราถามเสียงขาดเป็นห้วงๆ

เธอกำหมัดแน่น กลอกตาเล็กลึก ก่อนที่ความจริงบางอย่างจะผุดขึ้นในสมอง หญิงสาวถลึงตามองเขา

หรือว่า...ธาริศญาติของพิรภพ...กับพี่ธาริศของเธอจะเป็นคนเดียวกัน!

“ธาริศ...คุณ...” รัญจิตราพูดไม่ออก ได้แต่ชี้นิ้วสันระริกตรงไปที่เขา

“ใช่ พี่เอง พี่ธาริศ รักแรกของน้องรันไงล่ะ” ธาริศเหยียดยิ้ม ย้ำให้เธอมั่นใจว่าเป็นเขาไม่ผิดตัวแน่

กริด!

ชายหนุ่มตกใจเมื่ออยู่ดีๆ รัญธิดาก็แผดเสียงร้องระดับปรอทแตกลั่นห้อง เขารีบกระโจนเข้าไปตะครุบปากเธอไว้แน่น เพราะกลัวผู้คนจะแห่เข้ามาดู

“จะร้องทำไม อยากให้คนแห่กันเข้ามาวิ่ง ดีสินะ เขาจะได้อะไรที่ นายหญิงของฟ้าเคียงดินกับคุณธาริต น่องชายเจ้าของริสอร์ต สนิทสนมกันถึงขั้นไหน”

รัญธิดาดิ้นพล่าน เบิกตาก้างมองเขาด้วยแววตาทวาดทวุ่น

“โลกกลมจริงๆ พี่ไม่คิดว่าชาตินี้จะได้พบกันอีก” ธาริตยิ้มเหยิ่ม

“อย่ามายุ่งกับฉัน” หญิงสาวสะบัดหน้าหนีจนพินมือของเขา แล้วตวาดออกไป

ธาริตตรึงไหล่มนไว้แน่น รัญธิดาหลังติดกำแพง ดิ้นรนไปทางไหนไม่ได้ เขากักขังเธอไว้ด้วยท่อนแขนแข็งปานปลอกเหล็ก ธาริตบีบไหล่บางแน่นขึ้นเมื่อรัญธิดาพยศ

“เดี๋ยวนี้หวงตัวซะด้วย ไม่เห็นเหมือนเมื่อก่อน หรือว่า...” เขาใช้สายตาโลมเลียมไปทั่วร่างหญิงสาว

“หวงไว้ให้เฉพาะคุณคนเดียว”

รัญธิดากัดฟันกรอด มองเขาด้วยแววตาเคียดแค้น เธอไม่นึกไม่ฝันว่าชีวิตนี้จะได้พบผู้ชายคนนี้อีก ธาริต...ผู้ชายที่เธอเคยสัญญากับตัวเองว่าจะเกลียดไปตลอดชีวิต!

“ใช่ ฉันกำลังจะแต่งงานกับคุณพี่ที่ชายของคุณ เพราะฉะนั้นอย่ามายุ่งกับฉันอีก”

“เห็นจะไม่ได้ พี่คงยอมให้พี่พี่กับตัวพี่ใช้ผู้หญิงคนเดียวกันไม่ได้หรอก” เขายักไหล่อย่างกวนๆ

“ไอ้...” รัญธิดากำลังจะมรุตสาทให้สมความเจ็บช้ำ แต่มีเสียงฝีเท้าคนเดินเข้ามา ธาริตคงได้ยินเช่นกัน เขารีบปล่อยเธอและถอยออกห่าง แต่นัยน์ตาคมลึกยังจับจ้องรัญธิดาไม่วางตา

“รัน”

รัญจิตาหันไปทางประตู ก่อนตัวจะถลาเข้าไป เมื่อเห็นร่างแฟนหนุ่ม
พันวงกบประตูเข้ามา

“คุณพีท”

คู่รักโผล่เข้ากอดกัน รัญจิตาตัวสั้นอยู่ในอ้อมกอดของพิรภพ โดยมี
สายตาของธาริศจับจ้องอยู่ทุกอิริยาบถ

“แพรวบอกผมว่าเกิดอุบัติเหตุ เป็นยังไงบ้าง เจ็บตรงไหนไหม”

“โอ้ พีท รอดผมยังไม่โดนแฟนพี่สั๊กนิด เขาตกใจจนเป็นลมไปเอง”

รัญจิตายังไม่ทันตอบ คู่กรณีก็รีบแทรกขึ้นมาก่อน พิศภพเพิ่งทราบ
ว่าไม่ได้อยู่กับตามลำพัง จึงผละออกห่างจากร่างระหงเล็กน้อย

“แล้วไปนะธาริศ ถ้าทำแฟนพี่เจ็บ จะเชิญออกจากกรีส์ออร์ต” เขาว่าที่
เล่นที่จริง

ธาริศหัวเราะร่วน แต่รัญจิตารู้สึกแปร่งหูอย่างไรชอบกล เสียงของ
เขาเหมือนพอมดใจร้ายในนิทานหลอกเด็กไม่มีผิด

“ถ้ารู้ว่าพี่มีแฟนแล้วน้องตกกระป๋อง รู้จ้ผมไม่เชียวรีให้พี่สละไสด
ดีกว่า”

“เฮ้อ แล้วนี่รู้จักกันแล้วใช่ไหม” พิศภพมองหน้าแฟนสาวกับน้องชาย
สลับไปมา

รัญจิตาก้มหน้า

“จะเหลือเธอครับ” ธาริศแก่งงูตให้รัญจิตาตกใจ เขายกคิ้วเมื่อ
เธอนหันมาถลิ่งตาดูใส่

“เฮ้อ...คุณธาริศแนะนำตัวแล้วค่ะ” รัญจิตารีบอธิบายกับแฟนหนุ่ม

“รู้จักกันก็ดีแล้ว ไม่ใช่คนอื่นคนไกลที่ไหน อีกหน่อยก็ญาติกัน รัน
ช่วยดูแลธาริศกับทักษ์ให้ผมด้วยนะ ช่วงนี้ผมวุ่นๆ”

“เฮ้อ...” รัญจิตาอีกอึก

“เฮ้อ แล้วนี่ไปหาทักษ์รียัง”

“ยังเลยครับ มัวแต่เป็นห่วงแฟนพี่นั่นแหละ”

รัฐธิดานิ่งหน้ากับคำพูดของธาริศอีกครั้ง เธอเขินเขียวความกวนประสาทของเขาในใจ โดยที่พิรภพไม่รู้เลยว่า น่องกับแพนกำลังประกาศสงครามร้อนระอุกันอยู่ภายใต้ท่าที่นิ่งเฉย

“รันไม่เป็นอะไรแล้ว นายก็รีบไปหาเมียเถอะ เดี่ยวพืให้เด็กพาไปคองทันทานกลางวันกับทักษ์พอดี่มั้ง”

“ครับ”

“แล้วตอนเย็นๆ พาทักษ์มาทานข้าวเย็นที่บ้านพี่ละกัน จะได้เจอกันพร้อมหน้าพร้อมตา”

“ด้วยความยินดีครับ แล้วพบกันเย็นนี้นะครับ คุณพี่สะใ้” ธาริศโค้งคำนับล้อเสียน แล้วออกจากห้องไป

ถึงเวลาเลิกงาน รัฐธิดาเดินกระมิดกระเมี้ยนเข้ามาที่ห้องทำงานของพิรภพ หญิงสาวเอ่ยปากขอตัวไม่อยู่ร่วมกินอาหารเย็นพร้อมเขาและญาติๆ พิรภพเลยถามเหตุผลยกใหญ่ เพราะรัฐธิดี้กเสียตายเป็นโอกาสที่จะแนะนำแพนสาวให้ธาริศได้รู้จัก

“อ้าว ทำไมล่ะรัน”

“คือ รันเพิ่งนึกได้ว่าวันนี้รอรอบอกให้รีบกลับนะคะ เห็นว่ามีเรื่องให้ช่วย”

“เสียตายเป็นจัง”

“เอาไว้วันหลังแล้วกันนะคะ คุณทักษ์ยังอยู่ที่นี่อีกนาน รันเจอเมื่อไหร่ก็ได้”

“ทักษ์นะใช่ แต่ธาริศคงอยู่แป๊บๆ เดียวก็กลับละมั้ง ผมอยากให้รันสนิทกับเขาไว้ เขาเป็นญาติสนิทของผม รักกันเหมือนพี่น้องคลานตามกันมานั่นแหละ”

รัฐธิดาหน้าถอดสี เธอพุ่งซานจิตว่ารุ่นมาตั้งแต่กลางวันกับการปรากฏตัวของธาริศ เธอไม่เข้าใจว่าเคยทำบาปกรรมอะไรไว้หนักหนา โชคชะตาถึงได้เล่นตลก บันดาลให้พิรภพกับธาริศเป็นญาติสนิทกันเสียอีก

“จ้ะเอาไว้วันหลังแล้วกันนะคะ วันไม่อยากจะมึปัญหากับน้ำธร”

“ครับ ผมก็ไม่อยากจะมึปัญหากับคุณธรเหมือนกัน เดี่ยวเขาไม่ยกหลานให้ผมละยุ่งเลย” เขาเข้าด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม แสดงว่าไม่ได้ถือโทษที่แฟนสาวเบียดวันด

พูดถึงธันยธรณ์ รัญธิดาก็นึกขึ้นได้... เห็นที่เธอต้องรีบจัดการอะไรให้เด็ดขาด จะรอให้ธันยธรณ์อนุญาตเรื่องการแต่งงานไม่ได้อีกแล้ว หากเป็นก่อนที่ธาริตจะโผล่มา รัญธิดายินดีรอ จนกว่าน้ำสาวจะยอมรับในความรักของเธอกับพิรภพ แต่เวลานี้รัญธิดากลัวจับใจ ทั้งที่ไม่รู้ว่ากลัวอะไร แต่สมองสั่งการว่าต้องเร่งแต่งงานกับพิรภพให้เร็วที่สุด

“เอ่อ คุณพิทคะ เรื่องน้ำธร วันไม่อยากจะให้คุณพิทฟังน้ำธรมาก วันคิดว่า ถ้าเราสองคนพร้อม ก็ไม่จำเป็นต้องรออะไรอีก น้ำธรนะ หัวโบราณคร่ำครึ ต่อให้รันคบกับคุณพิทต่อไปอีกสี่ห้าปีก็เชื่อว่าจะยอมให้แต่งงานๆ”

“ทำไมล่ะครับ” พिरภพแปลกใจ

เขาคิดว่าตกลงกับรัญธิดาแล้วว่าจะรอจนกว่าธันยธรณ์จะใจอ่อนยอมรับเขาเป็นหลานชาย แต่อยู่ดีๆ แฟนสาวคนสวยของเขาก็เปลี่ยนใจ

“ก็น้ำธรเป็นสาวแก่ ไม่ได้แต่งงาน คงอยากให้รันเจริญรอยตาม”

“โธ่ รันคิดมากไปรีเปล่า คุณธรคงห่วงรัน กลัวว่าผมจะมาหลอก”

“แต่รันเชื่อใจคุณพิท เรารู้ว่าเรารักกัน แค่นั้นก็พอแล้วนี่คะ จะต้องสนใจคนอื่นทำไม” หญิงสาวเร่งเร้า ถ้าทำได้ รัญธิดาอยากจะทำแต่งงานกับพิรภพเสียตรงนี้ วินาทีนี้

“แต่คุณธรเขาเป็นผู้ปกครองรัน เขาไม่ยอม รันจะให้ผมทำยังไง”

“รันบรรลุนิติภาวะแล้วนะคะ น้ำธรไม่มีสิทธิ์แล้ว”

“ยังไงก็เป็นผู้ใหญ่ที่คุณดูแล”

“คุณพิทยอมน้ำธรง่ายๆ เหมือนว่าไม่อยากแต่งงานกับรันเร็วๆ” หญิงสาวเริ่มใช้ลูกไม้ใหม่ แสร้งสะบัดสะบิ้งอย่างแฉ่งอน หวังให้เขายอมใจอ่อน รีบจัดการเรื่องแต่งงานเร็วๆ

“โธ่ รันก็รู้ว่าผมร้อนใจเรื่องแต่งงานขนาดไหน ไม่งั้นผมจะรีบขอรัน

ทำไม รัสวย น่ารักออกอย่างนี้ พวกเด็กในรีสอร์ทมองกันตาละห้อย ผมก็ต้องรีบประกาศสิว่าคนนี่ของผม” พิร์มพั้งเอวคอดเข้ามาใกล้ สบตาคนรักอย่างอ่อนหวาน

“ฉันจะรออะไรล่ะคะ คุณพีทไปบอกนักรรเลยนะคะว่าเราจะแต่งงานกัน” รัญธิดาหลุดยิ้ม ออดอ้อนเขาบ้าง

“เอางั้นเลยหรอ” ชายหนุ่มเลิกคิ้ว

เขาประหลาดใจที่วันนี้รัญธิดาดูจะใจร้อนเป็นพิเศษ แต่ก็ไม่ว่าอะไร เพราะตัวเขาเองก็ร้อนใจอยากแต่งงานเร็วๆ เหมือนกัน พิร์มพอยุสามสิบสองแล้ว เขาผ่านชีวิตมามาก กร่างานหนักมาเสียเป็นส่วนใหญ่ เมื่อเจอคนถูกใจ เขาก็ไม่อยากจะรื้ออให้เสียเวลา เพียงแต่ติดว่าเกรงใจผู้ใหญ่ฝ่ายหญิงเท่านั้น

“คะ นักรรนะ ทำแข็งไปอย่างนั้นแหละ พอเอาเข้าจริงนักรรก็ไม่มีสิทธิ์อะไรมาห้ามเราหรอก”

พิร์มพีใช้ความคิดเสียบๆ เขาไม่ค่อยจะเห็นด้วยกับรัญธิดานัก เขาไม่คิดว่าธันยธรณ์แกลิ่งทำแข็ง แต่พอเอาเข้าจริงจะไม่กล้า ตรงกันข้าม ในสายตาของพิร์มพี ธันยธรณ์ดูเป็นผู้หญิงเข้มแข็ง เอาจริงเอาจังอย่างน่านับถือ ทั้งยังมุ่งมั่นในความคิดของตัวเองเอาการ ถึงขนาดว่าเขาเองยังต้องยอมจำนนกับเหตุผลของเธอ และเอ่ยปากว่าจะพิสูจน์ตัวเองให้ได้เห็น

“นะคะ” รัญธิดาอ้อนอีกหน

พิร์มพลอนใจเบาๆ หากเขาไม่รับปากจะจัดการ คนรักคงไม่ชอบใจนัก ดีไม่ดีพานหาว่าเขาไม่ยอมแต่งงานด้วยจะยุ่งไปกันใหญ่

“ตกลง พรุ่งนี้ผมจะไปพบกับคุณธรร” ชายหนุ่มพยักหน้าเบาๆ

รัญธิดายิ้ม ในที่สุดเธอก็หนีธาริศได้สำเร็จ!

3

วันรุ่งขึ้น รัญจิตาเพิ่งรู้ว่าคิดผิดถนัด เธอหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้าบนโต๊ะอาหารเมื่อเย็นวานได้สำเร็จ แต่วันนี้ หญิงสาวหนีเขาไม่พ้น รัญจิตาจะไปไหนได้ ในเมื่อเขาเล่นบุกมาถึงที่ทำงานของเธอ

ธาริศใช้ช่วงจังหวะที่พนักงานออกไปกินข้าวกลางวันทั้งหมด ส่วนรัญจิตามักแยกตัวจากเพื่อนร่วมงาน เพราะเธอจะกินพร้อมกับพิรภพ เหมือนว่าธาริศคงข่มขู่ให้เธอเดินออกมาจากตัวสำนักงานอยู่ก่อนแล้ว เพราะพอรัญจิตาเดินเลี้ยวพ้นมุมอาคาร มุ่งตรงไปทางห้องอาหารของ รีสอร์ทเพื่อไปรอแฟนหนุ่มที่นั่น ธาริศก็โผล่พรวดออกมาจากทิศไหนไม่ทราบได้

“คุณ!” หญิงสาวชะงักกึก

“เมื่อวานหลบหน้าพี่ทำไม” ธาริศอย่างสามขุมเข้ามา โบกหน้าดูเหยิ่ม เกรียมน่ากลัว

“ถอยไปค่ะ คุณธาริศ”

“ไม่เจอกันเจ็ดปี ขึ้นคางขึ้นคุณกันเลยหรือจะ เมื่อก่อน รัญยังเรียก พี่ธาริศคะ พี่ธาริศขา” เขาแก้งัดตเสียงล้อเลียน

รัญธิดากัดริมฝีปากจนเกือบจะหือเลือด เธอเกลียดเวลาเขาพูดถึงความหลัง ...อดีตโหดร้ายที่เธอต้องการลืม

“หยุดนะ อย่ามาพูดมั่วๆ ฉันกับคุณไม่เคยรู้จักกัน” รัญธิดาผลักเขาออกห่าง แต่ธาริศแทบไม่ขยับ

“วันนี้ความจำสั้นจริงๆ แต่เอ...เป็นพวกความจำสั้นแต่รักฉันยาว รีเปล่า” เขาเหยียดมุมปากอย่างน่าเกลียด

รัญธิดาสูดหายใจเข้าแรงๆ แท้จริงเธอเปลี่ยนไปหมดตั้งแต่เห็นหน้าเขา ทว่าพยายามฝืนทำเข้มแข็ง

ธาริศจะต้องไม่รู้สึกรู้ว่าเธอกลัวเขา

“กรุณาหลีกเลี่ยงให้ดิฉันด้วยคะ”

“ไม่หลีกเลี่ยง” เขายกไหล่ ส่งสายตาทำท่าย พอหญิงสาวทำท่าจะหนีมือใหญ่ก็ตะปบลงบนไหล่บอบบางอย่างรุนแรง

“คุณธาริศ ปล่อยฉันนะ ฉันเป็นแฟนพี่ชายคุณนะคะ” รัญธิดาร้องครางด้วยความเจ็บ

“รู้แล้ว ไม่ต้องย้ำ” เขากระซกเสียง สีหน้าถ่มทิ้งนากลัว

รัญธิดาสันไปทั่วสรรพางค์ เขาดึงเธอเข้ามาจนชิด ลมหายใจร้อนระอุกระทบใบหน้าवलเนียน รัญธิดาพยายามเบือนหน้าหนี แต่ติดอุ้งมือแข็งปานศิมเหล็กของเขา

“ไหนบอกมาซิว่าทำท่าไหน ถึงได้มัดใจพี่ที่ทอยู่หมัดขนาดนี้ หลอกล่อเขาด้วยความใสซื่อบริสุทธิ์อย่างที่เคยใช้หลอกพี่รีเปล่า”

“คุณธาริศ” รัญธิดาตกใจ เมื่อภาพธาริศในคลองจักษุของเธอมันชัดเจนเหมือนตอนแรกอีกแล้ว รัญธิดารับรู้ว่าการบอกตาทิ้งสองคนมีน้ำเอ่อขึ้นมา ภาพผู้ชายใจร้ายถึงได้พรมั่วไปหมด

ธาริศไม่ใส่ใจ เมื่อเห็นหญิงสาวทำท่าเหมือนจะร้องไห้ เขาก็เดินหน้าจัดการสิ่งที่ตั้งใจมาทำในวันนี้

“ถอนหมั้นกับพี่พีทซะ” เขาสั่งเสียงกร้าว

“ทำไมฉันต้องทำอย่างนั้น” รัญธิดาขีดหน้าขึ้นอย่างถือตัว

เธอต้องการประกาศให้ธาริศรู้ว่าเขาไม่มีสิทธิ์ออกคำสั่งกับเธอ ไม่มีเลยแม้แต่น้อย

“รันต้องเลิกกับพี่พีท ห้ามยุ่งกับเขาเด็ดขาด เพราะพีไม่ต้องการใช้ผู้หญิงคนเดียวกันกับพี่ชาย รันไม่เหมาะกับพี่พีทหรอก คนดีๆ อย่างพี่พีทสมควรได้ผู้หญิงที่บริสุทธิ์ผุดผ่อง ไม่ใช่สาวใจแตกริอ่านทอดกายให้ผู้ชายตั้งแต่ยังใส่คอกของ”

รัญธิดาโกรธจัด เจือมือขึ้นเตรียมฟาดลงไปที่หน้าของคนจาบจ้วงไว้มารยาท แต่ธาริศก็แสนใจ จับแขนเธอไว้ได้ก่อนจะเจ็บตัว สองหนุ่มสาวปะทะสายตาคียดแค้นชิงชังกันอยู่ดีใจ ก่อนที่เสียงหวานใสของใครคนหนึ่งจะดังขึ้น

“ธาริศคะ”

บุคคลทั้งสองชะงัก ลักษณะอาการผละออกจากกันคล้ายขั้วแม่เหล็กขั้วเดียวกันที่พร้อมจะผลัดไส้อีกฝ่ายออกไปให้ไกลอย่างไรอย่างนั้น

ธาริศยิ้มหยันๆ เมื่อก่อนเขากับรัญธิดาคงเหมือนขั้วบวกกับขั้วลบเจอกันเมื่อไหร่มีแต่จะดูดเข้าหากันแทบไม่ทัน แต่เดี๋ยวนี้ อีกฝ่ายทำท่าคล้ายจะผันตัวมาเป็นขั้วเดียวกับเขา จึงได้ทำท่าคล้ายรังเกียจ อยากหนีห่างให้ไกลกันสุดขั้วโลก

ร่างสูงหันไปทางผู้มาใหม่ ปันสีหน้าเข้าสู่สภาวะปกติ “อ้าว ทักษออกมาทำไม แดดกำลังร้อน”

“อาหารมาแล้วคะ เห็นคุณไม่อยู่ในบ้านเลยออกมาตาม ไหนว่าจะมาขอบุญแจ้สำรองคุณแพรวไม่ใช่หรอคะ ได้รียัง” ทักษอรถามสามีพลางหันไปยิ้มทักทายรัญธิดา

“ให้คุณเจี๊ยบมาก็ได้ ไม่น่าเดินมาเอง” ธาริศบอกอย่างเป็นห่วง

เจี๊ยบคือพยาบาลพิเศษที่เขาจ้างมาดูแลทักษอรที่ริสอร์ต ยามที่เขาต้องกลับไปทำงานในกรุงเทพฯ

“คุณอะไรกับคุณรันอยู่หรือคะ” ทักษอรถามพลางยิ้มแยม มองสามีที่มองรัญธิดาที่ ธาริศกลับเงียบจนรัญธิดาอีกอึกต้องตอบออกมาเองอย่างคนร้อนตัว

“เปล่าค่ะ รันเดินผ่านมาเฉยๆ เลยทักกันเท่านั้น รันต้องรีบไปทานข้าวแล้ว ขอตัวนะคะ”

สองสามีภรรยาตามหลังรัญธิดาไปจนลับสายตา ทักษอรออกจะงงๆ กับท่าทางเร่งรีบของอีกฝ่าย ส่วนธาริศกำลังเขินเขี้ยวในใจ เขาไม่มีวันยอมให้รัญธิดาจับตัวเองใส่ตะกร้าล้างน้ำมาหลอกพี่ชายของเขาหรอก

หลังเลิกงาน พิรภพขับรถมาส่งรัญธิดา เพราะตกปากรับคำกับหญิงสาวว่าจะมาพูดเรื่องการแต่งงานกับธันยธรณีอีกครั้ง รัญธิดานั่งเงียบมาตลอดทางจนถึงบ้าน

หญิงสาวสะดุ้งเมื่อได้ยินเสียงเรียกของพิรภพในระดับที่ค่อนข้างดังผิดปกติ พลางหันไปทางแฟนหนุ่มอย่างงงๆ

“ผมเรียกหลายทีแล้วไม่ขาน เป็นอะไรครับ คุณใจลอยชอบกล”

หญิงสาวส่ายหน้าไปมาแรงๆ หลายที เหมือนจะเรียกสติตัวเองด้วย “ตื่นตื่นรีใจ”

“คะ รันอยากให้น้ำธรรณูญาติ รันรักคุณพี่ท อยากรู้ชีวิตที่เหลืออยู่กับคุณ รันไม่ยอมรับแล้ว” รัญธิดาละล่ำละลัก ละม้ายว่าหากซ้ากว่านี้อาจพูดไม่ออก เธอรู้สึกเหมือนว่าตัวเองกำลังกลืนใจพูดให้มันจบๆ ไปอย่างไรอย่างนั้น

“ชื่นใจ” พิรภพรู้สึกไปอีกทาง เขาเห็นเธอรีบวิ่งอยากแต่งงานเร็วๆ ก็คิดว่ารัญธิดาคงรักเขามาก และอยากจะใช้ชีวิตร่วมกับเขาให้เร็วที่สุด

“คุณต้องยืนยันกับน้ำธรรณะคะว่าเราจะแต่งงานกันเลย จะไม่รออะไรอีกแล้ว” รัญธิดาย้ำอีกครั้ง ก่อนที่ สองหนุ่มสาวจะก้าวเข้าไปในบ้าน

ธันยธรณ์นั่งตัวแข็งตรงกันข้ามกับหนุ่มสาวคู่รัก เธอปรายตามองมือของหลานสาวที่เอื้อมออกไปเกาะกุมมือของแฟนหนุ่มแล้วถอนใจหันไปคุยกับผู้ชายคนเดียวในห้อง

“ไหนคุณพิทบอกว่ายินดีทำตามคำขอร้องของฉัน แล้วทำไมวันนี้ถึงได้เปลี่ยนใจล่ะคะ” ธันยธรณ์ถามเสียงเรียบ

เมื่อครู่พิรภพและรัญธิดาออกปากประกาศเจตนารมณ์เดิมว่าจะขอแต่งงานกันให้เร็วที่สุด ทั้งที่ฝ่ายชายนั้นเคยรับปากกับเธอเป็นมั่นเป็นเหมาะแล้วว่าจะไม่รีบร้อน พร้อมศึกษาจิตใจพิสูจน์กันและกันไปอีกสักกระยะ แต่วันนี้ทั้งคู่กลับเปลี่ยนใจปฏิบัติกรคล้ายกับจะ ‘แข็งข้อ’ กับเธอขึ้นมาเสียเฉยๆ

“เอ่อ คือผมคุยกับรันแล้ว เห็นว่าคงรอดต่อไปไม่ไหว เรารักกันมาก ผมอยากจัดการทุกอย่างให้ถูกต้องตามประเพณีโดยเร็วครับ”

“ถ้าน้ำธรรไม่อนุญาต รันไม่รับประกันนะคะ ว่าจะมีเรื่องนอกประเพณีเกิดขึ้นก่อนแต่งงานรีเปล่า” รัญธิดาโผล่ขึ้นมาอย่างเหลือรอด

เธอไม่ชอบใจที่ธันยธรณ์ซ้กจะเข้ามาวุ่นวายกับเรื่องส่วนตัวของเธอมากเกินไป รัญธิดารู้ว่า ไม่มีวันทำตามข้อตกลงของธันยธรณ์ได้ เธอไม่มีทางบอกพิรภพว่าตัวเองไม่ใช่ผู้หญิงบริสุทธิ์ผุดผ่อง หากแต่เคยผ่านการมีลูกมาแล้ว

“ยายรัน!” ผู้เป็นน้ำก่ดพินกรอด หันหน้าแดงก่ำมาทางหลานสาว

“รัน ให้ผมพูดกับคุณธรรเองดีกว่า” พิรภพเห็นท่าไม่ดีจึงรีบห้ามทัพสองสาวนำหลาน

“ฉันขอเวลาพูดกับหลานสาวเป็นการส่วนตัวหน่อยได้ไหมคะ” ธันยธรณ์แทรกเสียงแข็งขึ้นมา พलगปรายตาดูๆ ไปทางรัญธิดา

“ไม่คะ รันไม่คุยแล้ว ไม่ว่าจะน้ำธรรจะพูดยังไง รันยืนยันคำเดิมว่ารันจะแต่งงานกับคุณพิทให้เร็วที่สุด”

“รัน ออกไปคุยกับน้ำ ออย่าให้น้ำหมดความอดทนนะ”

“เอ่อ ใจเย็นๆ ก่อนนะครับคุณธรร ผมเข้าใจว่าคุณธรรรักรันมาก และยังไม่ไว้ใจจะฝากชีวิตหลานไว้กับผม แต่ผมขอเอาเกียรติลูกผู้ชายเป็นประกัน

ผมรักมันอย่างจริงจัง สัญญาว่าจะดูแลเขาให้ดีที่สุด คุณธรรตองไม่ผิดหวังแน่ครับ”

รัญธิดาเหยียดมุมปากราวกับสะใจ เขิดหน้ามองน้ำสาวเหมือนว่าตนเป็นต่อ เมื่อพิรภพประกาศจุดยืนชัดเจน ว่ารักเธอเสียยิ่งกว่าอะไร ฉะนั้นจึงไม่มีเหตุผลได้อีกที่ธันยธรรตองจะขวางความสุขของเธอ

ธันยธรรตองแค้นหัวเราะ...

“คุณบอกว่ารักยายมัน อยากจะใช้ชีวิตคู่กับเขา คุณแน่ใจแล้วหรือคะ ว่ารู้จักเขาดีพอ”

“น้ำธรร!” รัญธิดาลุกพรวด โกรธจนตัวสั่น

ธันยธรรตองรู้ว่าหลานสั่นเพราะกลัวมากกว่า รัญธิดากลัวว่าเธอจะเปิดเผยความจริงเรื่องอะตอม รัญธิดาไม่ต้องการให้ใครรู้ว่าอะตอมเป็นลูกของตัวเอง จึงเตือนเร่าๆ มองน้ำสาวราวกับจะฉีกเนื้อเป็นชิ้นๆ

“มัน ใจเย็นๆ ผมจัดการเอง” พิริภพพยายามอุดแขนแฟนสาวให้นั่งลง

“คุณธรรครับ ผมมั่นใจว่ารู้จักมันดีพอ มันคือผู้หญิงที่ผมเลือกให้เป็นภรรยา และเป็นแม่ของลูก เลือกแล้วและไม่มีวันเปลี่ยนใจครับ”

“คุณคิดจะใช้ชีวิตที่เหลือกับผู้หญิงคนนี้ ไหนคุณลองบอกฉันสิคะว่าคุณรู้อะไรเกี่ยวกับตัวเธอบ้าง” ธันยธรรตองเลิกคิ้ว มองคล้ายจะดูถูกอยู่ในที่

พิรภพขยับตัวอย่างอึดอัด ผู้หญิงตรงหน้าวางม้านาเกรงขามเป็น ผู้ปกครองแฟนสาวของเขา ทำท่าจะข่มขู่ที่หลานเขยเต็มที เขาพยายามทนเพราะรู้ว่าตนมาในฐานะที่ควรเกรงใจอีกฝ่าย แต่ยังขจัดใจอยู่บ้างที่ธันยธรรตองกล้าวางท่าราวแม่แก้วยหกลีบเจ็ดลีบสอบสวนผู้ชายที่อายุมากกว่าตัวเองด้วยซ้ำ

“พอแล้วน้ำธรร กลับเถอะคะคุณพีท ช่างน้ำธรรเถอะ เขาอยากจะทำงากก็ขวางไป ถ้าเรื่องมากนัก มันจะหนีไปอยู่กับคุณพีทเลย” รัญธิดาลุกขึ้นยืน พร้อมดึงแขนแฟนหนุ่มให้ลุกตาม

พิรภพถอนใจ คิดว่าจะขอหลานเขาก็ต้องยอมลงให้กันบ้าง ทั้งที่

รู้สึกเสียเซียงชายชอบกลอยู่ เขาประสานสายตากับธันยธรณ์ นัยน์ตาฉายแวว
เกรงใจ แต่ไม่ใช่เกรงกลัว แล้วเอ่ยอย่างหนักแน่น

“ตลอดเวลาห้าเดือนที่คบกัน ผมคิดว่าเรารู้จักกันเสียใจต่อกันดีพอที่
จะใช้ชีวิตร่วมกันแล้วครับ สำหรับคุณธรรอาจเห็นว่าเร็วเกินไป แต่เราผูกพัน
กัน ทำงานด้วยกัน เห็นหน้ากันทุกวัน ความสัมพันธ์ย่อมพัฒนาได้ไกล
กว่าคู่อื่นๆ แต่ที่จริงแล้ว เวลาไม่ใช่สาระสำคัญของความรัก ผมรักธัน ธิ
รักผม เธอก็รักผมแล้วไม่ใช่หรือครับ”

ธันยธรณ์ส่ายหน้าบ่อยๆ เธอเถียงชายหนุ่มในใจ พิจารณาคิดว่ารู้จัก
ธัญธิดาดีพอ แต่เธอรู้อวไม่ใช่ เขารู้จักไม่ได้สักกระพิกในตัวตนที่แท้จริงของ
ธัญธิดาเลยด้วยซ้ำ

“คุณบอกว่ารู้จักกันดีพอแล้ว งั้นฉันถามหน่อยนะคะ นอกจากชื่อจริง
วันเกิด อายุ ที่อยู่ การศึกษา อาหารโปรด สีที่ชอบ เบอร์โทรศัพท์ ชั้น และ
อะตอม มีเรื่องอะไรที่คุณรู้เกี่ยวกับตัวยายธันอีกบ้าง”

“ชีวิตธันก็มีอยู่เท่านั้น น้ำธรรจะให้คุณพิทุ้ออะไรอีก” ธัญธิดากัดฟัน
ถาม ถลึงตาปรามน้ำสาวเป็นเชิงว่าอย่าพูดมากให้เสียเรื่อง แต่ธันยธรณ์
ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ รุกว่าที่หลานเขยต่อไป

“คุณทราบรีเปล่าว่าพ่อแม่ของผู้หญิงที่คุณจะแต่งงานด้วยเป็นใคร
ทำงานอะไร อยู่ที่ไหน ทำไมธันถึงมาอยู่กับฉันได้”

“น้ำธรร!” ถึงตรงนี้ธัญธิดาแทบเดินเร่าๆ ไม่เป็นผู้เป็นคน

เธอกลัวจับหัวใจว่าธันยธรณ์จะเปิดโปงความลับทุกอย่างในชีวิต
หากเป็นจริง ความสัมพันธ์ของเธอกับพิรภพคงพังไม่เป็นท่า

“เออ...ธันบอกว่่ากำพรว้า คุณธรรรับมาเลี้ยงตั้งแต่สมัยมัธยม” พิรภพ
ตอบไปตามที่ธัญธิดาเคยเล่าให้ฟัง

ธันยธรณ์หัวเราะเสียงปร่า “งั้นคุณพิทคงยังไม่เคยแวะไปไหว้วว้าที่
แม่ยายนะสิคะ”

“แม่ยาย อ้าว แม่ของธันไม่ได้เสียไปแล้วหรือครับ” ชายหนุ่มทำ
หน้าเหวอ มองไปทางแฟนสาวราวกับขอคำอธิบาย

“ที่ว่ากำพริ้ว คงหมายถึงกำพริ้วพ่อคะ แต่แม่ยังอยู่”

“น้ำธรร ทำแบบนี้ทำไม” ทำบนน้ำตาของรัญจิตาพึ่งทลาย หญิงสาวมองผู้เป็นน้าอย่างตัดพ้อ เธอน้อยใจที่ธรรณรณทำเหมือนต้องการทำลายความสุขของเธอกับผู้ชายดีๆ

“ก็เราบอกกันว่า รู้จักกันดีพอแล้วไม่ใช่หรือ คนจะแต่งงานกัน ฝ่ายชายก็ต้องรู้จักแม่ฝ่ายหญิงสิ นี่อะไร แม้แต่ว่ามีชีวิตอยู่หรือตายยังไม่รู้จริงนี่นะเธอที่ว่ารู้จักกันดีพอ” ธรรณรณขมใจบอกเสียงแข็ง

เธอรู้ว่ารัญจิตาเสียใจ หลานสาวคนนี้ไม่ค่อยชอบให้ใครรับรู้อดีตของครอบครัว เพราะรัญจิตาเคยถูกประณามหยามเหยียดเรื่องพ่อแม่มาก ตั้งแต่เด็ก และเพิ่งจะพ้นจากสภาพแวดล้อมเลวร้ายก็เมื่อตอนที่เธอไปรับมาเลี้ยงตอนอายุสิบห้า แต่ธรรณรณคิดว่า หลานโตพอแล้ว ควรหยุดวิงวอนความจริงเสียที กับคนนอก ไม่ต้องการให้เขารับรู้ เพราะไม่อยากอับอาย ธรรณรณคงไม่ว่า ออกจะเห็นใจด้วยซ้ำ แต่สำหรับพิรภพ ผู้ชายที่รัญจิตาคิดว่าจะตัดสินใจร่วมเรียงเคียงหมอน ผูกชีวิตทั้งชีวิตไว้กับเขา เธอเห็นสมควรว่าต้องบอกพื้นที่เขาที่ไปให้ทราบกันบ้าง มิเช่นนั้นหากมารู้ในภายหลัง ปัญหายุ่งๆ ก็จะมาตามมาอีก

“เออ...แล้วแม่ของธรรณรณอยู่ที่ไหนเธอครับ” พิรภพถามด้วยความสนใจ

เขาคิดมาตลอดว่าแฟนสาวกำพริ้วพ่อแม่ทั้งคู่ เมื่อรับรู้แล้วยังเหลือแม่ เขาก็สนใจที่จะสอบถาม อยากทำความรู้จัก เพราะถึงอย่างไรก็ต้องฝากตัวเป็นลูกเขยของท่าน

“อยู่ในคุกคะ”

“ธรรณรณเกลียดน้ำธรร!” รัญจิตาแผดเสียงใส่หน้าสาวทันทีที่ธรรณรณตัดสินใจบอกความจริงเรื่องพิรภพ ก่อนที่ร่างโปร่งบางจะวิ่งปลิวขึ้นชั้นบนไป

ส่วนพิรภพยังตาค้าง ตัวแข็งไปฉับพลัน เขาไม่คาดฝันว่าจะได้ยินคำตอบนี้ ไม่ใช่ว่ารังเกียจหรืออะไร แต่ไม่คิดว่าเรื่องใหญ่ขนาดนี้ รัญจิตากลับไม่เคยปริปากบอกเขาสักคำ พิรภพเริ่มคิดตามคำพูดของธรรณรณ...

หรือเขาจะไม่รู้จักภริยาดิจริงๆ

“ขอโทษนะคะที่ต้องทำแบบนี้” ธันยธรณ์เอ่ยขึ้นเบาๆ สีหน้าอิดโรย เหมือนคนอ่อนล้าทั้งกายและใจ

พิรภพเงยบพระคางกำลังใช้ความคิด เขาไม่เข้าใจ ทำไมภริยาดิไม่บอกเขา ทั้งที่กำลังจะร่วมชีวิตกัน กำลังจะกลายเป็นคนคนเดียวกันแท้ๆ

“ที่ทำไม เพราะฉันอยากให้คุณสองคนรู้ตัวจริงๆ แล้ว คุณสองคนรู้จักกันและกันน้อยมาก คุณกับฉันกำลังถูกความรักบดบังตา มองอะไรได้ไม่ชัดเท่าคนนอกอย่างฉัน ฉันถึงเตือนด้วยความหวังดี อยากให้รู้จักกันจริงๆ เสียก่อน แล้วค่อยเริ่มต้นชีวิตคู่ยังไม่สาย”

“ผมไม่เข้าใจเลย ทำไมฉันไม่บอกผมเรื่องแม่” เขาพึมพำเบาๆ เหมือนคนหลงทาง

ธันยธรณ์ก็ได้แต่ถอนใจ หลานคงเกลียดเธอไปแล้ว แต่ที่เธอทำทั้งหมด เพราะต้องการให้ภริยาดิยอมรับความจริงเท่านั้นเอง

ภริยาดิวิ่งตืดตั้งขึ้นมาชั้นบน ร้องไห้จนน้ำตานองหน้า อะตอมไต้ยีนเสียงแว่วๆ จึงละมือจากการบ้าน วิ่งออกมาดูข้างนอก พบพี่สาวกำลังยืนพิงประตูห้อง สะอึกสะอื้นอย่างน่าสงสาร

เด็กน้อยมองตาแป๋ว ค่อยๆ เดินเข้าไปใกล้ แล้วแหงนหน้าถามเสียงหยอ

“พี่รินร้องให้ทำไมคับ”

ภริยาดิฯชะงักมือที่กำลังจะยกขึ้นปาดน้ำตา เธอก้มลงมองร่างเล็กแล้วยิ่งเจ็บใจ เพราะเด็กคนนี้ทำให้ชีวิตของเธอพังไม่เป็นท่า ถ้าไม่มีอะตอมปานนี้ธันยธรณ์คงอนุญาตให้เธอแต่งงานกับพิรภพไปนานแล้ว

“อย่ามายุ่งนะ ออกไปให้พ้น เด็กบ้า”

อะตอมผงะเมื่อถูกตวาดไล่ด้วยน้ำเสียงแข็งกร้าวอย่างที่ภริยาดิไม่เคยใช้กับตนมาก่อน ภริยาดิไม่สนใจเด็กชายตัวน้อย รีบเปิดประตูเข้าไปในห้องนอนของตัวเอง อะตอมกะพริบตาต่างๆ รีบเดินตามเข้าไปดูด้วยความเป็นห่วง

“พีร์น ใครแกลั้งพีร์น บอกอะตอม อะตอมจะไปจัดการ”

“พีร์นบอกให้ออกไปไง ออกไปให้พิน ไปตายเสียได้เลยก็ดี แกจะเกิดมาทำไมก็ไม่รู้ ออกไป” คราวนี้รัญธิดาร้องคลั่งอย่างไร้สติ

อะตอมยิงอะจะจะทำอะไรไม่ถูก แต่ยังยืนขาแข็งอยู่ในห้องของรัญธิดา เพราะเด็กชายเป็นห่วง นึกถึงเวลาที่ตัวเองร้องไห้ พีร์นก็คอยปลอบคอยลูบหลังอยู่ใกล้ๆ อะตอมจึงไม่อยากทั้งเวลาที่พีร์นร้องไห้เหมือนกัน

“รัน!” เสียงของธันยธรณ์ดังขึ้น

รัญธิดาเงยหน้ามองน้ำสาวอย่างเคืองแค้น แล้วสะบัดหน้าหนีไปทางหน้าต่าง

“แม่คับ พีร์นโกรธใครไม่รู้”

“ทำไมทำกับอะตอมแบบนี้รัน ใจทำด้วยอะไร” ธันยธรณ์ถามเสียงสั้นพรวด

เธอได้ยินเสียงรัญธิดาตวาดไล่เด็กชายธันยธรณ์ที่เดินขึ้นบันไดมาได้ยินแล้วก็สงสารเด็กน้อยไม่รู้ประสา ต้องมารองรับอารมณ์ของผู้ใหญ่ โดยที่ไม่ได้ทำอะไรผิด

“น้ำธรรต่างหาก ใจทำด้วยอะไร” รัญธิดาหันขวับกลับมา

“รันกำลังจะมีความสุขกับคนที่รันรัก ทำไมน้ำธรรต้องทำลายทุกอย่าง”

“น้ำทำอะไร น้ำแค่บอกเรื่องแม่เราให้เขารับทราบ น้ำทำลายตรงไหนเราไม่คิดจะบอกเรื่องแม่ให้เขารู้หรอก คนจะเป็นพ่อแม่ด้วยกัน ถ้าเรื่องแค่นี้ยังมีความลับ แล้วชีวิตคู่จะไปรอดได้ยังไง” ธันยธรณ์พยายามเอาเหตุผลเข้าสู่แต่ไม่ได้ผลสำหรับรัญธิดาในเวลานี้ เธอกำลังผิดหวัง เสียใจ รู้สึกเหมือนถูกหักหลัง พาลได้กับทุกคนที่ขบวนการแต่งงานระหว่างเธอกับพิรภพ

“รันไม่สน รันกับเขารักกัน เท่านั้นพอ ไม่ต้องมีน้ำธรร ไม่ต้องมีแม่ที่สำคัญ ไม่ต้องมีเด็กบ้านี้ รันกับเขาก็อยู่กันได้ และจะอยู่กันอย่างมีความสุขด้วย พวกน้ำธรรนั่นแหละเป็นตัวมาร คอยขัดขวางทำลายความสุขของรัน รันเกลียดทุกคน ออกไปให้พิน อย่ามายุ่งกับรันอีก”

ธันยธรณ์ก็ตรึมฝีปากแน่น พยายามกลั้นน้ำตาที่จวนจะรินไหล รีบ

ยกมือปิดหูเด็กชายตัวน้อยด้วยไม่อยากให้รับรู้คำพูดทำร้ายจิตใจจากผู้หญิงที่ได้ชื่อว่าเป็นแม่

แม้ว่าอะตอมจะไม่รู้ แต่ก็ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงความจริงได้ ถึงอย่างไรแม่ของอะตอมก็คือรัญธิดา ไม่ใช่แม่ก่ามะลอลอย่างเธอ

“วันสงบสติอารมณ์ซะ และคิดทบทวนคำพูดของตัวเองดู คิดได้เมื่อไหร่เราค่อยมาคุยกัน น้ำบอกรู้เลยว่าไม่ได้ขวาง น้ำเห็นว่าเขาเป็นคนดี เพียงแต่รันต้องบอกความจริงทุกอย่างกับเขา ถ้าเขารับได้ น้ำก็ไม่มีปัญหาจะแต่งงานกันเร็วเท่าไรก็ได้ตามที่รันต้องการ”

“ออกไปให้พ้น” รัญธิดาขึ้นเสียงตะคอกจนหน้าแดงก่ำ

และคราวนี้ก็ได้ผล เธอได้ยินเสียงฝีเท้าคนสองคนเดินออกไป พร้อมเสียงปิดประตูเบาๆ ตามมา ร่างโปร่งบางทิ้งตัวสะอื้นลงกับหมอน รัญธิดาไม่เข้าใจ ทำไมชีวิตของเธอต้องเป็นแบบนี้

พิรภพร่างอ่อนระโหยของตนกลับมาถึงบ้านเมื่อพลบค่ำ เขาเปิดขวดเหล้านำเข้าออกมาดื่มแก้เครียดอยู่คนเดียว คิดเรื่องของเขากับรัญธิดาไปพลางๆ คำพูดของธันยธรณียิ่งตอกย้ำความจริงที่ว่า เขาไม่รู้อะไรเกี่ยวกับรัญธิดาเลย พिरภพถอนใจเฮือกแล้วเฮือกเล่า กวาดตามองบรรยากาศยามค่ำคืนรอบรีสอร์ทจากมุมระเบียงบนบ้านพักส่วนตัว

พิรภพเห็นเงาตะคุ่มไหวๆ ชยับเข้ามาใกล้เรื่อยๆ สักพักจึงเห็นว่า เป็นธาริศนั่นเองที่กำลังเดินทอดน่องมาตามทางขึ้นบ้านพักของเขา

พิรภพจัดบ้านพักแขกชื่อ ‘บ้านระเบียงดาว’ ให้ธาริศและทักซอรออยู่พักพื้นเป็นการถาวร ส่วนบ้านของเขาห่างออกมาจากบริเวณรับแขกเล็กน้อยเพื่อความเป็นส่วนตัว แต่ไม่ไกลกันมากนัก ธาริศก็คงจะเดินมาตามทางโหยหินกรวดเล็กๆ

พอเจ้าของบ้านส่งเสียงให้แขกทราบนั่งรับลมอยู่ตรงระเบียง ธาริศก็เดินไปยังจุดหมายอย่างคนคุ้นเคยกับสถานที่นี้

“เป็นอะไรรีเปลาพี่ หน้าเครียดเชียว”

“ทักษ์ละ”

“เข้านอนแล้วครับ ผมเบื่อๆ เลยแวะมาหาพี่ คิดว่าคงยังไม่นอน”

พิรภพพยักหน้ารับรู้ พลังลุกขึ้นไปเอาแก้วเปล่าที่บาร์เครื่องดื่ม
ในตัวบ้านมาให้น้องชาย

ธาริศรีรับมาและจัดการผสมเครื่องดื่มของตนเอง ก่อนจะหามุมสบาย
เอนหลังไถ่ๆ พี่ชาย

“คราวนี้อยู่นานไหมเรา”

“พรุ่งนี้คงต้องกลับ เพราะมีประชุมสำคัญ วันศุกร์จะมาใหม่ครับ”

“อืม ดีแล้ว อย่าทิ้งทักษ์ไว้นานมาก เขาต้องการนายนะ”

“ครับ” ธาริศรีรับคำ

เขาไม่มีทางลืมว่าทักษ์อรต้องการเขา ในเมื่อพ่อแม่พี่น้องย้าให้ฟัง
มาตั้งแต่เด็ก รวากับว่าเป็นหน้าที่ติดตัวมาแต่เกิดว่าทักษ์อรอยู่ในความ
รับผิดชอบของเขา เขาต้องดูแลผู้หญิงคนนี้ เพราะเป็นหน้าที่

ธาริศรีรู้ว่าตนไม่ได้ฝันใจทำ ทุกวันนี้เขาเป็นห่วงเป็นใยทักษ์อรจากใจ
จริง เธอคือภรรยาแท้ของเขา เป็นผู้หญิงที่น่าสงสาร มีโรครุมเร้าสารพัด
ผ่านการผ่าตัดมาไม่รู้กี่หน ตั้งแต่เกิดมาจนโต ชีวิตแทบไม่เคยอยู่ห่างจาก
โรงพยาบาล ถึงไม่มีใครย้าว่าเป็นหน้าที่ เขาก็รู้ว่าทิ้งทักษ์อรไม่ได้ เพราะ
เธอน่าสงสารเหลือเกิน

ธาริศถอนใจ บางครั้งคนเราก็เกิดมาพร้อมหน้าที่ซึ่งปฏิเสธไม่ได้ เขา
หันไปทางลูกพี่ลูกน้องที่เคารพนับถือที่สุดในบรรดาญาติที่เหลือ เห็นสีหน้า
พิรภพค่อนข้างผิดปกติเลยถาม

“ว่าแต่ พี่มีเรื่องไม่สบายใจรีเปล่า”

“นิดหน่อย”

“เรื่องคุณหมั่นของพี่รีเปล่า” ธาริศหยั่งเชิง

“ทำไมคิดว่าใช่”

“เดาเอาครับ เห็นกิจการพี่ไปได้ดี ไม่คิดว่าพี่จะมีเรื่องทุกข์อะไร
เหลือแต่ปัญหาหัวใจ”

พิรภพวิ่งไปครู่ ผู้มาเยือนได้ยินเสียงถอนใจหลายตลบ ก่อนที่ปัญหา หัวใจที่ว่า จะค่อยๆ หลุดออกมา

“พี่เคยคิดว่ารู้จักกันเขาดีพอที่จะแต่งงานกัน แต่ตอนนี้ชักไม่มั่นใจ มีอะไรหลายๆ อย่าง ที่พี่ไม่รู้เกี่ยวกับตัวเขา”

“อะไรหรือพี่” ธาริตถามอย่างกระตือรือร้น ถ้าพิรภพกับรัญธิดาจะมี ปัญหากันโดยที่เขาไม่ต้องลงมือขัดขวางด้วยตนเอง ย่อมเป็นเรื่องน่ายินดี

“เรื่องครอบครัวเขาอะ”

“พี่ไปคุยกับย่า...เอ่อ กับพ่อแม่เขามาแล้วหรือ” ธาริตเสกหลบเกลื่อน ได้ทันเมื่อพิรภพมองมาด้วยแววตาสงสัย

หลายปีก่อนที่เขากับรัญธิดารู้จักกัน เธออาศัยอยู่กับย่า ที่หลุดปาก ไปก็เพราะลืม พิรภพคงสงสัยว่าทำไมเขาจึงรู้ว่ารัญธิดาอยู่กับใคร ในเมื่อ พิรภพไม่เคยบอก

“รันเขาอยู่กับน้า พี่เข้าใจว่าพ่อแม่เสียหมด เพิ่งรู้ว่าแม่ยังอยู่ แต่ ติดคุก”

ธาริตไม่แปลกใจนัก เพราะเธอเคยเล่าเรื่องพ่อแม่ให้เขาฟังตั้งแต่ สมัยรู้จักกันใหม่ๆ แล้ว ธาริตนึกแปลกใจด้วยซ้ำที่พิรภพกลับไม่รู้ ในเมื่อ คบหากันมาตั้งหลายเดือน และมีแว่วว่าจะแต่งงานกันก็ไม่ซ้ำแท้ๆ

“ผมว่าผู้หญิงคนนี้นี้ไม่เหมาะกับพี่หรอก” เขาเปรยขึ้นในที่สุด อาศัย ว่าพี่ชายมีท่าทีลังเล จึงรีบฉวยโอกาสใส่ไฟ

“ทำไม เรารู้จักกันเท่าไรเชียวะ”

“ก็...” เขาก็อึก ไม่รู้จะว่าไง ตอบในใจ ว่ารู้จักดีกว่าพี่เยอะ แต่ครั้น จะพูดให้เกิดเรื่อง เลยเสอ้างเหตุอื่นไปเสีย

“ก็ดูสิพี่ ขนาดแม่ยังติดคุก ทำอะไรผิดมาไม่รู้ ไว้ใจได้ที่ไหน ลูก ก็ต้องรับเชื้อแม่มาบ้างละ”

“คนละคนกันจะเอามาวัดได้ยังไง” พิรภพส่ายหน้าอย่างไม่เห็นด้วย เขามีเหตุผลพอที่จะแยกแยะเรื่องนี้ ที่สำคัญ คนเราทำผิดพลาด กันได้ เขาไม่คิดว่าคนที่ต้องโทษติดคุกนั้นน่ารังเกียจ หรือต้องเลวทราม

ตำซำเสมอไป บางคนอาจมีความจำเป็น หรือถูกกิเลสครอบงำชั่วขณะก็
เป็นได้ เขาไม่ได้ตั้งใจเรื่องแม่ของรัญธิดาติดคุก แต่ตั้งใจที่เธอปิดบังไม่ยอม
บอกเขาต่างหาก

“แต่ผมว่าอย่างที่น่าจะหาผู้หญิงได้ดีกว่านี้ แม่เคยแนะนำคนที่ เป็น
ลูกสาวผู้ว่าให้รู้จักทำไม้พีไม่สน รายนั่นออกดี เหมาะสมกับพีจะตาย”

“หัวใจมันบังคับกันได้ที่ไหน” พิริภพถอนใจเอื่อยๆ

“พีรักเขามากเธอ”

“ใช่ รักมาก รักแรกพบเลย อยากดูแลเขาไปตลอดชีวิตเลยละ”

ธาริศสะอึก รู้สึกขัดใจอย่างไรชอบกล เขารบเร้าให้พิริภพแต่งงาน
เร็วๆ อยู่เสมอ เพราะอยากเห็นพี่ชายมีความสุข มีครอบครัวที่อบอุ่น มี
ผู้หญิงที่รักคอยปรนนิบัติดูแล

แต่ทำไม...ทำไมผู้หญิงที่พิริภพรักจะต้องเป็นรัญธิดา เขาพร้อมยินดี
ในความรักของพีกับผู้หญิงทั้งโลก เว้นไว้แต่คนเดียว รัญธิดา พงษ์ปริดา
ให้ตายอย่างไร ธาริศก็ยินดีไม่ลงจริงๆ...

เช้าวันรุ่งขึ้น รัญธิดามาทำงานตามปกติด้วยสภาพจิตใจ

ขอบตาบวมซำ หญิงสาวเดินจุดไปที่หน้าห้องทำงานของแฟนหนุ่มเป็น
อันดับแรก เมื่อพิริภพอนุญาตให้เข้าไปได้ รัญธิดาก็ค่อยๆ เยี่ยมหน้าเข้ามา
ทีละน้อย ดวงตาดำกมลล้อมมองร่างหนาบนเก้าอี้ เพื่อสังเกตอารมณ์ของเขา

“อ้าว รัน เข้ามาสิครับ” เขาร้องทักเมื่อเห็นเป็นรัญธิดา หญิงสาวจึง
ค่อยๆ แทรกตัวผ่านประตูเข้ามา

“คุณพีทุงอยู่ริเปล่าคะ”

“เปล่าครับ มานั่งก่อนสิ”

ร่างระหงย่างกรายซำๆ เข้ามานั่งที่เก้าอี้รับแขก เธอบิดมือบนตัก
แล้วค่อยๆ เอ่ยออกมาว่า “รันขอโทษนะคะที่ไม่เคยบอกความจริงเรื่องแม่
กับคุณ”

“ไม่เป็นไร ผมไม่ได้โกรธอะไร แค่สงสัยว่าทำไมรันไม่บอกให้ผมรู้

“ไม่อยากให้ผมไปไหว้แม่ฉันหรือ” พิรภพถามอย่างใคร่รู้

“ฉันอายุ ก้าวคุณจะรังเกียจ”

“ทำไมต้องรังเกียจ”

“ก็...ความผิดของแม่ มันน่ารังเกียจ”

ชายหนุ่มถอนใจ พอได้ฟังเหตุผลของคนรัก เขาก็รู้สึกเจ็บแปลบ เหมือนว่าคำพูดของธันยธรณ์กับสายตาทะมึน นั้นคอยทิ่มแทงอยู่ตลอดเวลา รัญธิดาคิดว่าเขาจะแสดงอาการรังเกียจแม่ของเธอ แสดงว่าไม่รู้จักรักชาติพอ อย่างที่ธันยธรณ์ประเมินจริงๆ เห็นที่เขากับรัญธิดาคงต้องใช้เวลาเรียนรู้กัน มากกว่านี้

“ทำไมฉันพูดแบบนั้น คนเราทำผิดพลาดกันได้ แม่ฉันคงมีเหตุผลที่ต้องทำผิด ในเมื่อตอนนั้นท่านกำลังชดใช้ความผิดอย่างทรมานในนั้นแล้ว ฉันก็น่าจะให้อภัย ไม่ควรใช้คำว่ารังเกียจกับแม่”

รัญธิดาเหยียดมุมปากอย่างขื่นขม คนไม่เคยโดนอย่างเธอจะรู้อะไร เธอไม่รู้หรือว่าเธอต้องทนลำบากเพราะการกระทำของพ่อกับแม่มาแค่ไหน เพิ่งจะได้สบาย หลุดจากวงจรรอบาภพ ก็เมื่อตอนที่ธันยธรณ์ไปรับตัว มาเลี้ยงนี่เอง

“ฉันต้องทนลำบากทั้งชีวิตเพราะความผิดของพ่อกับแม่ ฉันไม่มีวันยอมรับมันได้ง่ายๆ หรือคะ คุณพี่ที่รู้ใหม่คะ แม่คลอดฉันระหว่างที่ติดคุก ฉันถูกเลี้ยงอยู่ในคุกมาตั้งแต่เกิด ความจริงแม่ถูกพิพากษาโทษประหาร แต่กฎหมายห้ามประหารคนท้อง แม่เลยรอด เหลือแค่จำคุกตลอดชีวิต แล้วก็ลดเหลือห้าสิบปี แม่บอกน้ำธรรว่าฉันเป็นอภิชาติบุตรมาเกิด ช่วยชีวิตแม่ไว้ ตั้งแต่เป็นตัวอ่อนเท่านั้น” รัญธิดายิ้มหยัน

เธอควรจะมีใจดีหรือที่ตัวเองเกิดเป็นตัวทันเวลา ได้ช่วยแม่เรียกร้องความเห็นใจจากศาล เพราะเป็นหญิงตั้งครรภ์

“ฉันโตขึ้น ใครๆ ก็เรียกว่าลูกซี้คุก คลอดในคุก โตในคุก ดีที่ย่างสาร เอาออกมาเลี้ยงตอนฉันอายุได้เกือบขวบ ฉันถึงหลุดออกมาได้ แต่อยู่กับย่า ก็ไม่ต่างจากคุกเท่าไรหรือคะ โขกสับเหมือนลูกหมูลูกหมา เหยียนตีเหมือน

ไม่ใช่คน อย่าว่าแต่เห็นเป็นหลานเลย วันเคยคิดว่าอย่าเห็นวันเป็นคนรีเปล่า”
หญิงสาวเล่าเสียงสะอื้น เมื่อนึกถึงความขมขื่นในวัยเด็ก

“โอ้ วัน ผมไม่เคยรู้เลย วันน่าจะบอกผม” เขาคราง รู้สึกเจ็บปวดไป
กับเธอด้วย

พิรภพลุกจากเก้าอี้ของตน เดินอ้อมมายังเก้าอี้ที่คนรักนั่งอยู่ แล้วได้
น้ำตาออกจากพวงแก้มเนียนอย่างเบาเมื่อ

“คุณพี่รู้้อย่างนี้แล้วรังเกียจวันรีเปล่าคะ”

“ไม่เลย คนเราเลือกเกิดไม่ได้ เรื่องทั้งหมดนั้นไม่ใช่ความผิดของวัน
วันคือคนที่น่าสงสารที่สุดด้วยซ้ำ แล้วผมจะโทษวันได้ยังไง”

“คุณพี่ยังอยากแต่งงานกับวันอยู่ใช่ไหมคะ” รัญธิดามองเขาอย่าง
มีความหวัง

นอกจากการได้มาอยู่กับธันยธรณ์แล้ว พิรภพยังเป็นอีกแสงสว่าง
ในชีวิตที่เธอได้พบ หลังจากประสบแต่ความมืดมิดมาตลอดชีวิต

“ใช่สิ ผมรักวัน ไม่ว่าวันจะเป็นยังไงก็รัก”

รัญธิดารู้สึกว่าลำคอติดตันจนพูดไม่ออก ก้อนสะอื้นจุกอกเพราะ
ความตื่นตันใจ รัญธิดาไม่เคยคิดว่าชีวิตของตนจะมีค่าพอให้ใครมารักได้...
ไม่สิ...เธอเคยคิดมาครั้งหนึ่ง เคยฝันมาแล้วว่ามีผู้ชายคนหนึ่งรักเธอ แต่
แล้วความฝันก็สลายลงเมื่อรับรู้ว่าเขาไม่ได้จริงจังต่อเธอเลยสักนิด รัญธิดา
หวังว่าพิรภพจะไม่เป็นดังเช่นรักแรกของเธอ

ช่วงขณะหนึ่งรัญธิดานึกดูใจ จะเชื่อมั่นได้หรือ ในเมื่อคนรักคนแรก
กับคนรักคนที่สองของเธอเป็นพี่น้องกัน แม้ไม่ใช่พี่น้องแท้ๆ แต่ก็มีสายเลือด
เดียวกันผสมอยู่ เธอกลัวเหลือเกิน กลัวประวัติศาสตร์จะซ้ำรอย กลัวว่า
พิรภพจะเป็นอย่างธาริศ

“ร้องให้มาก ตาบวมไม่สวยนะ”

รัญธิดาสะดุ้งเมื่อเขากระซอ้นิ้วไปตามนวลแก้มเปื้อนคราบน้ำตาของ
เธออย่างอ่อนโยน เธอรีบฝืนยิ้ม

“เรื่องน้ำตา เราจะทำยังไงดีคะ”

“ผมมีเรื่องจะปรึกษาคุณน้า”

หญิงสาวรอฟังอย่างตั้งใจ พิภพเดินกลับไปทีโตะของตน หยิบเอกสารส่งให้รัญธิดาดู

“ผมเพิ่งตกลงกับบริษัททัวร์ในจังหวัดไป เขาจะเอาลูกทัวร์จากยุโรป มาลงพักที่รีสอร์ทของเรา โปรแกรมหนึ่งก็ครึ่งละสามวันสองคืน เขาอยากให้เราจัดกิจกรรมเที่ยวในละแวกนี้สำหรับหนึ่งวัน ส่วนวันที่เหลือทางบริษัททัวร์จะจัดการเอง”

“ก็ดีสิคะ แครีรีสอร์ทเรา เที่ยววันหนึ่งก็คงไม่ทั่วแล้ว ไม่ต้องออกไปไหนเลยยังได้ น้ำตกก็มี สวนกล้วยไม้ก็สวย ช่างๆ ก็มีไร่อุ่นมนตาอีก วันหนึ่งก็เที่ยวไม่หมดแล้วละคะ”

“ผมก็ว่างั้น เลยตกลงไป ไกด์เขาบอกผมว่า ควรหาคนนำเที่ยวในรีสอร์ทที่คล่องภาษาทั้งอังกฤษและฝรั่งเศส ผมจึงนึกถึงคุณน้า”

รัญธิดาดูตาโต พอพูดถึงเรื่องงานเธอก็ลืมเรื่องส่วนตัวไปเสียหมด “อังกฤษกับฝรั่งเศสเหวอคะ น้าน้าเก่งมากเลยคะ น้าน้าอยู่เมืองนอกมาแต่เด็ก เรื่องภาษาไม่ต้องห่วง คุณน้าจะจ้างน้าน้าเหวอคะ”

“ครับ แต่ไม่รู้ว่าคุณน้าจะสะดวกไหม เพราะมีงานสอนที่โรงเรียนด้วย”

“อืม คอร์สหลักๆ ที่น้าน้ารับผิดชอบก็มีคอร์สเด็กๆ ตอนบ่ายวันเสาร์ อาทิตย์นี่ละคะ แล้วก็มีการสอนทำข้อสอบโทเฟลบ้าง แต่ยังไงก็มีน้าคนอื่นคอยช่วยคะ อาจจะสลับคอร์สกันได้ คงต้องดูตารางทัวร์ก่อน”

“รันเห็นด้วยใช้ไหมที่ผมจะจ้างคุณน้าไว้เป็นไกด์ รับเป็นจ๊อบๆ ไป ครั้งไหนคุณน้าไม่ว่างก็ไม่ว่ากัน ผมจะให้บริษัททัวร์เขาหาคนสำรองไว้ให้ด้วย”

หญิงสาวหยุดคิดถึงข้อดีข้อเสีย คราวแรกพอรู้ว่าครอบครัวอาจหารายได้เสริมได้อีกทาง รัญธิดาก็ตื่นเต้น มีก่อนอันยรรณคนเดียวต้องเลี้ยงปากท้องถึงสามชีวิต บัดนี้ตัวเธอเริ่มทำงาน ช่วยแบ่งเบาหน้าสาวได้บ้าง แต่ก็ยังถือว่าหนัก เพราะเธอกับอันยรรณต้องเก็บเงินไว้เป็นทุนการศึกษา

สำหรับอะตอม

รัญธิดาเองก็ไม่อยากให้ลูกโตมาลำบาก พอพิจารณาผลงานให้
ธันยธรณ์ รัญธิดาก็นิดใจ คิดไปคิดมามีข้อดีหลายอย่าง รัญธิดาจึงคลี่ยิ้ม
แล้วรีบบอกแฟนหนุ่ม

“ดีสิคะ รันอยากให้นำธรรเข้ามาคลุกคลีที่นี้บ้าง นำธรรจะได้รู้ว่าที่นี้
น่าอยู่ ที่สำคัญ ได้มาทำงานกับคุณพีท นำธรรจะได้รู้เหมือนที่รันรู้ว่าคุณ
เป็นคนดี รันคิดว่าที่นำธรรตั้งแ่งขวางเรา เพราะยังรู้จักคุณพีทไม่ดีพอ มา
ทำงานด้วยกัน นำธรรจะต้องชอบคุณมากขึ้น อีกไม่นานต้องยอมใจอ่อน
รับคุณเป็นหลานเขยแน่เลยคะ” หญิงสาววาดฝันอย่างมีความสุข

“ผมก็คิดอย่างนั้น อยากสนิทสนมกันไว้ ยิ่งไงคุณธรรก็เป็นผู้ปกครอง
ของรัน”

“จ้ะรันไปบอกนำธรรเลยนะคะ นำธรรต้องดีใจแน่ รันเห็นนำธรรบ่น
บ่อยๆ ว่าไม่ค่อยได้ใช้ภาษากับฝรั่งมานานแล้ว ซดอยู่กับนักเรียนไทย
ทุกวัน จนแกเริ่มจะเลือนๆ โดยเฉพาะฝรั่งเศส แกไม่ได้พูดกับเจ้าของภาษา
มาหลายปีแล้วมั้งคะ”

“จ้ะก็ดี ผมฝากรันด้วย ส่วนเรื่องค่าแรง ผมจะให้คุณแพรวทำ
สัญญา เสร็จเมื่อไหร่ ผมจะไปคุยกับคุณธรรเอง”

๒

วันนี้ทั้งวัน รัญธิดารู้สึกหายใจหายคอโล่งสบาย เพราะธาริต
ไม่เข้ามาวุ่นวายกับเธอเลย รัญธิดาเพิ่งทราบจากแพรวว่าเขาขับรถกลับ
กรุงเทพฯ ไปตั้งแต่เช้ามืด เมื่อได้เลิกงานตอนสี่โมงครึ่ง เธอก็เตรียมตัวกลับ
บ้าน ออกมารอรถของรีสอร์ทที่พริกพจัดไว้รับส่งคนเข้าออกรีสอร์ท ไปลงที่
ป้ายรถสองแถวด้านหน้า

หญิงสาวยืนรอร่วมกับเพื่อนๆ สองสามคน ระหว่างนั้น เห็นทักษอร
เดินเล่นอยู่ใกล้ๆ รัญธิดาเห็นว่าควรเข้าไปทักตามมารยาท เพราะทักษอร
เห็นเธอแล้ว

“มาเดินเล่นเหรอกะคุณทักษ์”

“ค่ะ คุณรินจะกลับบ้านเหรอกะ”

“ค่ะ รอรถเที่ยวสุดท้ายอยู่”

“นี่กว่าพีพีทไปรับไปส่งคุณรินทุกวันเสียอีก”

“ไม่เหรอกะ รินเกรงใจคุณพีท รถประจำทางสะดวกดีอยู่แล้ว มี

บางวันที่ตกรถหรือว่าเริ่มมีดแทนัน คุณพีทถึงจะไปส่ง”

ทักษอรพยักหน้ารับรู้

“คุณทักษ์พักที่นี่สบายดีใช่ไหมคะ”

“ค่ะ แต่ออกจะเหงาๆ นิดนึง สงสัยต้องโทร. บอกให้ธาริศชนหนังสือที่บ้านมาให้ เห็นเขาว่าสุดสัปดาห์นี้จะมาพักยาวเลยคะ”

รัญธิดาได้ยื่นกำหนดการของธาริศแล้วใจหายวูบ เธอไม่ชอบเลยอยากให้เขาติดงานอยู่กรุงเทพฯ ตลอดไป หากจะไม่โผล่มาที่นี่ได้อีกเลยยิ่งดี แต่ก็คงยาก ตราบใดที่ทักษอรยังอยู่ที่นี้ เธอกับธาริศคงหนีกันไม่พ้น

“ความจริงทักษ์เกรงใจพีทพีทกับคุณรันจะแย่ แทนที่จะได้เอาบ้านหลังนี้ให้แขกได้พัก” ทักษอรพยักหน้าเปิดไปทางบ้านพักเดี่ยวที่พิภพจัดให้เป็นที่พักถาวรของเธอ

“อู๊ย เกรงใจรันทำไมคะ รันก็แค่พนักงานธรรมดาคะ”

“แต่เป็นที่นายหญิงด้วยนี่คะ” ทักษอรกระเซ้าอย่างอารมณ์ดี

รัญธิดาลอบสังเกตภรรยาของธาริศ ผู้หญิงคนนี้เรียบบร้อย กิริยานุ่มนึ่มอ่อนโยน มองก็รู้ว่าเกิดในตระกูลดี หน้าตาของทักษอรหมดจด นามองไม่น้อย อาจไม่สะอึกตา แต่มองเพลิน โดยเฉพาะรอยยิ้มที่มองแล้วเย็นใจ ติดเสียแต่ว่า หน้ามักจะมีขีดเขี้ยวไร้เลือดฝาดตามประสาคนไม่ค่อยแข็งแรง

รัญธิดาสรุปว่า โดยรวมแล้ว ทักษอรสวย มองแล้วเย็นตาเย็นใจ เหมาะกับคนอารมณ์ร้อนอย่างธาริศที่สุดแล้ว

“คุณรันโชคดีนะคะ พีทพีทเป็นคนดีมาก คุณรันจะต้องเป็นผู้หญิงที่มีความสุขที่สุดในโลกแน่นอน”

“คงสู้คุณทักษ์ไม่ได้หรอกคะ” รัญธิดากลั้นใจพูดไปอย่างนั้น ไม่ใช่ว่าประชด แต่เธอไม่ค่อยอยากจะทำพาดพิงถึงผู้ชายคนนั้นต่างหาก

“ทักษ์ก็โชคดีค่ะ ธาริศเป็นคนดีมาก ดีมากที่สุดเท่าที่ทักษ์เคยพบมาในชีวิตเลย” ทักษอรยิ้มเมื่อกกล่าวถึงสามี แต่รัญธิดาเห็นแววเศร้าในดวงตาของคนพูด

“คุณธาวีศคงรักคุณทักษ์มาก” รัญธิดาสรูปตามทีคิด
ทักษ์ขอรยืมอีกแล้ว เป็นยืมที่รัญธิดาดูไม่ออก ยืมแต่ปาก แต่ร้องไห้
ในแววดตา คนมองก็สับสนชอบกล

“คุณทักษ์คะ ได้เวลาทานยาก่อนอาหารแล้วคะ” เสียงพยาบาลพิเศษ
ดังชัดจึ่งหวะ รัญธิดาจึงถือโอกาสปลีกตัว

“เชิญตามสบายคะคุณทักษ์”

“ไว้คุยกันวันหลังนะคะคุณรัน”

“ทำไมถึงอยากให้น้ำไปทำน้ก” ธันยธรรณ์ถามอย่างข้องใจเมื่อ
หลานสาวเปรยเรื่องงานนำเทียวที่รีสอร์ทฟ้าเคียงดินชั้นขณะกินข้าว

ธันยธรรณ์ไม่แปลกใจที่วันนี้รัญธิดากลับบ้านมาหน้าตาเร่ง เข้ามา
พูดจี้จ้ำกับเธอและอะตอม เพราะรู้ว่าหลานสาวคนนีไกรธง่ายหายเร็ว
อารมณ์แปรปรวนยิ่งกว่าอะไร นี่คงลืมเรื่องที่ขึ้นเสียงตวาดไล่ทั้งเธอและ
อะตอมเมื่อคืนนี้ไปแล้ว

“โอ้ รันก็อยากให้น้ำธรมีโอกาสได้ทำความรู้จักกับคุณพีทและที่
รีสอร์ทมากขึ้น อีกหนอยรันก็ต้องไปอยู่ที่นั่น น้ำธรมเคยไปแค่ครั้งเดียวเอง”

“ทำน่ะคับแม่ อะตอมชอบรีสอร์ทพีรัน สวยมากเลยคับ มีดอกไม้
เต็มไปหมดเลย ลุงพีทบอกว่ามีสระว่ายน้ำด้วยนะคับ” ผู้มีอายุน้อยที่สุดใน
ในบ้านช่วยโหมะณาด้วยอีกคน

“น้ำตาก็มีนะอะตอม ลงเล่นได้ น้ำใสแจ้ว” รัญธิดาได้ลูกคู่จึ่งรีบ
เสริม

“นะคะน้ำธรม เป็นการหารายได้อีกทางด้วย เก็บไว้ให้อะตอมเป็น
ทุนการศึกษาไจคะ”

ธันยธรรณ์นั่งคิดไปนิต เมื่อเห็นว่าไม่มีอะไรเสีย มีแต่ประโยชน์ทั้งนั้น
จึงยอมตกลง

“ก็ได้ แล้วน้ำต้องทำยังงไบบ้าง”

“เรื่องรายละเอียด คุณพีทคงจะมาคุยกับน้ำธรมเองคะ”

ผู้เป็นน้ำพักหน้ารับ รัญธิดาร้องดีใจ โผเข้าหอมแก้มน้ำสาวอย่าง
ประจบ “ขอบคุณนะคะน้ำธรร ันรับรองว่าน้ำธรรจะต้องรักฟ้าเคียงดิน ที่
สำคัญจะต้องรักว่าที่หลานเขยเหมือนที่ันรักแน่นอน”

ธันยธรรณ์เลิกคิ้ว เธอก็อยากรู้เหมือนกันว่าคนรักของรัญธิดามี
อะไรดีนักหนา หลานสาวคนนี้ถึงได้หลงหัวปักหัวปำเหลือเกิน

ช่วงนี้รัญธิดาดูแลสุขภาพดีขึ้นมา เธอเจรจาให้ธันยธรรณ์รับ
ทำงานที่รีสอร์ทฟ้าเคียงดินได้สำเร็จ ความสัมพันธ์ของเธอกับพิรภพพัฒนา
ขึ้นเรื่อยๆเพราะเมื่อได้เปิดเผยความจริงเรื่องแม่และอดีตในวัยเด็กออกไปบ้าง
รัญธิดาก็สบายใจ รู้สึกโล่งกว่าตอนที่ม่เรื่องปิดบังเขามากมาย

เวลานั้นเธอเอาแต่ระแวง กลัวเขาจะรู้ กลัวเขาจะจับได้ กลัวเขาจะ
รังเกียจ แต่เมื่อเขาเข้าใจจริง พิรภพไม่ได้แสดงอาการเช่นนั้นเลย รัญธิดาก็ยิ่ง
เป็นสุข เพราะเชื่อว่าเขาคงรักเธอจริง ถึงได้ยอมรับทุกอย่างเกี่ยวกับตัวเธอ
แม้ว่าเขาจะรู้ไม่ครบทุกเรื่องก็เถอะ

รัญธิดาหลอกตัวเองต่อไป พิรภพไม่จำเป็นต้องรู้เรื่องของอะตอม
เธอต้องการลืมอดีต และเริ่มต้นชีวิตใหม่ ส่วนอะตอม เธอไม่มีวันทอดทิ้ง
ถึงอย่างไรก็ต้องดูแลไม่ให้ขาดตกบกพร่อง ธันยธรรณ์ก็เหมือนกัน น้ำสาว
คนนี้มีบุญคุณกับเธอมาก ต่อไปเธอจะต้องเลี้ยงดูคนทั้งคู่เป็นอย่างดี

รัญธิดายิ่งเป็นสุขเมื่อธาริศหายหน้าไปจากฟ้าเคียงดินเกือบสัปดาห์
จากที่ว่าจะกลับมาช่วงหยุดสุดสัปดาห์ เธอก็ได้ยื่นทัษชอรบันให้ฟังว่า สามี
เกิดติดงานด่วนมาไม่ได้เสียแล้ว

รัญธิดานึกยินดี แม้จะรู้สึกผิดต่อทัษชอรบ้าง สามีไม่มาเยี่ยม ทัษชอร
คงเหงา แต่สำหรับรัญธิดา กลับยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ธาริศจะหายไปนานๆ
หากไม่กลับมายุ่งวุ่นวายที่นี้ได้เลยยิ่งดี

รัญธิดาเอ่ยชวนแฟนหนุ่มให้มาเยี่ยมมารดาที่ทัณฑสถานด้วยกัน
ในวันหยุดของเธอ ทั้งที่วันเสาร์อาทิตย์แคงจะมากเป็นพิเศษ เพราะคนเข้า
ต่อเนืองมาตั้งแต่วันศุกร์ แต่พิรภพก็ยังอุตสำนัมากับคนรักด้วยความเต็มใจ

รัญธิดาแนะนำให้ทิพปภาทราบว่า พิรภพคือผู้ชายที่เธอกำลังจะแต่งงานด้วย ทิพปภามองผ่านที่ลูกทรงเหล็กกั้นระหว่างญาติกับนักโทษสำรวจว่าที่ลูกเขยด้วยความพึงใจ

“คนนี้น่ะเธอที่นำเรามาเล่าให้แม่ฟัง”

“น้ำธรรบอกแม่แล้วเธอ” รัญธิดาไม่ทราบว่าน้ำสาวเคยปรึกษาเรื่องพิรภพกับทิพปภาแล้ว

“อืม แม่ดีใจกับรันด้วยจริงๆ นะที่ได้เจอคนดีๆ อย่างคุณ...”

รัญธิดาส่งหูโทรศัพท์ให้ชายหนุ่มแนะนำตัว

“พีทครับ คุณแม่เรียกพีทเฉยๆ ก็ได้ ไม่ต้องเรียกคุณหรือครับ อีกหน่อยผมก็จะเป็นลูกเขยคุณแม่แล้ว” พิรภพเอ่ยอย่างถ่อมตัว

ทิพปภาเป็นผู้หญิงวัยกลางคนที่ดูมีราศีมาก ถึงขนาดว่าสวมเครื่องแบบนักโทษอยู่ในห้องขังมายี่สิบกว่าปี แต่หน้าตาร่างกายยังดูดี ไม่ทรุดโทรมอย่างที่ควรจะเป็น กิริยาท่าทางบ่งได้ว่าเป็นคนมีการศึกษาอยู่พอสมควร

เขาทราบมาว่าเมื่อก่อนพ่อแม่ของรัญธิดาค่อนข้างฐานะดี ทำเงินจากการค้ายาเสพติดได้มาก ใช้ชีวิตหรูหราในวงสังคมไม่ต้องยกย่องใคร แม้ว่าตกอับเข้ามาอยู่ในคุก ทิพปภาก็ยังคงเค้ารังคมีของคนมีอันจะกินอยู่ดี แม้ว่าทรัพย์สินเกือบทั้งหมดจะถูกยึดไปแล้วก็เถอะ

“คุณไม่รังเกียจฉันหรือคะ” ทิพปภาถามว่าที่ลูกเขย

“รังเกียจอะไรครับ”

“ก็นี่” เธอกลอกตามองไปรอบสถานที่

“สี่ห้ายังรู้พลาด นักปราชญ์ยังรู้พลั้ง ไม่มีใครที่ไม่เคยเดินพลาดหรือครับคุณแม่ ผมกับรันจะรอวันที่คุณแม่พ้นโทษ และออกมาอยู่ด้วยกันอีกครั้งนะคะ” พิรภพคลี่ยิ้ม

“โทษห้าสิบปี เพิ่งใช้เขาไปได้ยี่สิบกว่า เห็นที่จะตายก่อนคะ” ทิพปภาพูดด้วยสีหน้าเรียบๆ เหมือนคนปลงตก

“แต่น้ำธรรบอกว่า แม่ได้เลื่อนขึ้นเป็นนักโทษชั้นดี อาจได้รับการปล่อยตัวก่อนไม่ใช่หรือ”

“ก็ยังไม่มီးอะไรแน่ ความผิดแม่ไม่ใช่หน่อยๆ รัญก็รู้ เราเถอะ ใช้ชีวิตให้คุ้มค่า หมั่นทำแต่ความดี ออย่าหลงผิดเหมือนแม่นะ แม่อยากให้รัญสบาย ไม่อยากให้เจออะไรเหมือนแม่”

“รัญรู้แล้ว” รัญธิดาตวัดเสียงนิดๆ คล้ายกับรำคาญ ปกติหญิงสาวไม่ค่อยเกรงใจมารดา เพราะเคื่องเรื่องที่พอกับแม่ทำผิดติดคุกจนลำบาก มาถึงลูกอย่างไร้ไปด้วย

“ต้องขอบคุณธรรมที่ช่วยเลี้ยงรัญให้โตมาเป็นคนดี” ทิพปภาไม่ถือสาท่าทางของลูกสาว เธอรู้ว่าไม่เคยให้อะไรแก่ลูกเลยนอกจากชีวิต จึงไม่คิดจะเรียกร้องอะไร ขอแค่ลูกมีความสุขเท่านั้นก็พอ

“คุณทิพ ฉันยังไม่รู้แน่ว่าจะต้องตายในคุกหรือเปล่า ยังไง ฉันฝากลูกสาวคนเดียวไว้ด้วยนะคะ ถ้าไม่อยากเลี้ยงไม่อยากดูแลกันเมื่อไหร่ ก็เอาไปคืนน้ำเขา ฉันไว้ใจเธอคนเดียว” ทิพปภาฝากฝังเสียงเครือ

รัญธิดาเม้มปาก พยายามกลืนน้ำตา เธอรู้ว่าแม่รัก แต่บางครั้งที่ทำกริยาไม่เหมาะสมเข้าใส่ก็เพราะน้อยเนื้อต่ำใจในโชคชะตาที่พรากแม่ไปจากเธอ เกิดมาทั้งทีก็ไม่เคยได้อยู่ร่วมกัน จะคุยกันก็ที่ต้องพูดผ่านสายโทรศัพท์ รัญธิดาแทบจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าอ้อมกอดของแม่เป็นอย่างไร เคยสัมผัสเมื่อนานมาแล้วครั้งที่เรือนจำจัดกิจกรรมให้นักโทษพบญาติในวันปีใหม่ที่

“ผมทราบครับ คุณธรรมเป็นคนดีมาก แต่เรื่องระหว่างผมกับรัญ คุณแม่ไปต้องเป็นห่วงนะครับ เราสองคนรักกัน เราสัญญากันไว้ว่าจะอยู่ด้วยกันไปจนวันตาย” พิรภพกุมมือแฟนสาวไว้

รัญธิดาฝืนยิ้มให้เขา เธอจำได้ว่าคำสัญญานี้เกิดขึ้นเมื่อวันที่พิรภพขอเธอแต่งงาน

มาถึงวันนี้รัญธิดายอมรับว่ากลัว ...กลัวว่าจะเกิดเหตุวิบัติทำให้คำสัญญานั้นไม่สำเร็จผลตามที่ตั้งใจ รัญธิดาวางใจอะไรไม่ได้เลย เพราะชีวิตของเธอไม่เคยมีความสุขได้นานเลย

“ได้อย่างนั้นก็ดีคะ ฉันอวยพรขอให้ทำได้อย่างที่สัญญากัน” ทิพปภายิ้มให้ว่าที่ลูกเขย แล้วหันไปทางลูกสาว

“มีความสุขมาก ๆ นะจ๊ะ”

“ค่ะ” หญิงสาวรับคำสั่งๆ ชัดเขินเกินกว่าจะพูดคำจำพวกซาบซึ้ง
กินใจกับแม่

“ใกล้หมดเวลาเยี่ยมแล้ว” รัญธิดาเสมองนาฬิกา

“เอาไว้วันหลังผมจะพารันมาเยี่ยมคุณแม่อีกนะครับ คุณแม่อยากได้
อะไรเป็นพิเศษไหมครับ”

“ที่นี้เขาไม่ค่อยให้เอาของจากข้างนอกเข้ามาหรอก ยิ่งนักโทษคดี
ยาเสพติดอย่างแม่ อยากกินอะไร ญาติต้องซื้อให้จากร้านของเขาจูน”

“ที่ร้านซื้อไว้ พอไหมแม่”

“พอ วันก่อนธรรก็ซื้อไว้ให้เยอะเยอะ แม่ทานอะไรไม่ค่อยลงหรอก
เอาไว้แก้หิวตอนกลางคืนเท่านั้น” ทิพปภาก้มลงมองถุงขนมที่เพิ่งไปรับมา
จากร้านค้าของเรือนจำ

อยู่ที่นี้นักโทษไม่มีสิทธิ์พกเงินติดตัว ถ้าญาติอยากให้เงินใช้ ต้อง
ฝากไว้กับธนาคารของเรือนจำ แล้วนักโทษสามารถมาทยอยเบิกซื้อของกิน
ของใช้ที่ร้านขายของในเรือนจำได้ หรือถ้าญาติอยากจะทำซื้อให้ ก็ไม่มีสิทธิ์
นำของมาจากข้างนอก ต้องมาจ่ายเงินซื้อจากร้านข้างในโดยเฉพาะ เพื่อ
ป้องกันการลักลอบนำของผิดกฎหมายหรือของต้องห้ามเข้ามาให้นักโทษ

“จ้ะจ้ะกับคุณพี่ไปแล้วนะแม่”

“จ้ะ ดูแลตัวเองดีๆ นะจ๊ะ ฝากบอกธรรกับอะตอมด้วยว่าแม่คิดถึง”

เปลวแดดเจดจ้าในช่วงก่อนเที่ยงทำให้ฉันทนร้อนต้องควานหา
แว่นกันแดดในกระเป๋าถือขึ้นมาใส่ ขณะยืนชมวิวโดยรอบของรีสอร์ตฟ้า
เคียงดินอยู่ที่หน้าสำนักงานรับรองแขก รัญธิดาจูงมืออะตอมกลับมา หลังจาก
พาเด็กชายไปเข้าห้องน้ำทางด้านหลัง

วันนี้พีรภพนัดให้ฉันทนร้อนเข้ามาศึกษาสถานที่ในรีสอร์ตก่อนเริ่ม
ทำงานจริง รัญธิดาตื่นเต้นกว่าใคร เพราะลึ้นว่านางสาวจะชอบที่นี้เหมือน
กับเธอหรือไม่

“บรรยากาศดีจริงๆ นะวัน ไม่น่า วันนั้นอะตอมมาเที่ยว กลับมาไม่ให้ฟังใหญ่” ธันยธรณ์ชื่นชม เธอเคยแวะเอาเอกสารที่รัญธิดาลืมมาให้ที่สำนักงานครั้งหนึ่ง และวันนั้นก็รีบมาก ไม่ทันได้ชื่นชมทัศนียภาพของที่นี่

“ยังมีที่สวยๆ อีกมากนะคะ เดี่ยวคุณพีทจะพานำธรรไปชม”

“ความจริงไม่ต้องลำบากก็ได้ เกรงใจเขาออก วันนั้นแหละ พานำชมก็ได้มั้ง”

“อู๊ย งานวันก็มีกองเต็มโต๊ะนะคะนำธรร อีกอย่าง โกดที่ดีที่สุดของรีสอร์ทเห็นจะไม่พินคุณพีทหรอกคะ ราคานี้รู้จักทุกชอกทุกมุมของฟ้าเคียงดิน ให้คุณพีทเป็นคนแนะนำสถานที่กับนำธรรนี้แหละคะ ดีที่สุดแล้วนำธรรจะได้คล่องเร็วๆ ใจคะ สัปดาห์หน้าทัวร์ก็เริ่มมาลงแล้ว”

“ขอโทษที่ช้าครับคุณธรร พอดีมีโทรศัพท์เข้ามา” โกดที่ดีที่สุดของรีสอร์ทวิ่งกระหืดกระหอบออกมาจากด้านในอาคาร

“ไม่เป็นไรคะ” ธันยธรณ์ยิ้มทักทายอย่างเป็นมิตร

“อ้าว หนุ่มน้อยของเรามาด้วยเหรอครับ” ชายหนุ่มย่อตัวลงคุยกับเด็กชายหน้า

“คับลุงพีท อะตอมจะมาดูสระน้ำใหญ่ๆ” อะตอมยิ้มเป็นเส้น เหมือนรู้ว่าวันนี้ควรประจบใครถึงจะได้เที่ยวสมใจ

“โอเคครับ แต่ตอนนี้ไปดูน้ำตกก่อนดีไหม น้ำใสเย็นชื่นใจน้ำ” ชายหนุ่มเอ้าของมาล่อ และปลาตัวน้อยก็ติดเบ็ด เพราะอะตอมทำตาโตเป็นไขนกรกระจอกเทศเลยทีเดียวน

“เย้ๆ ไปดูน้ำตก”

ผู้ใหญ่สามคนมองเด็กน้อยกระโดดโลดเต้นไปรอบๆ แล้วอ้อมยิ้ม

“จันรันขอตัวไปทำงานต่ออะคะ”

“รันไม่ต้องห่วงนะ ผมจะดูแลคุณธรรกับอะตอมเป็นอย่างดี” พิภพกระซิบบอกแฟนสาวเบาๆ เมื่อธันยธรณ์หันไปสนใจลูกชาย รัญธิดาพึมพำขอขอบคุณ และหันไปหยิบตะกร้าหวายส่งให้ชายหนุ่ม

“นี่อาหารกลางวันคะ พี่แพรวเตรียมไว้ให้”

พิรภพรับมาและชวนธันยธรณ์กับอะตอมขึ้นรถเพื่อตระเวนชมรีสอร์ท
รัญธิดามองตามทั้งสามไปอย่างมีความหวัง เธอเชื่อว่าความดีของพิรภพ
จะต้องชนะใจนางสาว อิกไม่นาน ธันยธรณ์จะต้องอนุญาตให้เธอแต่งงาน
กับพิรภพแน่ๆ

ธันยธรณ์ตั้งใจฟังข้อมูลของรีสอร์ทฟ้าเคียงดิน พลางหยิบ

สมุดโน้ตขึ้นมาจดขยุกขยิกไปด้วยตลอดเวลาที่ฟังการบรรยายจากเจ้าของ
รีสอร์ท พิรภพเล่าว่าพ่อของเขากว่านซื้อที่ดินผืนติดกันมาได้เกือบๆ ห้าสิบไร่
จึงริเริ่มจะทำรีสอร์ทขนาดกลางขึ้น เริ่มแรกกู้เงินจากธนาคารเป็นหนี้หัวโต
อยู่หลายปี พอกิจการเริ่มเข้าที่เข้าทาง ทำเงินได้มากขึ้นทุกปีๆ ก็ถอนทุนคืน
ได้ เมื่อเขาเข้ามารับช่วงต่อก็ทำเงินเป็นกำไรได้แล้ว

พิรภพรักรีสอร์ทแห่งนี้มาก เพราะอยู่มาตั้งแต่เกิด พ่อเรียนจบทาง
ด้านบริหาร เขาก็กลับมาพัฒนารีสอร์ทให้เจริญรุ่งเรือง ปรับแต่งเสริมสร้าง
คิดทำอะไรใหม่ๆ ไปเรื่อยๆ เพื่อสร้างสีสันให้รีสอร์ท

ธันยธรณ์มองบ้านพักต่างสไตล์ร่วมสามสิบหลังที่พิรภพขับรถพา
ตระเวนดูด้วยความสนใจ แต่ละหลังออกแบบเฉพาะตัว มีทั้งแนวโมเดิร์น
แนวบาห์ลี แนวเอสกิโม แนวเรือนไทย แนวล้านนา และอีกหลากหลายสไตล์
ที่แขกสามารถเลือกได้ตามใจชอบ หญิงสาวยกกล้องถ่ายรูปขึ้นเก็บภาพ
บ้านแต่ละหลังด้วยความชื่นชม

กระทั่งพิรภพขับรถมาจอดหน้าเรือนกระจกใสแห่งหนึ่ง ธันยธรณ์
ก็เบิกตาโต หันมาถามเขาเสียงตื่นเต้นเหมือนเด็กได้ของเล่นถูกใจ

“มีส่วนกล้วยไม้ด้วยหรือคะ” เธอมองเรือนกล้วยไม้ตรงหน้าด้วยตา
เป็นประกาย แล้วรีบกระโดดลงจากรถจี๊ปของเขาอย่างรวดเร็ว

พิรภพอมยิ้ม เขาพอดูออกมาว่าธันยธรณ์รักดอกไม้ เพราะเห็นที่
บ้านของเธอปลูกดอกนั้นดอกนี้เต็มสนามไปหมด ผูกกระถางห้อยโตงเตง
อยู่ตามไม้ระแนงก็มาก

“คุณแม่ท่านชอบกล้วยไม้ ขอไว้เป็นพิเศษ ตอนเริ่มสร้างรีสอร์ทใหม่ๆ

พอท่านเสียไปเลยร้างไปพักหนึ่ง ไม่ค่อยมีคนดูแล ผมเพิ่งได้คนสวนเก่งๆ มาช่วยดู กำลังออกดอกเยอะเขียว เต็มวงเล็บจากน้ำตกเราค่อยแหวะดูแบบละเอียดแล้วกันนะครับ”

“สงสัยฉันจะต้องจดชื่อแต่ละพันธุ์ไว้บ้างแล้วมั้งคะ เวลาแขกถามจะได้ตอบถูก” ธันยธรณ์สนใจ เพราะเห็นว่าเรือนกกล้วยไม้เป็นหนึ่งในสถานที่ที่เธอต้องพานักท่องเที่ยวมาเยี่ยมชมด้วย

“ที่ห้องทำงานผมมีลิฟต์ไว้ครับ เป็นแฟ้มเลย มีทั้งชื่อและรูป คุณธรรจะเอาไปศึกษาก็ได้”

“ลุงพีทคับ ไหนล่ะน้ำตก อะตอมอยากเล่นน้ำตก” เสียงเล็กๆ แทรกขึ้นมา

“เดี๋ยวครับอะตอม ไปเอาน้ำก่อน ลุงจะพาขึ้นมาไป” พิรภพก้มลงยี้หัวเด็กชายอย่างมันเขี้ยว

“ขึ้นมาเหอะคะ” ธันยธรณ์หน้าเหือดลง

เธอรักดอกไม้ รักเด็ก แต่กับสัตว์นี่เห็นจะไม่ไหว โดยเฉพาะพวกสัตว์ไม่น่าไว้ใจ ขึ้นไปอยู่บนหลังม้า เกิดมันพยศึดตัวตกลงพื้นแล้วเหยียบซ้ำ เธอก็ดับเสียเท่านั้น

“เอ่อ ฉันนี่ไม่เป็นเหอะคะคุณพีท เดินไปไหนไหมคะ หรือเอารถไปก็ได้”

“ไม่ต้องห่วงครับ มีคนจูงให้ ม้าเลี้ยงเชื่องแล้วครับ ไม่มีตื่นแน่นอนลองขี่ดูนะครับ วันหลังคุณธรรอาจต้องนำลูกทัวร์”

“เฮ้ย อะตอมจะขี่ม้า เอาตัวใหญ่ๆ นะคับลุงพีท” เด็กชายรันทต่างจากคุณแม่ ตีนเต็น กระโดดเหยงๆ ตีใจใหญ่ที่ได้ขี่ม้า

“เดี๋ยวลุงให้อะตอมเลือกเลย แต่มีไม่มากเหอะ ลุงมีอยู่สี่ห้าตัวเท่านั้น” เขาอธิบาย ม้าตัวหนึ่งไม่ใช่ถูกๆ เขาลงทุนซื้อไว้เพราะอยากมีบริการเสริมให้ลูกค้าที่ขึ้นชอบทางนี้เท่านั้น

“เอ จะไหวเหอะคะ ดิฉันขอขับรถตามดีกว่า ไม่ค่อยถูกกับพวกนี้เท่าไรหรอก” ธันยธรณ์ขอลี้ง มองตาปรอยไปที่รถของพิรภพ

บ้านของเธอไม่มีรถส่วนตัวเดินทางโดยอาศัยรถสองแถวเป็นส่วนใหญ่ แต่ธันยธรณ์พอขับได้ เพราะเคยหัดตั้งแต่สมัยอยู่เมืองนอก

“ทำไมคับแม่ นี่ไง ฮอรัส ไม่เห็นน่ากลัวเลย” อะตอมทำท่าควบม้ากับๆ ให้ธันยธรณ์ดู

“ถ้าคุณแม่กลัว เราขับรถไปดีกว่าไหมอะตอม ถึงเร็วกว่าขี่ม้าด้วยนะ” พิรภพเห็นสีหน้าของอีกฝ่าย คิดว่าคงกลัวจริง จึงไม่รบเร้าต่อ

อะตอมมุ่นหน้า แต่พอเจ้าบ้านว่าจะไปทางรถ เด็กน้อยก็กระโจนตาม เพราะอยากไปเล่นน้ำตกเต็มที

“ขอบคุณนะคะ” ธันยธรณ์หน้าเจื่อน มองเขาอย่างลูแก่โทษ

“ไม่เป็นไรครับ สัตว์หน้าขนบางที่ก็ไม่ควรไว้ใจจริงๆ นั่นแหละ ไปขึ้นรถดีกว่าครับ” เขาปลอบ ทำให้ธันยธรณ์สบายใจขึ้น

“เฮ้ๆ ถึงแล้วๆ วอเตอร์ฟอล” เด็กชายวัยหกขวบถลาลงจากรถเป็นคนแรก วิ่งต่อเข้าหาน้ำตกขนาดเล็กๆ แต่น้ำใสแจ๋วน่าเล่น อะตอมมองนักท่องเที่ยวร่วมสิบกว่าคนที่ว่ายน้ำเล่นกันอย่างสนุกสนานด้วยตาเป็นประกาย

“เบาๆ ลูก ระวังชนคนอื่นเขา” ธันยธรณ์ตามมาปราม เมื่ออะตอมส่งเสียงโหวกเหวกตื่นตื่นจนแขกของรีสอร์ตที่มาพักผ่อนเล่นน้ำหันมามองเป็นตาเดียว

“อะตอมจะเล่นน้ำ” หนูน้อยยื่นคำขออย่างขอเลาะ

“วันนี้ไม่ได้จะ ไม่ได้เอาชุดมาเปลี่ยน”

“วู้ๆ”

“อะตอมหิวรึยังครับ ลูกมีแซนด์วิชอยู่ทำयरถ สนไหม” พิรภพดึงความสนใจของเด็กชายเมื่อเห็นอะตอมเบะปาก ทำหน้าผู้ถืออีกแล้ว

“ใส่อะไรคับ” ได้ผลทีเดียว อะตอมปรีเข้ามาเกาะขาชายหนุ่ม เงยหน้าถาม แสดงว่าหิวอยู่เหมือนกัน

“ไม่รู้สิครับ ต้องเอาออกมาดูก่อน”

“ถ้าได้พู่หน้าอะตอมกิน ถ้าได้ไก่ให้แม่ แม่ชอบคับ” เด็กน้อยพูดอย่าง ลูกชายที่ใส่ใจและสนิทสนมกับผู้เป็นแม่

ฉันทรรณมองลูกชายด้วยความภูมิใจ แม้เธอจะไม่ใช่แม่แท้ๆ แต่ อะตอมก็รักเธอมาก ฉันทรรณเชื่อ ว่าแม้วันหนึ่งความจริงจะเปิดเผย ความ รัก ความผูกพันของเธอกับอะตอมก็จะไม่เปลี่ยนแปลงไป

พิรภพเดินกลับไปหิวตะกร้าอาหารและของว่างมาจากรถ แล้วเดิน กลับมานั่งข้างสองแม่ลูกที่ริมธารน้ำ

“ถ้าลูกทัวร์มาถึงนี้ ปล่อยให้ลงเล่นน้ำได้ใช่ไหมคะ”

“ครับ ตรงนี้ไม่ลึกมาก คุณธรรคอบอกเขาว่าอย่าเลยส่วนนั้นไป แล้วกัน ตรงนั้นค่อนข้างลึก แต่ถ้าคนว่ายน้ำแข็งแรงๆ ก็ไม่น่าเป็นอะไร แถวนั้น ไม่อันตรายครับ เด็กในรีสอร์ตมาว่ายน้ำเล่นกันบ่อย แต่ถ้าใครว่ายน้ำไม่แข็ง คุณธรรบอกให้เขาขอเบิกชูชีพจากสำนักงานมาด้วยก็ได้” พิรภพอธิบาย พลาง ชี้ไปยังทิศทางเขตน้ำลึกประกอบคำพูด ส่วนเด็กชายอะตอมกำลังจะตะกุก ตะก้นตะกร้าหวาย หาชนมกินอย่างตั้งอกตั้งใจ

“ที่นี่มีชื่อใหม่คะ”

“มีคับ อะตอมเห็นป้ายตรงนั้น” หนูน้อยเงยหน้าจากกองขนม อวดภูมิ ด้วยท่าทางมั่นใจ

พิรภพหัวเราะ เอ็นดูกับความช่างสังเกตของเด็กชาย

“ชื่ออะไรครับ”

อะตอมนึกหน้าคิดราวกับกำลังรำลึกถึงชื่อบนป้ายที่เพิ่งเห็นมาเมื่อครู “ชื่อ...ทองสระอา รอเรือสระอา ลอลิง ไม้หันอากาศ ยอยักษ์คับ”

“อ้าว ไหงมาเป็นตัวสะกดตั้งนั้นล่ะครับอะตอม” พิรภพงุนงง ส่วน ฉันทรรณอมยิ้ม เพราะรู้ทันความคิดลูกชาย

“ถ้าคำไม่คุ้นเคย แกจะไม่กล้าอ่านนะคะ กลัวผิดแล้วหน้าแตก ใช่ไหม อะตอม”

อะตอมยิ้มแหงๆ ไม่รับว่าใช่หรือไม่ แต่หันไปถามพิรภพแทน

“แล้วตกลงชื่ออะไรคับลุงพีท”

“ที่อะตอมสะกดมาเมื่อกี้ อ่านรวมว่าธาราลัยครับ”

อะตอมทำปากขมุบขมิบที่องตาม

“ธาราลัย น้ำตกธาราลัย เย้ๆ อะตอมชอบน้ำตกธาราลัย จะมาเล่น
น้ำทุกวันเลย” หนูน้อยชูมือตะโกนก้อง ผู้ใหญ่แถวนั้นหันมามยิ้มเอ็นดูกัน
เป็นแถว

“เอาไว้พี่รันแต่งงานกับลุง อะตอมมาทุกวันก็ได้” พิรภพได้โอกาส
จึงรีบเดินเกมรุก

“งั้นลุงพีที่แต่งงานกับพี่รันเลยสิครับ อะตอมจะได้เล่นน้ำเร็วๆ”

“ต้องรอคุณแม่ของอะตอมอนุญาตก่อนครับ” ชายหนุ่มปรายหางตา
ไปยังคนข้างๆ เห็นฉันทรรณหนึ่งนั่ง หน้าเคร่ง เขาก็ซึกใจเสีย เกรงว่าอาจ
เล่นล้ำเส้นมากไปทำให้คุณน้ำจอมเอี้ยบของรัญธิดาไม่พอใจขึ้นมา

“แม่ค้าบ ให้พี่รันแต่งงานกับลุงพีที่เร็วๆ สิ อะตอมอยากเล่นน้ำ”

“อะตอมไปดูพีๆ เขาเล่นก่อนละกันนะลูก เอาไว้วันหลังแม่พามา
ใหม่” ฉันทรรณส่งยิ้มบางๆ ให้ลูกชาย

พอคุณแม่อนุญาต เด็กชายรันทก็วิ่งปร้อไปที่ริมตลิ่ง ตะโกนถาม
นักท่องเที่ยวกำลังแหวกว่ายอยู่ในน้ำตกว่า

“น้ำเย็นไหมครับคุณลุง”

“สนุกไหมครับคุณป้า”

“มีปลาหรือเป่ล่าครับพี”

คุยว่อนกับเขาไปทั่ว จนคนในบริเวณนั้นรู้จักชื่อแซ่ของอะตอมกัน
เกือบหมด

พิรภพขยับตัวเล็กน้อยเมื่อบรรยายกาศระหว่างเขากับฉันทรรณซึก
จะอิมครีมจนน้ำอืดอืด

“คุณธรรโกรธรีเป่ล่าครับที่ผมพูดกับอะตอมอย่างนั้น” เขาหันไปถาม
เบาๆ

คุณแม่ลูกหนึ่งนั่งต่อไปอีกอืดใจใหญ่ๆ ทำเอาคนรอคำตอบหายใจ
ไม่ทั่วท้อง หากก่อนหน้านี้มีคนบอกว่าเขาจะต้องมานั่งเกร็ง แสดงท่าทาง

ว่าเกรงขามผู้หญิงตัวเล็กๆ คนหนึ่ง ซ้ำยังอายุน้อยกว่า พิรภพคงไม่มีทางเชื่อ แต่มันก็เป็นไปแล้ว ความเจ็บของฉันทรรณัสยบเขาได้ชะงัด

“เอ่อ ถ้าคุณธรรโกธร ผมต้องขอโทษ”

“ไม่โกรธค่ะ แต่เห็นว่าไม่สมควร คุณไม่ควรเอาเรื่องอย่างนี้ไปใส่หัวเด็ก หรือถ้าคิดจะใช้เด็กเป็นเครื่องมือบีบฉัน ก็เห็นว่าจะเสียเวลาเปล่า”

“ผมไม่ได้คิดแบบนั้นหรอกครับ ทุกอย่างแล้วแต่คุณธรรจะเห็นสมควร ผมจะขอหลานสาวเขา เขาวាយังไง ผมก็ต้องอดทน”

ฉันทรรณนิ่งเสีย แม้ช่วงทำยดดูเหมือนพิรภพตั้งใจจะเสียตีสื่ออออยู่บ้าง ฉันทรรณก็ไม่สนใจ คิดว่าเป็นเสียงนกปราร้องแว่วๆ ผ่านสายลมมาเท่านั้น

พิรภพถอนใจ เสเปลี่ยนเรื่องคุยเสีย ก่อนบรรยายภาคจะมัวชัวไปกว่านี้ “วันก่อนฉันพาผมไปเยี่ยมคุณแม่ ผมได้พบท่านแล้วนะครับ”

“ก็ดีค่ะ”

“ผมคิดว่ารู้จักฉันมากกว่าเดิมเยอะ ได้คุยกับคุณแม่ของฉันแล้ว ท่านก็ไม่มีปัญหาอะไร คุณพ่อของฉัน ผมทราบที่เสียตอนอยู่ในคุกไปหลายปีแล้ว”

“ค่ะ แต่ยังไง ดิฉันคงต้องเรียนไว้ให้คุณพี่ทราบ สิทธิการปกครองยายฉัน พี่สาวยกให้ดิฉันมาตั้งนานแล้ว” ฉันทรรณขมไว้ก่อน

เธอคิดเตลิดมองเขาในแง่ร้ายไปเสียแล้ว ที่พิรภพยกเรื่องไปคุยกับทิพภาเรียบร้อยมาอวดอ้าง คงคิดว่าเธอจะยกการตัดสินใจให้แม่ตัวจริงของรัญธิดา แต่ไม่มีทาง ถ้าไม่มีเรื่องอะตอม เธอคงยอมไปนานแล้ว เพราะก็เห็นอยู่ว่าเธอเป็นคนดี แต่เมื่อรัญธิดาไม่ใช่คนตัวเปล่า เธอจึงต้องถ่วงเวลาให้หลานได้คิดว่าจะจัดการอย่างไรกับเรื่องของอะตอม

“ผมทราบครับ รู้ว่ายังไงก็ต้องรอความเห็นชอบจากคุณธรรอยู่ดี” เขาว่าเสียงอ่อย

ฉันทรรณฟังแล้วก็สงสาร เขาไม่ได้ทำความผิดอะไร แต่ต้องถูกขัดขวางโดยที่ไม่รู้สาเหตุที่แท้จริง คงจะอึดอัดใจพิกล

“ทำไมคุณถึงอยากจะแต่งงานไวๆ นะล่ะคะ ทั้งที่รู้จักหลานสาวฉัน
ยังไม่ถึงปีด้วยซ้ำ ไม่คิดจะเรียนรู้กันไปให้มากกว่านี้อีกหน่อยหรือ”

“อายุผมก็ไม่ใช่น้อยๆ แล้ว เมื่อมั่นใจเรื่องอะไรก็อยากจะจัดการให้
ถูกต้องครับ”

“แต่ยายรันอายุยังน้อย น้อยมากจนฉันอดห่วงไม่ได้ กลัวว่าแกจะ
ตัดสินใจผิด”

“คุณธรรไม่เชื่อใจผม” เขาว่าเสียงเศร้าร้าวกับน้อยใจ

ริมฝีปากบางเฉียบแยมยิ้มน้อยๆ เมื่อได้ฟังคำตัดพ้อนั้น ผู้ชายตัวโต
เวลาน้อยใจก็ดูตลกดี ฉันทรรณคิดอย่างซึ้งๆ

“ฉันยอมรับค่ะ ฉันไม่รู้จักคุณดีพอถึงขั้นที่จะไว้ใจได้ ที่เราพูดกันอยู่
คือชีวิตทั้งชีวิตของหลานสาวฉันนะค่ะ”

“ผมเข้าใจครับ ถึงได้ยอมพิสูจน์ตัวให้คุณธรรเห็นความจริงใจของผม
คุณธรรมีสติพิจารณาผมได้ตามสบาย เราช่วมงานกันแบบนี้ คุณธรรมก็มี
โอกาสได้รู้จักผมมากขึ้น” น้ำเสียงเขาเข้มขึ้นขึ้น เหมือนคนมีความหวัง

ฉันทรรณไม่ได้ออกความเห็นต่อ เพราะอะตอมวิ่งหัวซุนเข้ามาหา
พอดี

“แม่ค้าบ พี่คนนั้นเขาชวนอะตอมเล่นน้ำ เล่นได้ไหม” อะตอมกระโดด
เหิงๆ ซี่ไปทางกลุ่มวัยรุ่นสองสามคนที่เล่นน้ำกันอย่างสนุกสนาน แต่
คุณแม่ลูกหนึ่งสายหน้า

“ไม่ได้ลูก จะกลับแล้ว เดี่ยวคุณลุงต้องพาเราไปคู่อีกหลายที่”

“เดี๋ยวไปดูสวนกล้วยไม้กับสระว่ายน้ำใหญ่ๆ ก่อนนะอะตอม น้ำตกนี้
เอาไว้กลับมาเล่นวันหลัง ชวนพี่รันมาด้วย ดีไหม” พอพิรภพช่วยหาของ
มาล่ออีกคน อะตอมเลยยอมเดินตามขึ้นรถต๋อยๆ แต่ไม่วายมองน้ำตก
ธาราละลายปรอยเขียว

ถึงเวลาอาหารกลางวัน รัชฎิตาออกจากสำนักงานตรงไปยัง
ห้องอาหารของรีสอร์ตในส่วนที่จัดไว้สำหรับพนักงานพร้อมกับเพื่อนร่วมงาน

วันนี้เธอกินข้าวพร้อมกับเพื่อนๆ เพราะพิรภพพารันยธรรณและอะตอมออก
ตระเวนดูสถานที่

รัญธิดารับประทานอาหารเสร็จ จึงเดินไปเข้าห้องน้ำ ปล่อยให้เพื่อน
เดินกลับไปทำงานก่อน หญิงสาวทำธุระเรียบร้อยก็เดินก้มหน้าก้มตาออก
มา ไม่ทันระวัง จึงปะทะเข้ากับแขกคนหนึ่งจนเซเกือบหงายหลัง ดีที่มีคน
ช่วยรั้งเอาไว้ได้ทัน

รัญธิดาร้องเบาๆ เมื่อยืนได้อย่างมั่นคง แล้วรีบดึงตัวออกจากวง
แขนแข็งแรงทันที เพราะสำนึกแล้วว่า ‘กำแพงหนา’ ที่เธอกระแทกเข้าอย่าง
จังเมื่อครู่เป็นใคร

“สวัสดีครับ คุณพี่สะใภ้” ‘กำแพง’ หลิวตาทักทายอย่างสบาย
อารมณ์

รัญธิดาฉงนไม่รู้อะไรจะทำหน้าอย่างไรถูก แค่เห็นหน้าตาระสีนกับแววตา
เต็มริ้วๆ ของเขา อาหารกลางวันในห้องก็พานจะย້อนรอยกลับทางเก่า
เตรียมวิ่งจากกระเพาะออกทางปากเสียให้ได้

“พี่พี่ที่ไม่อยู่เหรอ” เขาถามเพราะแอบมองมาตั้งแต่เธอเริ่มกินข้าว
แล้ว

ปกติเขาเห็นเธอนั่งกินข้าวกลางวันกับพิรภพแทบทุกวัน พอวันนี้
รัญธิดาฉายเดี่ยว ธาริตเลยสันนิษฐานเอาว่าพี่ชายคงไม่อยู่

หรืออีกที่...อาจจะเลิกกันแล้วอย่างที่เขากฎหมายก็เป็นได้

“ไม่อยู่ค่ะ พาแขกไปเที่ยวน้ำตก”

“ทำไมไม่ไปด้วยล่ะ”

“ฉันต้องทำงานค่ะ” เธอตอบเสียงแข็ง

“ไม่เห็นจะต้องทำนี่ อีกหน่อยก็ได้เป็นนายหญิงที่นี่แล้ว ทุกอย่างก็
จะเป็นของรัน ทำไมต้องเหนื่อยด้วย” เขาประชดได้อย่างน่าหมั่นได้ ทำทาง
ยกไหล่ยียวนนั่นอีกที่ทำให้รัญธิดาอยากจะกระแทกเท้าแล้วกรี๊ดใส่หน้าเขา
ดังๆ

หญิงสาวจ้องเขาราวกับว่าสายตาของตัวเองเป็นปลายมีดคมกริบ

สามารถฆ่าแหละเนื้อเขาออกมาเป็นชิ้นๆ และคำพูดต่อไปของเธอคงจะเป็น
เกลื่อเอาไว้โรยทั่วตัวให้เขาปวดแสบปวดร้อนอย่างทรมาน

“ยังเป็นของดิฉัน ก็สมควรที่จะต้องดูแลให้ดี อะไรช่วยได้ก็ช่วยกัน
ไป งานของสามี ก็เหมือนงานของภรรยาฉันแหละค่ะ”

“พูดเต็มปากเต็มคำเหลือเกินนะ นอนกับพี่พีทแล้วรีไร” ธาริศขบ
กรามจนขึ้นเป็นสัน ใบหน้าดูซึ่งเคียดเอาเรื่อง

“เขายังไงบ้าง เสียใจไหมที่ไม่ใช่คนแรก”

รัญธิดาอ้าปากจะกรี๊ด แต่ไม่มีเสียงหลุดลอดออกมา ได้แต่กระตืบ
เท้าเราๆ หญิงสาวกำหมัดแน่น หอบหายใจถี่เหมือนคนวิ่งลมกรดร้อย
เมตรมาก็ไม่ปาน

ธาริศอยากจะระเบิดหัวเราะกับท่าทางอัดอั้นจนแค้นแทบกระตุก
ของคนตรงหน้า

“พี่เตือนั่นแหละนะ ถอนหมั้นแล้วเลิกอยู่กับพี่พีทซะ ไม่งั้นพี่จะแฉ”
เขาแกลิ่งขู่ลำทับ

“เอาสิคะ คุณแฉฉัน ฉันก็แฉคุณ อย่าลืมว่าภรรยาของคุณก็อยู่
ที่นี่ คุณทักษิณยังไม่ค่อยสบาย คุณคงไม่อยากให้เธอสะเทือนใจ” คราวนี้
รัญธิดาสวนกลับบ้าง เธอจะไม่ยอมให้เขารุกรานอยู่ฝ่ายเดียวหรอก

“อย่ายุ่งกับทักษิณนะ” ธาริศตาลูกโชน

“ฉันไม่ยุ่งแน่ ถ้าคุณไม่มาก่อกวนฉันก่อน ออกไปให้พ้นจากชีวิตฉัน
ซะที”

“เห็นจะยาก ในเมื่อฉันกับพี่กำลังจะดองกันอยู่แล้วนี่” เขายักไหล่
อีกแล้ว

รัญธิดารำคาญท่าทางกวนประสาทของเขาเหลือเกิน ธาริศทำราว
กับว่าถือโพเหนือกว่า จะข่มขู่กันอย่างไรก็ได้ แต่เธอไม่มีทางยอม เธอเอง
ก็มีของดีไว้ก่อกวนเขาบ้างเหมือนกัน อย่างน้อย ธาริศคงไม่ต้องการให้
ทักษิณรู้ว่าเธอกับเขารู้จักกันมาก่อน...รู้จักดีเสียด้วยสิ

“อ้าว คุณธาริศ มาตั้งแต่เมื่อไหร่คะ”

สองหนุ่มสาวชะงักเมื่อพยาบาลสาวเอ่ยทักทายระหว่างทางเดินไป
ห้องน้ำหญิง เจ็บทราบว่าธริศจะมาถึงปากช่องวันนี้ แต่ไม่รู้ว่ามีมาถึงแล้ว
เพราะยังไม่เห็นเข้าไปที่บ้านพักของทักษอร

“เพิ่งมาขอบคุณเจ็บ ทักษะเป็นยังไงบ้าง”

“เพิ่งทานกลางวันเสร็จค่ะ ทานยาแล้วก็งีบไปสักพัก ดิฉันเลยแวบ
ออกมาซื้อขนมทาน”

“วันหลังคุณเจ็บอยากได้อะไรเป็นพิเศษ ไทร ชื่นมาบอกที่สำนักงาน
ได้นะคะ รันจะให้เด็กเอาลงไปให้ที่บ้านเอง” รัญธิดาเสนอ เพราะพิรภพ
ฝากฝังให้ช่วยดูแลทักษอรเป็นพิเศษ เธอเห็นว่าไม่ควรทิ้งให้คนป่วยอยู่บ้าน
ตามลำพัง หากเกิดฉุกเฉินหากไม่มีใครอยู่ช่วยขึ้นมาทักษอรจะลำบากเอาได้

“ขอบคุณค่ะ”

“งั้นผมเข้าบ้านก่อนแล้วกัน คุณเจ็บเดินเที่ยวพักผ่อนก่อนก็ได้ ผม
ดูทักษะเอง” เมื่อนั้นธริศจึงปลื้มตัว ส่วนรัญธิดาก็แยกย้ายกลับไปทำงาน

๕

คล้อยบายแก่ๆ พิรภพขั้บรถจี๊ปของตนเข้ามาจอดเทียบหน้า
สำนักงาน ธีษยธรณ์อุ้มลูกชายลงจากรถ เด็กชายชนั้ทหน้าตามอมแมม
เสื้อผ้าเลอะเทอะพอสมควร เพราะวิ่งชนมาทั้งวัน

“เหนื่อยใหม่ครึบ” พิรภพถามขณะอุ้มมาช่วยหญิงสาวพาตัว
ลูกชายลงรถ เขาเห็นเธอปาดเหงื่อเลยถามด้วยความเป็นห่วง

“นิดหน่อยคะ ไม่นึกว่าวันนี้จะมีอะไรให้เที่ยวเยอะขนาดนี้”

“ข้างๆ ยังมีไร่อุ่นด้วยนะครึบ แต่ผมเห็นว่าแค่นริสอร์ทเราก็พอ
แล้ว ซึ่อบั้ตรเข้าซมที่อื่นก็ต้งเปลือองงบอีก บริษัทเขาก็ขอให้จัดทัวร์แค่
วันเดียว อีกสองวันที่เหลือเขาไปจัดการเอง”

“แล้วกรึบหนึ่งมกัันเยอะใหม่คะ”

“อย่างต่ายี่ลึบครึบ แต่พยายามไม่ให้เกินสามลึบ เพราะผมต้ง
เจียดที่พั่วให้แขกขาจรด้วย”

“เห็นยายรันบอกว่าคนจองเกือบเต็มตลอด”

“ครับ แถวนี่กำลังบูม มีที่เกี่ยวให้เลือกเยอะ” พิภพตอบ แล้วหันไป
ยิ้มให้แฟนสาวซึ่งกำลังเดินตรงเข้ามา

“อ้าว มากันแล้วหรือคะ วันนี้ทานข้าวเย็นที่นี่เลยไหมคะนำรร
สเด็กเนื้อพริกไทยดำที่นี้อร่อยมาก” รัญธิดาโฆษณาของขึ้นชื่อประจำรีสอร์ต
ฟ้าเคียงดินได้อย่างคล่องแคล่ว

พิภพฟังแล้วก็ชื่นใจ ที่แฟนสาวช่วยต้อนรับอันยรรณรากับเป็น
เจ้าบ้านร่วมกันได้อย่างไม่ขัดเจน อีกไม่นาน รัญธิดาก็จะเป็นนายหญิงของ
ที่นี่ เขาจึงเต็มใจให้เธอฝึกไว้บ้าง

“ผมเพิ่งชวนคุณธรรกับอะตอมอยู่เมื่อไม่กี่วัน”

“แหม ใจตรงกันจัง” รัญธิดายิ้มหวานให้แฟนหนุ่ม

“วันนี้ทำงานเหนื่อยไหมครับ”

“จะเหนื่อยอะไรล่ะคะ นั่งห้องแอร์เย็นๆ ทั้งวัน คุณพีทนั่นแหละ พา
นำรอรอกไปตากแดดตั้งหลายชั่วโมง เหนื่อยไหมคะ อะตอมจนจนปวดหัว
เลยรีเปล่า”

“อะตอมไม่ชนะพีทวัน วันนี้อะตอมเป็นก๊วนบอย” ผู้ถูกกล่าวหายื่น
ปากแก้ต่างว่องไว

“ตัวแปรขนาดนี้ เชื่อได้ไหมเนี่ย” รัญธิดายิ้มหยิ่งของอะตอม
ให้ยุ่งกว่าเดิม

“เดี๋ยวนำพาอะตอมไปล้างหน้าล้างตาก่อนดีกว่า” อันยรรณรคว้าแขน
ลูกชายไว้ เพราะคงต้องจัดการทำลายหลักฐานความชุกชนบนตัวลูกชาย
เสียหน่อย ดูเอาเถอะ ทั้งเศษดิน เศษหญ้าอะไรไม่รู้ เต็มตัวไปหมด แซมอยู่
บนเส้นผมก็ยังมี

“คะ จักรันกับคุณพีทไปสั่งอาหารรอเลยนะคะ” รัญธิดาบอกทางไป
ห้องน้ำและห้องอาหาร เพื่อให้สาวสาวเดินตามไปได้ถูก

“เป็นยังไงบ้างคะคุณพีท นำรรดีกับคุณไหม” รัญธิดาถามขึ้นเมื่ออยู่
ตามลำพังกับคนรัก เธอเดินเคียงข้างเขาไปตามทางมุ่งตรงสู่ห้องอาหารของ
รีสอร์ต

พิรภพหัวเราะเบาๆ กับท่าทางลึนสุดตัวของคนถาม

“เอ...ผมเป็นเจ้าของไม่ใช่หรอ ร้านควรถามว่าผมดีกับแขกใหม่มากกว่านะ”

“แหม คุณพีที่รู้นี่คะว่าวันหมายถึงอะไร คุณได้พูดเรื่องของเรากับน้ำธรรไหมคะ”

“พูดครับ บอกแล้วด้วยว่าเราไปพบคุณแม่วันมาแล้ว”

“จริงหรอคะ แล้วน้ำธรรว่ายังไง” รัญธิดาทำตาโตอย่างใครรู้ท่าทีของน้ำสาว

“ก็เหมือนเดิม คุณธรรอยากให้เราดูใจกันไปอีกสักพัก เขาอยากมั่นใจในตัวผมมากกว่านี้ด้วย”

“แหม น้ำธรรชอบทำเหมือนจะแต่งเองนั่นแหละ” รัญธิดาหันมามือเมื่อยังไม่ได้ตั้งใจ ทั้งคู่เดินมาถึงหน้าห้องอาหารพอดี พิรภพหยุดเดิน เมื่อเห็นธาริศดวงมากับทักษอร

“อ้าว พี่พีท คุณวัน” ทักษอรยิ้มแยมักทาย

“อ้าว ธาริศ มาตั้งแต่เมื่อไหร่”

“ช่วงเที่ยงๆ ครับ ไม่ไหวพี่ คิดถึงเมีย งานเสร็จต้องรีบbingมาเลย”

รัญธิดากัดริมฝีปากกลางเมื่อธาริศโอบไหล่ภรรยาของเขา แล้วโน้มหน้าลงแตะปลายจมูกเบาๆ ที่พวงแก้ม พอเงยหน้าขึ้นก็ปรายตามาทางรัญธิดาเหมือนจะล้อเลียน

“ดีแล้ว ทักษะจะได้มีเพื่อน เอ้อ แล้วนี่ทานข้าวกันรึยัง”

“กำลังจะมาทานนี่แหละครับ ผมชวนทักษ์ขึ้นมากินที่ห้องอาหาร เปลี่ยนบรรยากาศบ้าง”

“พี่กับวันกำลังจะเข้าไปพอดี ทานด้วยกันเลยสิ”

“โอกาสพิเศษรีเปล่าคะเนี่ย” ทักษอรถาม เพราะปกติไม่เห็นรัญธิดากับพิรภพแวะมากินข้าวเย็นที่นี่ จะมีก็แต่มี๊อกกลางวันเท่านั้น

“เปล่าหรือทักษ์ วันนี้สาววันมาเที่ยวริสอรตนะ คนนี้พี่ต้องเอาใจมากหน่อย เพราะจะขอหลานเขานี้”

สองสามีภรรยาพยักหน้าเข้าใจ

“นั่งตกลงทานด้วยกันเลยดีไหม ว่าไงอารีศ”

“เอาสิพี่ คนเยอะๆ สนุกดี จริงไหมครับคุณรัน” เขาเหลียวตาล้อธัญธิดา เธอจะทำอะไรได้ในเมื่อคนยืนอยู่เต็มอย่างนี้ นอกจากกระแทกเสียงรับว่ายินดีร่วมโต๊ะกับเขา ทั้งที่ใจจริง อย่าว่าแต่เห็นหน้าเลย แม้แต่เสียงก็ไม่อยากได้ยินให้ระคายหู

ธันยธรณ์จูงมือเด็กชายธันท์ตามมาหลังจากนั้นเกือบสี่สิบนาที อะตอมตื่นเต้นเมื่อเห็นแขกกลุ่มเดิมซึ่งพบที่น้ำตกกำลังเล่นฟุตบอลกัน อยู่บริเวณสนามหญ้าหน้าห้องอาหาร พี่ๆ กลุ่มนั้นเอ็นดูอะตอมมาก และเอ่ยชวนเด็กชายเล่นด้วยกัน เด็กน้อยจึงหันมาขออนุญาตคุณแม่ตาปรอย

ธันยธรณ์ครั้นจะขัดใจอีก จึงอนุญาตให้เล่น แต่จำกัดว่าต้องไม่นานเกินไปนัก ถ้าหิวเมื่อไหร่ให้รีบเข้าไปหาแม่ในห้องอาหาร อะตอมรับคำและวิ่งปร้อออกไปร่วมวงกับพวกพี่ๆ ทันที

ธันยธรณ์ฉายเดี่ยวเข้าไปด้านใน พิศพพลุกออกมาต้อนรับและเชิญที่โต๊ะ พร้อมแนะนำญาติของเขาให้รู้จัก

“ตอนที่พี่ทบทวนว่าน้ำสาวคุณรันมาเที่ยว ทักษ์นึกว่าจะอายุมากกว่านี้เสียอีกคะ คุณรณยังดูสาวอยู่เลย อายุห่างกับคุณรันก็ปีคะเนี่ย” ทักษ์อรถามด้วยความสนใจ

“เจ็ดปีคะ”

“นั่นไงคะ ทักษ์ว่าแล้ว ต้องห่างกันไม่เท่าไร”

“ดิฉันเป็นลูกคนละแม่กับพี่สาวนะคะ ตอนพี่สาวท้องยายรัน ดิฉันยังเด็กอยู่เลย”

ทักษ์อรพยักหน้าเข้าใจ เธอเป็นคนอหิยาศัยดี เข้ากับคนง่าย ไม่เคยถือตัวว่าตนเป็นผู้ร่ามากดี

“แต่ดีจังเลยคะ คุณรันมีคุณน้ำวัยรุ่นแบบนี้ สบายไปเลย ไม่เหมือนทักษ์ สมัยเด็กๆ คุณแม่เจ้าระเบียบมาก ออกนอกกรอบเป็นไม่ได้เลย” ทักษ์อรย่นจมูกเมื่อนึกถึงชีวิตในกรงทองสมัยเด็ก ก่อนหันไปทางสามีเมื่อ

สัมผัสได้ว่าเขายกท่อนแขนขึ้นโอบไหล่

“แต่ตอนนี้ทักษะอยู่กับผมแล้วนี่ ออกจะสบาย จริงไหม เพราะผมตามใจทักษะทุกอย่าง” ชายหนุ่มโปรยยิ้มหวานและส่งตาหวานให้ภรรยากับคนรอบโต๊ะ

ทุกคนหัวเราะครึกครื้น เว้นไว้แต่รัญธิดาคนเดียว

“เห็นจะจริงค่ะ อยู่กับคุณ หายใจคล่องกว่าอยู่ในกรงทองเยอะ” ทักษอรยอมรับและหันมายิ้มให้สามี

ถึงแม้เธออยากจะกลับไปอยู่กรงทองอย่างสมัยเด็กก็คงยาก เพราะบิดามารดาเสียหมดแล้ว เหลือก็แต่สามีและแม่สามีเป็นญาติสนิทเท่านั้น คนทั้งห้าเริ่มรับประทานอาหารที่ส่งมาไปได้ไม่กี่คำ เด็กชายธน์ทักวิ่งเข้ามาแทรกกลางวงสนทนาของผู้ใหญ่ ทักษอรกับธาริตมองด้วยความสนใจ

“แม่ค้าบ อะตอมหิวแล้ว”

“มาแล้วหรือลูก”

“เอ๊ะ เด็กที่ไหนคะเนี่ย” ทักษอรจ้องเด็กน้อยในอ้อมกอดธันยธรณ์ด้วยแววตาเอ็นดู

“ลูกชายค่ะ ชื่ออะตอม” ธันยธรณ์แนะนำ

“อะตอม ไหว้ลุงธาริต กับน้าทักษะก่อนสิลูก” เธอบอกลูกชาย พร้อมใส่คำนำหน้าชื่อให้ตามอายุที่ซักถามกันเมื่อครู่มาสดๆ ร้อนๆ

ทักษะอรอายุสี่สิบเจ็ด น้อยกว่าธันยธรณ์อยู่สองปี ส่วนธาริตนั้นอายุเท่ากับเธอ ธันยธรณ์เลยตัดสินใจให้เรียกลุงเหมือนพิรภพไปเสีย

“ซาหวัดดีคับ” เด็กชายวัยหกขวบพนมมือไหว้ว่องไว ทั้งลุงธาริตและน้าทักษะยิ้มตอบอย่างเป็นมิตร

ทุกคนมีสีหน้าแจ่มชื่นที่ได้รู้จักกัน ธาริตกับทักษะก็ดีใจที่ได้พบเด็กน่ารักอย่างอะตอม พิรภพก็ดีใจที่ครอบครัวของเขากับแฟนสาวเข้ากันได้ดี แต่สำหรับรัญธิดา เธอกำลังร้อนรุ่มงุ่นง่านใจเหลือกำลัง ไม่มีใครทันสังเกตว่าหญิงสาวนั่งตัวเกร็ง มองภาพอะตอมทำความรู้จักทักทายกับ

ทักษอรและธาริศด้วยความรู้สึกเจ็บปวด

รัญธิดาแทบขาดใจเมื่อทักษอรเรียกอะตอมเข้าไปใกล้ แล้วธาริศยื่นมือออกมาเยี่ยมของเด็กชายเบาๆ

“ไหนมาใกล้ๆ น้ำซึ คนเก่ง หิวแล้วหรือครับ” ทักษอรชวนคุย

“ค้าบ แม่ให้อะตอมไปเล่นบอลลตรงนั้น อะตอมเหนื่อยแล้วละโซซังกรี้” เด็กน้อยลูบพุงตัวเองบ่อยๆ

“โอ้โฮ ตัวเท่านี้ พุดประคิดปรี้อเชียวนะเรา ใครสอนมาครับ” ธาริศหัวเราะร่วน ดึงแขนเด็กชายให้เขยิบเข้ามาใกล้อีก

“แม่สอนคับ แม่อะตอมเก่ง” อะตอมตอบอย่างภูมิใจ แล้วเพ่งพินิจหน้าคุณลุงคนใหม่อีกที

“ลุงหน้าเหมือนลุงพีทเลย”

“ก็ลุงเป็นน้องลุงพีทนี่ครับ” ธาริศบอก

“อะตอม อยากทานอะไร พี่พาไปสั่งไหม ไปดูภาพตรงเคาน์เตอร์นู่นก็ได้ พี่พาไปดู” รัญธิดาหาทางดึงตัวอะตอมออกมาจากธาริศ

ทั้งสองกำลังหยอกล้อกันสนุก รัญธิดาก็แทรกขึ้นมากลางคัน ทุกคนหยุดมองเธอ หญิงสาวหน้าซีดเซียว เหงื่อแตกพลักจนผิดสังเกตุ แต่ไม่มีใครทัก ธาริศเองได้แต่จับผิดอยู่เงียบๆ

เขาคิดว่ารัญธิดาคงเกลียด ถึงขนาดไม่ต้องการให้ญาติของตัวเองมายุ่งกับเขากระมัง

“ไปๆ อะตอมหิว” เด็กน้อยพยักหน้าหงิกๆ ทันที

รัญธิดาแทบกระโจนเข้ามาดึงตัวอะตอมออกห่างธาริศ และพาออกไปดูเมนูอาหารที่เคาน์เตอร์

ทักษอรมองตามแล้วยิ้มที่มุมปาก

“น่ารักจังเลยคะ อายุเท่าไรแล้วคะ” หญิงสาวหันมาถามผู้เป็นแม่ของเด็กชาย

“เพิ่งจะหกขวบคะ”

“น่ารักนะคะธาริศ” ทักษอรหันไปถามความเห็นสามี ธาริศก็พยัก

หน้ารับ มองตามหลังรัญธิดากับเด็กชายไปเหมือนกัน

รัญธิดาสั่งอาหารแล้วพาอะตอมเดินเลี้ยวออกมาทางหลังร้าน เด็กน้อยนั่งตะขาไปมาในอากาศบนม้านั่งไม้ประดับด้วยวาริมสระว้ายน้ำของ รัสอร์ต

“พี่รัน พาอะตอมออกมาข้างนอกทำไมล่ะ อะตอมจะไปกินข้าวกับแม่”

“นี่ไง พี่สั่งเสิร์ฟกับเฟรนช์ฟรายใส่กล่องมาให้ อะตอมจะได้นั่งกิน ริมสระว้ายน้ำไป ชอบไม้ไช้ห่อ” รัญธิดาเชิญชวน เพราะไม่ยอมให้อะตอมเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับสองสามีภรรยามากนัก

“ชอบค๊าบ จั๊นอะตอมกินเลยนะ” อะตอมยิ้มแป้น หันไปแกะกล่อง โฟมและฉีกซองสมะเขือเทศจิ้มมันฝรั่งทอดอย่างเอร็ดอร่อย สักพักอะตอมก็ได้ยินเสียงสระอันเบาๆ จึงเงยหน้าขึ้นมองพี่สาวที่นั่งอยู่ข้างๆ

“พี่รัน ร้องให้ทำไม”

“เปล่าจ๊ะ” รัญธิดาสะดุ้ง รีบเช็ดน้ำตาລວງๆ แล้วหันมายิ้มให้เด็กชาย

“โอ๊ย อะตอมไม่ดื้อ อะตอมไม่ซน ไม่ร้องไห้ละ” เด็กน้อยไม่เชื่อ ลูกขึ้น ยืนบนเก้าอี้ ยื่นมือเล็กๆ ขึ้นลูบแผ่นหลังของคนที่ตัวเองคิดว่าเป็นพี่สาว

รัญธิดากลับน้ำตาไว้ไม่อยู่ เมื่อได้รับสัมผัสจากฝ่ามือเล็กๆ ที่ลูบได้ ปลอบประโลมอย่างตั้งใจ เธอมองหน้าลูกชายด้วยความรู้สึกผิดเหลือแสน เธอเป็นแม่ที่ไม่ได้เรื่อง บัดความรับผิดชอบทิ้งลูกให้คนอื่นเลี้ยง ...เธอเลวเหลือเกิน

“อย่าร้องนะพี่รัน อะตอมจะเป็นเด็กดี แม่กับพี่รันจะได้ไม่เห็นอายนะ” เจ้าตัวน้อยปลอบเป็นกาโรใหญ่

“อีกหน่อยพี่แต่งงานกับคุณพีท ต้องย้ายมาอยู่ที่นี่ อะตอมต้องดูแลแม่ให้ดีนะ แล้วว่างๆ พี่จะไปรับมาเที่ยวที่นี่ อะตอมอยากมาเมื่อไหร่บอกพี่ไม่ทิ้งอะตอมกับแม่หรอกรู้ไหม” รัญธิดายิ้มทั้งน้ำตา ลูบหัวสั่งสอนเด็กชาย

“ลุงพีทบอกว่าถ้าพี่รันแต่งงานกับลุงพีท จะพาอะตอมมาเล่นน้ำตกทุกวัน”

“จ๊ะ เอาจั๊นก็ได้ แล้วแต่อะตอม” รัญธิดาตามใจลูก

เธอยุ่อยากชดเชยให้เด็กชายในสิ่งที่สามารถทำได้ หากในอนาคตได้ แต่งงานกับพิรภพ ก็มั่นใจได้ว่าอย่างน้อยอะตอมจะมีที่เรียนดีๆ มีทุนการศึกษาเรียนต่อไปจนโต มีของเล่นดีๆ มีเสื้อผ้าสวยๆ เธอจะประเคนให้ลูก ทุกอย่าง เพื่อความสุขของเขา

“น้องชายลุงพีทหน้าเหมือนลุงพีทเลยนะพี่รัน อะตอมอยากมีน้องชายมั่ง จะได้หน้าเหมือนอะตอม” อะตอมชวนคุยเรื่องอื่นเมื่อเห็นรัญธิดาหยุดร้องไห้แล้ว

รัญธิดาใจหายวูบ เมื่อได้ยินเด็กชายเอ่ยถึงผู้ชายคนนั้น เธอรีบส่ายหน้า

“อย่าไปยุ่งกับเขานะอะตอม”

“ใครคับ” อะตอมทำหน้าเหลวหลา

“น้องชายลุงพีท เขาเป็นคนไม่ดี อะตอมอย่าไปใกล้เขาอะ”

“พี่รันรู้ได้ไง” เด็กน้อยขมวดคิ้วสงสัย

“รู้แล้วกัน อะตอมสัญญาสิว่าจะอยู่ห่างๆ เขาไว้ เข้าใจไหม” หญิงสาวเร่งเร้าเอาคำสัญญา

รัญธิดาไม่ต้องการให้อะตอมไปยุ่งเกี่ยวกับธาริศ เป็นไปได้ ซาตินี้ไม่ต้องพบกันอีกเลยยิ่งดี!

“เกลียดพีทถึงขนาดต้องเอามาฝังหัวน้องเลยหรอ”

รัญธิดาสะดุ้ง หันขวับไปทางด้านหลัง เห็นร่างสูงใหญ่ยืนอิงต้นเสาใกล้ๆ ทอดสายตาเหยียดหยันมาทางเธอ หญิงสาวจึงรีบหันไปเก็บกล่องอาหาร

“อะตอม เก็บก่อนนะ เข้าไปกินข้างในดีกว่า เดี่ยวแม่เป็นห่วง”

“ไม่เอา อะตอมจะกินตรงนี้” อะตอมงอแงเพราะซัดจิตใจสระว้ายน้ำ

“อะตอมอยากกินตรงนี้หรอ จั๊นเดี่ยวลุงนังเป็นเพื่อน พี่รันเขาอยาก จะไปไหนก็ปล่อยเขาไปเถอะ” ชายหนุ่มสาวทำเข้ามาใกล้ โนมัตวคุยกับเด็กชาย

“ไม่นะ อย่ามายุ่งกับอะตอมนะ ออกไปให้พ้น”

ดวงตาคมลึกกวาวโรจน์เมื่อรัญธิดาออกแรงผลักเขาเต็มแรงจนเกือบจะตกน้ำ “เป็นบ้าอะไรเนี่ยรัน”

“อะตอม กลับไปหาแม่ไป”

เด็กชายลั้งเล มองผู้ใหญ่มะละาะกันด้วยแววตาหวั่นๆ รัญธิดาจึงเร่งอีกครั้ง

“ไปสิ”

“ไม่เอา อะตอมไม่ปล่อยให้พี่รันอยู่กับน้องชายลั้งเลพิทหรือ เขาเป็นคนไม่ดีไม่ใช่หรือ” อะตอมวิ่งไปเกาะชายเสื้อพี่สาวด้วยความเป็นห่วง จ้องมองธาริศอย่างระแวงระวัง

ธาริศหัวเราะร่วน พยายามบั่นสีหน้าให้ดูใจดีที่สุดเท่าที่จะสามารถ “โอ้ อะตอมครับ พี่รันเขาพูดเล่น ลั้งเลหรือเป็นคนไม่ดี ลั้งเลใจดีจะตายใจดีกว่าลั้งเลอีกนา”

อะตอมมีท่าทีลั้งเล เมื่อธาริศยื่นมือมาลูบศีรษะของตนเบาๆ พร้อมส่งยิ้มอบอุ่นให้ เด็กชายก็จ้องคุณลุงคนใหม่ตาแป๋ว แต่รัญธิดาไม่เปิดโอกาสให้ธาริศรุกรานไปมากกว่านี้ เธอปิดมือเขาออกแล้วรีบจูงอะตอมเข้าไปในห้องอาหาร

พิรภพซักรถมาส่งครอบครัวของแฟนสาวถึงบ้าน เพราะกว่าจะกินกันอิ่ม เวลาก็ล่วงเลยมาเกือบสามทุ่มแล้ว เขาจึงไม่อยากปล่อยให้ทั้งสามคนกลับรถสองแถว

ชายหนุ่มแฉะมาส่งแล้วก็รีบลากลับ ด้วยเห็นทุกคนอยู่ในสภาพอิดโรย คงต้องการพักผ่อนเต็มที่

รัญธิดาคุ้มเด็กชายอะตอมลงจากรถ เด็กชายหลับปุ๋ยซบป่าเธอมาตั้งแต่รถเริ่มเคลื่อนตัว เพราะวิ่งชนมาทั้งวัน

“เป็นอะไรรีเปล่ารัน วันนี้ตัวติดกับอะตอมเชียว” ธันยธรณ์หันมาถามเมื่อตอนอาหารค่ำ รัญธิดาไม่ยอมปล่อยให้อะตอมห่างตัวเลย จับนั่ง

บนตักระหว่างกินข้าวด้วยซ้ำ ทั้งที่ปกติวิถีชีวิตไม่ค่อยอยากจะแสดงความสนิทสนมกับอะตอมต่อหน้าธารกำนัลมากนัก

หญิงสาวกระซิบร่างเล็กไว้กับอกแนบแน่น รู้ตัวว่าวันนี้คุมตัวลูกชายไว้แทบไม่ห่างอก เพราะกลัวธราทศจะมายุ่มยาม

“เปล่าค่ะ เห็นน้ำธรรตระเวนทั่ววิสุวัตเหนือยามทั้งวัน รันก็อยากช่วยคุณ้องบ้าง”

“ดีแล้ว อ้อมอกใครก็ไม่อุ่นเท่าอกแม่หรือ” ธันยธรรมบอกเชิงสอนวิถีชีวิตพยากหน้าเนือยๆ “รันพาอะตอมขึ้นนอนเลยนะคะ”

“ขอบใจจะ เดียวน้ำขอโทรศัพท์คุยกับนกรเรื่องเปิดคอร์สใหม่ก่อน”

เด็กชายรันทขยับตัวเมื่อวิถีชีวิตวางลงบนเตียงแล้วเดินไปหยิบผ้าเช็ดตัว เตรียมให้อะตอมอาบน้ำ เด็กชายงัวเจียว ลืมตามองเหมือนรู้ว่าพี่สาวกำลังจะทำอะไร

“พี่รัน อะตอมไม่อาบน้ำได้ไหม” เจ้าหนูน้อยอิดออด

“ไม่ได้หรือก อะตอมเที่ยวมาทั้งวัน ตัวเหนียวจะตาย เหมือนด้วยแบบนี้แม่กับพี่ไม่รักนะ”

“ทำไม่ไม่รัก” หนูน้อยนิ่วหน้าไม่พอใจเท่าไร

“ก็ตัวเหม็น” วิถีชีวิตายนจุมูกใส่

อะตอมค่อยๆ ลุกขึ้นนั่งบนเตียง หน้าจ้อยทีเดียว

“แล้วถ้าลูงฟิทตัวเหม็นพี่รันรักไหม”

“เด็กบ๊องเฮีย ไม่เห็นจะเกี่ยว” หญิงสาวโยกศีรษะเล็กน้อยอย่างมันเขี้ยว

“ก็รักใหม่แล้ว” อะตอมแรงจะเอาคำตอบ

หลังๆ มาที่วิถีชีวิตคบหากับพิรภพ อะตอมก็แอบน้อยใจบ่อยๆ อยู่เหมือนกัน เพราะพี่สาวดูจะไม่ค่อยสนใจตัวเองเหมือนเมื่อก่อน แถมยังไม่ยอมอยู่เคียงวันเกิดปีล่าสุดอีกด้วย

“ไม่หรือก ใครตัวเหม็นพี่รันก็ไม่รัก เพราะฉะนั้นไปอาบน้ำเดี๋ยวนี้เลย” วิถีชีวิตตอบอย่างยุติธรรม

อะตอมจึงจำต้องลุกไปอาบน้ำเพราะกลัวพี่สาวกับแม่จะไม่รัก

ผ่านไปสักพัก ร่างเล็กในชุดนอนลายสไปเดอร์แมนก็วิ่งหัวซุนออกมาจากห้องน้ำ พบว่ารัญธิดายังคงวนเวียนอยู่ในห้องตัวเอง เลยวิ่งเข้าไปกอดรัดให้พี่สาวช่วยพิสูจน์ความหอม

รัญธิดานอนเล่นอยู่บนเตียงเล็ก เมื่อก่อนเธอเข้ามาเล่นกับอะตอมก่อนนอนบ่อยๆ แต่พอเริ่มทำงาน และเริ่มคบหากับพิรภพก็ห่างๆ ไป เพราะบางครั้งกลับมาถึงบ้านอะตอมก็หลับแล้ว หรือบางทีตัวเธอเองก็เหนื่อยเกินกว่าจะเจียดเวลามาคุยเล่นกับอะตอมได้

“แปร่งฟันรึยังอะตอม”

“แปร่งแล้วคับ” อะตอมยิงฟันอวด เบียดร่างตัวเองกระเซะพี่สาวบนเตียง

“อยากฟังนิทานก่อนนอนไหม” รัญธิดาถามเอาใจ

“วันนี้พี่ตั้งใจดีจัง” เจ้าหนูฉีกยิ้มอวดเหงือกสีชมพู

“ไม่ต้องมายิ้มประจบ เดี่ยวอดห rokok”

“อะตอมเอาเรื่องนั้นนะ พี่รับเล่าเรื่องนี้สนุกสุด อะตอมไม่ได้ฟังนานแล้ว” อะตอมหันไปค้นสมุดนิทานมาส่งให้อย่างกระตือรือร้น

รัญธิดารับไปและเริ่มเปิดอ่านให้ฟังทีละหน้า...ทีละหน้า... ผ่านไปสักพัก เสียงประกอบฉากนู้ระหว่างเจ้าชายกับพอมดก็หายไป รัญธิดาก้มลงมองร่างเล็กในอ้อมแขน ก็เห็นว่าอะตอมคอดหลับหลับไปแล้ว

หยาดน้ำตาเอ่อรินขึ้นคลอกระบอกตาร้อนผ่าอย่างมีอาจห้ามได้ นานเท่าไรแล้วที่เธอไม่ได้ทำหน้าที่แม่ รัญธิดาเอียงแขน จัดที่ให้อะตอมนอนหนุนหมอนให้สบาย ไล่ข้อนิ้วเบาๆ ที่แก้มยุ้ยนุ่มนึ่งหอมกลิ่นแป้งเด็กของลูก

น้ำตาที่เอ่อปรึ้มๆ ค่อยๆ รินไหลลงอาบแก้ม รัญธิดากลับเสียงสะอื้นไว้เพราะกลัวอะตอมจะตื่นขึ้นมาอีก เธอโน้มตัวจูบกระหม่อมลูกเบาๆ ชบหน้าลงแนบศีรษะเล็ก

พินิจดูเสี้ยวหน้าด้านข้างของลูกแล้วยิ่งซึ้งใจ อะตอมถอดแบบโครงหน้าจากคนคนนั้นมาแทบไม่ผิดเพี้ยนเลยทีเดียว

รัญธิดาหลับตา นึกย้อนไปถึงความหลังเมื่อเจ็ดปีก่อน...

ตอนนั้นเธออายุสิบห้า เพิ่งจะขึ้นชั้นมัธยมสี่ได้ไม่นาน เธออาศัยอยู่ที่บ้านย่า ตั้งแต่ที่ย่าไปรับออกมาจากคุกแล้วเอาตัวมาเลี้ยงไว้ รัญธิดาไม่เคยรู้ว่าความรักคืออะไร เพราะไม่เคยได้รับมันจากใคร แม้กระทั่งย่าแท้ๆ ของตัวเอง

เธอล้ากลืนฝืนทนใช้ชีวิตเยี่ยงทาสอยู่ในบ้านหลังนั้น ย่าเคียดแค้นชิงชังหลาน เพราะโกรธพ่อที่ทำความผิดจนติดคุก สร้างความเสื่อมเสียให้วงศ์ตระกูล วันไหนย่ามา รัญธิดาก็ต้องเอาตัวรอมรับอารมณ์ทั้งหวาย ทั้งกำนมะยม ทั้งไม้แขวนเสื้อ สุดแต่ที่ว่าอะไรจะอยู่ใกล้มือย่าที่สุด

รัญธิดาพยายามปลงว่าอย่างน้อย ย่าก็เมตตาส่งเสียให้เรียนหนังสือ แม้เวลาไร้สติ ย่าจะเปล่งวาจาหยาบคาย คำว่าเธอและพ่อแม่ต่างๆ นานา แต่รัญธิดาก็ต้องทน ด้วยเหตุผลเดียว... เธอไม่มีที่ไป!

อายุสิบห้าเป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อที่เด็กหญิงคนหนึ่งกำลังจะก้าวเข้าสู่วัยสาว รัญธิดาเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ เธอสับสนกับชีวิต บางครั้งก็ท้อแท้จนไม่อยากอยู่บนโลกใบนี้อีกต่อไป ความอดทนของเธอขาดผิงลงเมื่อวันหนึ่งมีเพื่อนผู้ชายที่โรงเรียนแหวะเอาขนมมาฝากถึงบ้าน

รัญธิดาเป็นคนหน้าตาสะสวยหมดจด หนุ่มๆ ในโรงเรียนทั้งรุ่นเดียวกันและรุ่นพี่รุ่นจืบมากมาย แต่เธอไม่ได้สนใจใคร เพราะแค่เรื่องยุ่งๆ ที่บ้านก็แทบไม่เหลือเวลาคิดเรื่องอื่นแล้ว มีรุ่นพี่คนหนึ่งใจกล้า เดินหน้าจืบรัญธิดาอย่างเปิดเผย เสาะหาที่อยู่มาจนได้ และเอาขนมมาฝากที่บ้านหวังเข้าทางผู้ใหญ่

โชคร้ายที่ย่ามาพบเข้า ด่ากราดตั้งข้อหาว่าหลานสาวล้าสอน ชั่วผู้ชายให้มาหาถึงบ้าน เลวระยำเหมือนพ่อแม่ไม่มีผิด ย่าประณามหลานที่หน้าบ้าน ตะโกนเหวๆ ดังไปเกือบถึงปากซอย ผู้คนออกมายืนมุงกันอย่างสนใจ

รัญธิดาอายแทบแทรกแผ่นดิน แต่เธอไม่มีวิชาดำดิน สิ่งเดียวที่

ทำได้ คือหายตัวไปจากโลกนี้ซะ เธอก็จะสบาย ไม่ต้องทนฟังคำห้ามเหยียดหน้าอับอายพวกนี้อีก

รัญจิตาวิ่งหนีออกจากบ้าน เดินโซซัดโซเซไปตามทางไร้จุดหมายท่ามกลางสายฝนที่เทกระหน่ำ เธอเห็นสะพาน มองท้องน้ำด้านล่างด้วยสายตาเหม่อลอย ตัดสินใจว่าถึงเวลาแล้วที่ชีวิตแย่ๆ จะเดินทางมาถึงตอนจบเสียที

‘เฮ้ย น้อง ทำอะไรนะ’

รัญจิตาจำได้ว่าตอนที่กำลังจะกระโดดลงจากสะพาน มีเสียงผู้ชายคนหนึ่งร้องลั่น และเสียงผีเท้าก็ดังเข้ามาใกล้เรื่อยๆ แต่เธอไม่สนใจ มองไปยังผืนน้ำด้านล่าง เลื่อนรางว่าเห็นหน้ามัจจุราชมรณะชีวิตที่ด้านล่างนั้นด้วย

รัญจิตาเริ่มกรีดร้องเมื่อถูกรั้งเอวลงมา เธอตื่นพล่าน ไม่ต้องการให้ใครขัดขวางความสุขของเธอ...ถูกแล้ว วินาทีนั้น รัญจิตาเชื่อว่า ความตายคือความสุข!

‘ปล่อยฉันนะ ปล่อย!’

‘จะทำอะไร จะโดดลงไปหรือ’ เสียงแหบห้าวของใครคนหนึ่งดังก้องอยู่ริมหู

‘เรื่องของฉัน ไม่ต้องมายุ่ง’

‘หยุดตื่นเดี๋ยวนี้ ลงมาก่อน มีอะไรมาคุยกันดีๆ ชีวิตไม่ใช่ของไร้ค่านะน้อง อยู่ดีๆ นึกอยากจะตายง่ายๆ อย่างนี้ได้ไง ไม่สำนึกที่พ่อแม่เลี้ยงมาแทบเป็นแทบตายบ้างล่ะ’ เขาสั่งสอน และใช้พละกำลังมหาศาลดึงตัวเธอลงมายืนบนพื้นได้สำเร็จ

‘ไม่รู้อะไรอย่ามาพูดดีกว่า’ รัญจิตาสะบัดตัว

‘ทำไมถึงอยากตาย’

‘ไม่อยากจะอยู่’

‘มีปัญหอะไร’

คนอยากตายเจียบ ไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องมานั่งจาระไนชีวิต

แย่งๆ ของตัวเองให้ใครฟัง

‘ทะเลาะกับแฟนเหรออ’ เขาสันนิษฐานไปเรื่อย

‘ไม่มีแฟน’

‘งั้นมีเรื่องอะไร บอกพี่ได้ไหม’

‘ฉันไม่มีพี่’ รัญธิดาทำตาขุ่นขวางใส่ อีกฝ่ายส่ายหน้าอย่างเอือมระอาเต็มที

‘ยังจะปากเก่งอีก เปี้ยกซอกอย่างนี้ มีหวังปอดบวมตาย ไปเปลี่ยนชุดที่ห้องพี่ก่อนไหม แล้วพี่จะไปส่งบ้าน’

‘ไม่ ไม่อยากกลับ นรกทั้งนั้น’

‘ที่ไหน บ้านนะเหรออ’

‘ไม่ใช่บ้าน นรกต่างหาก’ เธอเถียง

‘ทะเลาะกับพ่อแม่มาละสิ โธ่เอ๊ย นึกว่าเรื่องอะไร เด็กหนอเด็ก ทะเลาะกับผู้ใหญ่แค่นี้หาเรื่องจะเป็นจะตาย ทำไม่ไม่ใช่สติแก้ปัญหาบ้างล่ะมานี้’ ชายหนุ่มคว่ำหมับที่ต้นแขน และออกแรงดึงให้เด็กสาวเดินตาม

รัญธิดาร้องอุทานดังลั่น ตีตตัวหนีฝ่ามือของเขา

‘เฮ้ย ร้องทำไม’ ชายหนุ่มทำหน้าตกใจ มองมือตัวเองสลับกับสีหน้าเหยเกของสาวน้อยในชุดนักเรียน

‘เจ็บ’ เธอครางเสียงแผ่วบอกให้รู้ว่าเจ็บมากจริงๆ

‘พี่ยังไม่ได้ทำอะไรเลยนะ’ เขาประหลาดใจ เพียงแค่แตะนิดเดียวเท่านั้น สาวน้อยเล่นแหกปากร้องเหมือนเขาเอาแฉับมาหวดกัน ชายหนุ่มทำท่าจะคว่ำตัวเธออีก

‘อย่ามาโดน เจ็บ’ รัญธิดาถอยกรูด

‘ไหนดูซิ เป็นอะไร’ ชายหนุ่มสาวเท้าเข้าไปประชิดตัว เลิกแขนเสื้อนักเรียนขึ้นดูแล้วอุทานดังลั่น

‘เฮ้ย!’

‘ก็บอกแล้วว่าเจ็บ มาโดนอยู่ได้’

เขามองแผลซ้ำๆ เขียวที่ต้นแขนของสาวน้อยด้วยความสงสาร ยังมี

รอยถูกฟาดด้วยไม้เรียวอีกหลายจุด

‘เอ่อ ที่บ้านน้อง ตู่มากเลยเธอ’

‘ก็บอกแล้วว่าไม่มีบ้าน มีแต่รถ’ รัญธิดาบอกคนแปลกหน้าไปอย่างนั้น เธอหมายความเช่นนั้นจริงๆ เธอไม่เคยมีบ้าน ไม่เคยมีครอบครัว ไม่มีอะไรเลยทั้งนั้น

รัญธิดาคิดถึงความหลัง กอดลูกน้อยไว้แน่น เจ็ดปีที่แล้ว เธอไม่ควรพบเขาเลย ไม่น่าเลยจริงๆ...

รัญธิดาเข้างานแต่เช้าตามปกติ วันนี้เธอยังไม่พบหน้าแฟนหนุ่มเลย ทราบจากเพื่อนว่าเขาออกไปติดต่อเรื่องซื้อต้นไม้มาลงในรีสอร์ทจริงๆ

รัญธิดาได้ยินเสียงโทรศัพท์สำนักงานดังขึ้น จึงลุกไปรับ

“รีสอร์ทฟ้าเคียงดินคะ”

“ขอสายคุณพี่ท่วนคะ” เสียงรื้อนรנדังมาตามสาย

“ไม่อยู่คะ คุณพี่ท่วนออกไปติดต่องานข้างนอก มีอะไรฝากไว้ได้คะ”

“นี่เจ๊ียบเองนะคะ”

“อ้อ ค่ะคุณเจ๊ียบ มีอะไรให้รับช่วยไหมคะ”

“คุณทักซ์อาการกำเริบคะ ต้องไปโรงพยาบาลด่วน คุณธาริศกับฉันไม่รู้ทาง ช่วยหารถของรีสอร์ทมารับที่หน้าบ้านหน่อยได้ไหมคะ หรือถ้าใครสักคนที่จะบอกทางไปโรงพยาบาลได้”

“เรามีเบอร์โรงพยาบาล ให้ดิฉันติดต่อรถโรงพยาบาลมาที่นี่ไหมคะ”

รัญธิดาตกใจ รีบหาทางช่วยเหลือ

“ฉันมีเครื่องช่วยหายใจ ยังพอประคองไหวคะ คุณธาริศอยากไปเองเลย จะได้ไม่เสียเวลา กว่ารถโรงพยาบาลจะมา กว่าจะกลับไปอีก”

“โอเคคะ ฉันบอกให้คุณธาริศขับรถขึ้นมาแวะรับฉันที่หน้าสำนักงานเลยนะคะ จะได้ไม่เสียเวลาคะ” รัญธิดาตัดสินใจช่วยด้วยตนเอง ต่างคนต่างวางสาย และกุ๊กกึ่งเตรียมตัวพาทักซ์อรส่งโรงพยาบาล

รัญธิดากระโดดขึ้นรถของธาริศเมื่อเขาแวะมารับ เจ็บบดูแลทักษอร
อยู่ที่เบาะหลัง ส่วนรัญธิดานั่งคู่กับคนขับที่ด้านหน้า ธาริศมีอาการร้อนวน
อย่างเห็นได้ชัด ส่วนรัญธิดาคอยบอกทางให้เขาอยู่เป็นระยะ

“ทำใจดีๆ วัณะทักษ์ อึกนิดเดี๋ยวก็กถึงแล้ว” ธาริศบอกภรรยาซึ่งนอน
พิงไหล่พยาบาลส่วนตัวอยู่ทางด้านหลัง

“เลี้ยวขวาข้างหน้าเลยคะ” รัญธิดาดีใจเมื่อเห็นทางเข้าโรงพยาบาล
คนทั้งสามช่วยกันประคองทักษอรขึ้นเตียงเข็น มีบุรุษพยาบาลมารับเข้า
ห้องฉุกเฉินไปอย่างรวดเร็ว

ทักษอรมาถึงมือหมอทันเวลา คราวนี้ได้ความว่าโรคหอบหืด
กำเริบ ชีวิตของทักษอรน่าสงสาร มีโรคเรื้อรังมาตั้งแต่เด็ก จนบาง
ครั้งเกิดอาการผิดปกติก็รู้สึกตัวว่าเป็นเพราะโรคไหนแน่

“ทักษ์เป็นยังไงบ้าง” ธาริศลุกจากที่นั่ง ปรารถเข้ามาถามเจ็บบซึ่งได้
รับอนุญาตให้เข้าไปดูอาการทักษอรในห้องฉุกเฉินด้วยในฐานะที่เป็น
พยาบาลส่วนตัว

“หมอกำลังตรวจแบบละเอียดอีกทีคะ แต่เดี๋ยวกงอนุญาตให้พักฟื้น
ที่ห้องธรรมดา”

“ไซคดีที่มีคุณเจ็บบ ไม่งั้นผมทำอะไรไม่ถูกแน่”

“ขอบคุณคุณธรรณด้วยนะคะที่ช่วยพามาส่ง คราวหลังคุณธาริศไม่อยู่
ฉันคงต้องพึ่งรถของทางรีสอร์ท” เจ็บบหันไปบอกรัญธิดาซึ่งนั่งหน้าซีดอยู่
หน้าห้องฉุกเฉินเช่นกัน

“ถ้าคุณพีทอยู่ ก็ไม่ต้องห่วงหรอกคะ คุณเจ็บบมีอะไรด่วนบอกคุณ
พีทได้ทุกเมื่อ แต่ถ้าไม่อยู่กับถรณ์ได้”

เจ็บบพยักหน้ารับและเอ่ยขอตัว “ดิฉันขอไปคุยกับพยาบาลเรื่อง
ห้องพักหน่อยนะคะ”

ธาริศพยักหน้ารับ แล้วเดินกลับมาที่ตัวลงนั่งข้างรัญธิดา เขาถอน
หายใจเฮือกใหญ่ ยกมือขึ้นลูบใบหน้าอย่างเหนื่อยล้า

“ขอบใจนะวัน”

รัญจิตาเลิกคิ้วเมื่อได้ยินเสียงทุ่มเช่นนั้น

“พีดีใจที่วันไม่เอาความเกลียดที่มีต่อพีไปลงกับทักษ์ด้วย”

“คุณทักษ์เป็นคนดี ไม่มีความจำเป็นที่ฉันต้องทำอย่างนั้น” หญิงสาว
ยกไหล่เลียนแบบท่าทางน่าเกลียดของเขา

“ดี เพราะถ้าวันทำเมินเฉย ไม่ช่วยทักษ์ พีอาจคิดว่าวันหึงพีกับเขา”
ธาริศเหยียดยิ้ม

รัญจิตาได้ฟังแล้วตาลุกวาว เธอเตรียมลูกหนี แต่พอดีว่าเจ็บบเดิน
กลับมารายงานเรื่องห้องพักเสียก่อน

“เออ...ถ้าคุณทักษ์ไม่เป็นอะไรแล้ว วันขอตัวกลับก่อนนะคะ เตียว
คุณพีทกลับมา วันจะบอกว่าคุณทักษ์อยู่ที่นี้ คุณพีทคงจะรีบมาเยี่ยม”

“คะ ขอบคุณมากนะคะคุณวัน เอ้อ แล้วคุณวันจะกลับยังงัยคะเนี่ย”

“เตียวผมไปส่งเขาเองครับ” ธาริศแทรกขึ้นมา

รัญจิตาตวัดสายตาทูนเขี้ยวมองเขาทันควัน

“ไม่เป็นไรคะ แถวนี่รถสองแถวเยอะเยอะ คุณธาริศอยู่ใฝ่ภรรยา
ดีกว่า” เธอกัดฟันปิดความช่วยเหลือเขาอย่างสุภาพ

“เจ็บบว่าให้คุณธาริศไปส่งดีกว่าคะ ทางคุณทักษ์เป็นหน้าที่ของเจ็บบ
อยู่แล้ว อ้อ เรื่องนอนใฝ่ เขาให้นอนคนเดียววันะคะคุณธาริศ”

“ครับ ผมฝากคุณเจ็บบด้วย แต่ยังไงส่งคุณวันเสร็จผมจะกลับมาอยู่
เป็นเพื่อนทักษ์ จนกว่าจะหมดเวลาเยี่ยมมันแหละ”

“โอเคคะ ถ้าคุณทักษ์ฟื้นก่อน เจ็บบจะบอกให้ว่าเตียวคุณธาริศจะ
กลับมา”

ธาริศพยักหน้า แล้วหันไปพยักพืดหน้ากับรัญจิตา “ไปครับคุณวัน
ผมไปส่ง”

รัญจิตากัดฟันกรอด เธอรู้ว่าทำอะไรไม่ได้ต่อหน้าบุคคลที่สามนอกจาก
เดินตามเขาไปด้วยความเจ็บแค้น